

HAYALET

BENİM ADIM SLITHER

JOSEPH
DELANEY

HAYALET

BENİM ADIM SLITHER

DİKKAT:
KARANLIK
BASTIKTAN SONRA
OKUNMAMALI!

Wardstone'dan uzakta, yeni bir karanlık doğuyor...

İnsan avcısı bir haizda büyücüsü olan Slither, kara dürtülerini bastırmak için kanla beslenir. Yakın çevresinde bir çiftçi ölünce, Slither elbette onun sevgili kızlarıyla ziyafet çekmek isteyecektir.

Ancak çiftçi ona bir anlaşma teklif eder. Böylece Slither'ı Taşlaşmış Ağaç Kenti'ne, yüce bir gücü içinde barındıran düşmüş yıldız taşına götürecek yolculuk başlar. Slither ile katil cadı Grimalkin'in yolları er geç kesişecektir...

ISBN: 978-9944-69-059-7

9 789944 698597

www.tudem.com

WARDSTONE 11
GÜNLÜKLERİ

HAYALET

BENİM ADIM SLITHER

Joseph Delaney

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No: 10/51

Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2012, Joseph Delaney

İlk basımı İngiltere’de *Spook’s: Slither’s Tale* adı ile
Random House Children’s Publishers UK
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney

Türkçeleştiren: Kerem Işık

Kapak Resmi: David Wyatt

Editör: Burhanettin Düzçay

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Basım: Mayıs 2014 (3000 adet)
İkinci Basım: Temmuz 2014 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-859-7

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALET

BENİM ADIM SLITHER

Joseph Delaney

 tudem

Joseph Delaney eşiyle birlikte
Lancashire'da yaşamaktadır. Üç çocuğu ve
yedi torunu vardır.

Marie için

ÜLKENİN EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE BİLİNİR.
DERLER Kİ ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA,
DÜNYAYI TEHDİT EDEN ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIS
VE BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE TEPELERİN ŞEKLİ,
KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ. ŞİMDİ
BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

WARDSTONE

NESSA'NIN KÂBUSU

Yatak odam çok karanlık. Mum söndü, alevi titreyip öldü. Üstelik örttüğüm ilave battaniyelere rağmen hava çok soğuk. Uzun bir kış oldu, en kötülerinden biri. Bahar geldi ama dışarıda tarlalar ve toprak hâlâ ince bir buz tabakasıyla kaplı; odamın pencere içleri de buz tutmuş halde.

Ama yarın doğum günüm. On yaşıma basacağım. Pastayı görmek için sabırsızlanıyorum. Üstündeki mumları tek nefeste söndürmem gerek. Bunu yapabilirsem babam bana bir hediye verecek. Bu bir elbise... Boyun kısmıyla etek uçları beyaz dantelle süslü, kırmızı bir elbise.

Uyumak istiyorum. Gözlerimi sımsıkı kapayıp deniyorum. Uyumak daha iyi çünkü o zaman gece çabucak geçer. Gözlerimi açtığımda pencereden sızan gün ışığıyla her biri küçük güneşler gibi parlayan toz tanelerini görürüm.

Aniden bir ses duyuyorum. Bu da ne? Sanki bir şey, tahata dösemeyi çiziyor. Bu bir sıçan olabilir mi? Küçük gözlü, uzun bıyıklı gri sıçanlardan korkuyorum. En büyük korkum da yatağıma çıkmaları.

Kalbim korku içinde çarpmaya başlıyor ve babama seslenmeyi düşünüyorum. Ama annem iki yıl önce öldü ve çiftliği tek başına idare ediyor. Günleri uzun ve yorucu, dolayısıyla uyumaya ihtiyacı var. Hayır, cesur olmalıyım.

Sıçan birazdan gider. Neden yatağımla uğraşsın ki? Burada yiyecek yok.

Yine ahşabın çizildiğini duyuyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Ses daha yakından geliyor, pencereyle yatağımın arasında bir yerde. Nefesimi tutup sesin tekrarlanmasını bekliyorum. İşte yine duyuluyor ve bu kez çok daha yakından, yatağımın hemen altından geliyor. Aşağıya bakacak olsam o düğme gözleriyle bana baktığını görebilirim.

Kalkmam gerek. Babamın odasına koşacağım. Ama ya sıçanın bıyıkları ayağıma değerse? Ya o uzun, ince kuyruğuna basarsam?..

Ses iyice yükseldi. Yatak örtülerimin çekildiğini hissedip korku içinde titriyorum. Sıçan pençeleriyle battaniyeme tutunarak yatağıma tırmanıyor. Panik içinde doğrulmaya çalışıyorum. Ama bunu yapamıyorum. Donup kalmış gibiyim. Ağzımı açabiliyorum fakat bağırduğımda hiç ses çıkmıyor.

Sıçan şimdi üzerime çıkıyor. O küçük, keskin pençelerinin battaniyenin üzerinden tenimi çizdiğini hissedebiliyorum. Göğsümün üzerinde oturuyor. Kuyruğuyla *pat pat* vuruyor, gitgide hızlanarak kalp atışlarıma eşlik ediyor.

Ve şimdi başka bir şey oluyor, çok daha korkunç bir şey. Sıçan giderek büyüyor. Ağırlığı göğsümü ezip soluk alıp vermemi güçleştiriyor. Bu nasıl olabilir? Bir sıçan nasıl olur da bu kadar büyük ve ağır olabilir?

Şimdi karanlıkta yüzünün benimkine yaklaştığını hissediyorum. Bu büyük bir yüz ve sıçanın sıcak nefesini tenim-

de hissedebiliyorum. Ama büyüklüğü ve ağırlığından çok daha garip bir şey var. Gözleri karanlıkta parlıyor. İri ve kırmızılar, üstelik donuk ışığında yüzünü görebiliyorum.

Bu bir sıçan değil. Yüzü bir tilki ya da kurdunkini andırıyor, uzun bir çenesi ve büyük, keskin dişleri var. Bu dişleriyle şimdi boynumu ısıyor. Uzun, ince, iğne gibi dişleri boğazıma saplanıyor.

Bağırıyorum. Defalarca... Sessizce bağırıyorum. Öldüğümü hissediyorum, en derin karanlıklara yuvarlanıp bu dünyadan uzaklaşıyorum.

Sonra uyanıyorum ve göğsümdeki ağırlık yok. Artık hareket edebiliyorum ve yatağında doğrulup ağlamaya başlıyorum. Çok geçmeden koridordaki ahşap döşemelerden gelen ayak sesleri duyuluyor. Kapı açılıyor ve babam elinde bir mumla içeri giriyor.

Mumu başucuma koyuyor ve hemen kollarına atılıyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve o saçlarımı sevip sırtımı okşuyor.

“Geçti. Geçti kızım,” diye mırıldanıyor. “Bu yalnızca bir rüyaydı; yalnızca korkunç bir kâbus.”

Fakat sonra beni omzumdan tutup uzun uzun yüzüme bakıyor, boynumu ve omuzlarımı inceliyor. Sonra pijamasının cebinden beyaz bir mendil çıkarıp yavaşça boynuma dokunduruyor. Elinde buruşturup hızla gerisingeri cebine sokuyor. Ama üzerindeki kan lekelerini görüyorum.

Kâbus gitti mi?

Uyanık mıyım?

Yoksa hâlâ rüya mı görüyorum?

BÖLÜM I

BU BİR TAKAS MI?

Uyandığımda çok susamıştım.

Her zaman böyle susamış halde uyanırım, yani bu durum ne tuhaf ne de yeni günün unutulmayacak bir gün olacağına dair bir işaret.

Yaşlı kambala ağacının üst kısmındaki çatlaktan çıkıp aşağıdaki beyaz, donmuş zemine baktım.

Güneşin tam olarak yükselmesine daha neredeyse bir saat vardı ve yıldızlar hâlâ görünüyordu. Beş bininin de adlarını biliyordum, fakat Cougar (Köpek Yıldızı) favorimdi. Gecenin Efendisi'nin gökyüzüne serdiği kadife perdenin arasından bakan kan kırmızı bir göze benziyordu.

Neredeyse üç aydır uykudaydım. Bu zaman dilimini, *shudru* adını verdiğimiz kışın en karanlık, en soğuk bölümünü, hep uyuyarak geçiririm. Şimdiyse uyandım ve susadım.

Şafak sökmek üzere olduğundan 'hai^zda'mdaki kendi yetiştirdiğim insanlardan kan alamazdım. Bir diğer seçeneğim avlanmak olurdu, ama henüz etrafta kimseyi bulamazdım. Susuzluğumu bastıracak hiçbir şey yoktu. Yine de başka bir yol bulabilir, gidip Yaşlı Rowler'ı korkutarak onu takas yapmaya zorlayabilirdim.

Ağacın içine geri girip en keskin kılıçlarımdan ikisini göğsümdeki kınlara yerleştirdim. Ardından en kaliteli kemikten yapılma on üç düğmesi olan uzun, kalın ve simsiyah paltomu üzerime geçirdim. Bu palto kahverengi deriden botlarıma kadar uzanır, yeniyse kılıklı kollarımı kapatabilecek kadar uzundur.

Çok kılıyım. Ve belirtmem gereken başka bir şey daha var. Beni sizden ayıran bir şey...

Kuyruğum var.

Gülmeyin, suratınızı ekşitmeyin ya da başınızı iki yana sallamayın. Duyarlı davranıp sizin kuyruğunuz yok diye kendinize acıyın. Çünkü benim bu uzun ve güçlü kuyruğum üçüncü bir koldan çok daha iyi.

Bir şey daha var. Adım Slither ve hikâyem bitmeden bunun nedenini öğreneceksiniz.

En sonunda botlarımı bağlayıp yarıktan çıkarak bir dala tünedim.

Sonra boşluğa atladım.

Kaygan kuyruğumu yukarı doğru sallamadan önce ikiye kadar saydım. Kuyruğum dolanıp gerildi; en alt dala sürtünmesiyle birlikte fırlayan ağaç kabukları koyu renk kar taneleri gibi yere saçıldı. Orada birkaç saniye boyunca kuyruğumdan asılı dururken bir yandan da keskin gözlerimle yere bakıyordum. Donmuş zeminin üzerinde hiç iz yoktu. Zaten olmasını da beklemiyordum. Kulaklarım çok keskindir ve en ufak bir sese dahi uyanırım, ama temkinli olmak, pişman olmaktan her zaman iyidir.

Kendimi bir kez daha boşluğa bırakıp soğuk, sert zemine düştüm. Sonra koşmaya başladım, toprak ayaklarımın altından hızla kayıp gidiyordu. Birkaç dakika içinde yaşlı Rowler'ın çiftliğine varacaktım.

Yaşlı Rowler'a saygı duyuyordum.

Ona, acımasız bir gaspı temkinli bir takasa dönüştürecek kadar saygı duyuyordum. Bir insan için çok cesurdu. Pek çoğu kaçıp gitmişken ağacıma bu kadar yakında yaşayabilecek kadar cesur. Hatta takas yapacak kadar cesur.

Ahşap çevre çitlerinin altından geçtim fakat çiftlik arazisine ulaşır ulaşmaz kendimi insanlara uygun bir boyuta getirdim. Korkutucu olacak kadar büyük değildim, fakat Rowler'ın aklına hin fikirler getirecek kadar küçük de değildim. Hatta tam olarak, çiftçinin yaşlı kemikleri zayıflamaya, beli bükülmeye başlamadan önceki hali kadardım.

Yavaşça kapısını çaldım. Bu bana özel ritmik bir çalıştı. Üç kızını uyandıracak kadar gürültülü değil ama çiftçiye oflaya pufloya aşağıya indirmeye yeter.

Nasırlı eliyle kapıyı araladı. Sonra aralığa doğru kaldırdığı mumla yüzümü aydınlattı.

"Bu kez ne var?" diye sordu sinirlenerek. "Seni son kez gördüğümü sanıyordum. Beni rahatsız etmeyeli aylar oldu. Bir daha asla uyanmayacağını umuyordum!"

"Acıktım ve avlanmak için çok erken," dedim. "Beni birkaç saat idare edebilecek bir şeye ihtiyacım var." Ardından sivri dişlerimi göstererek gülümsedim ve ılık nefesimin buhar olup yükselmesine izin verdim.

“Verecek hiçbir şeyim yok. Durum kötü,” diye itiraz etti çiftçi. “Şimdiye kadar gördüğüm en zorlu kışı geçirdik. Sığırlarımın ve hatta koyunlarımın dahi bir kısmını kaybettim.”

“Üç kızın nasıl? Umarım iyilerdir,” dedim ağzımı biraz açarak.

Tam da beklediğim gibi, Yaşlı Rowler’ın elindeki mum titremeye başladı.

“Kızlarımdan uzak dur Slither. Duydun mu beni? Uzak dur.”

“Sadece sağlıklarını merak etmiştim.” Sesimi yumuşattım. “En küçüğü nasıl? Umarım öksürüğü geçmiştir.”

“Vaktimi boşa harcama!” diye çıkıştı. “Niye geldin?”

“Kana ihtiyacım var. Benim için bir inek yakala; toparlanmamı sağlayacak kadar kan gerekiyor. Yarım bardak verebilirsin herhalde.”

“Sana kışın çok zorlu geçtiğini söylemiştim,” dedi. “Durum kötü ve hayvanların hayatlarını sürdürebilmeleri için tüm güçlerini toplamaları gerekiyor.”

Hiçbir şey vermeden bir şey alamayacağımı anlayınca paltomun cebinden bir demir para çıkarıp mum ışığına doğru kaldırdım.

Yaşlı Rowler beni izlerken ineğin böğrünü hissizleştirmek için oraya tükürdüm; böylelikle gövdesinde küçük bir kesik açtığımda hayvan hiçbir şey hissetmeyecekti. Çok geçmeden akmaya başlayan kanı tek damlasını bile ziyan etmeden çiftçinin daha önce verdiği metal kaba doldurdum.

“Kızlarına zarar vermeyeceğimi biliyorsun,” dedim. “Onlar da neredeyse ailem gibiler artık.”

“Senin gibiler aileden anlamaz,” diye mırıldandı. “Yeterince acıksan kendi ananı bile yersin. Nehre yakın çiftlikte oturan Brian Jenson’ın kızına ne oldu? Geçtiğimiz sonbaharda ortadan kayboldu ve bir daha da bulunamadı. Komşularım senden çok çekti.”

Suçlamasını reddetmekle uğraşmadım, ama kabul de etmedim. Bazen kazalar oluyordu. Çoğunlukla haizdamın kaynaklarına dair kontrol elimdedir fakat ara sıra kendimi kaybedip gereğinden çok kan aldığım olur.

“Hey, bir dakika! Yarım bardak diye anlaşıştık,” diye itiraz etti Yaşlı Rowler.

Gülümseyip parmağımı yaraya bastırınca kan anında kesildi. “Öyleydi,” diye onayladım. “Yine de dörtte üç bardak da çok sayılmaz. İyi bir anlaşma.”

Gözlerimi çiftçinin yüzünden bir an olsun ayırmadan uzun uzun içtim. Üzerinde uzun bir palto vardı ve iç as-tarında son derece keskin bir kılıç sakladığını biliyordum. Kendini yeterince tehdit altında hisseder yahut kıskırtılırsa yaşlı adam onu kullanma konusunda hiç tereddüt etmezdi. Tabii Rowler, kılıcı da olsa benim için gerçek bir tehdit oluşturmuyordu, fakat bu durum takas anlaşmamızın sonu olurdu. Ve çok yazık olurdu çünkü onun gibi adamlar faydalı adamlardı. Elbette ki avlanmayı tercih ederdim, ancak kan için hayvan beslemek –özellikle de favorim olan inekleri– zor zamanlarda işleri kolaylaştırıyordu. Onlara kendim bakmaya hazır değildim, ama işlerin gidişatında

bu çiftçinin bulunduğu konum hoşuma gidiyordu. Haizdamda takas yaptığım tek kişiydi.

Yoksa yaşılanıyor muydum? Bir zamanlar Rowler gibi bir insanın boğazını parçalardım. Hem de hiç düşünmeden... Ama gençliğim geride kalmıştı ve haizda büyücülüğünde epey ilerlemiştim. Daha şimdiden usta olmuştum.

Ancak geçirmekte olduğum iki yüzüncü yaz mevsimi bir haizda büyücüsü için zorluydu; *skaiium* adını verdiğimiz bir şeye yakalandığımız bir dönemdi. Görüyorsunuz ya, bu kadar uzun süre yaşamak düşünce yapınızı değiştiriyor. Olgunlaşıyor, başkalarının hisleri ve ihtiyaçlarına karşı daha anlayışlı oluyorsunuz. Bu da bir haizda büyücüsü için kötü. Çoğumuz bu yılları sağ salim atlatamıyoruz çünkü kana susamışlığımız azalıyor, dişlerimiz köreliyor.

O yüzden dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

İlk kan boğazımdan geçip mideme ulaşarak bana taze bir güç verdi. Gülümseyip dudaklarımı yaladım.

En azından bir gün boyunca avlanmama gerek olmadığından bardağı Rowler'a uzatıp dosdoğru en sevdiğim yere yöneldim. Burası çiftliği tepeden gören güney yamaçlarında, korulukta yer alan bir açıklıktı. Oraya ulaşınca palto mu ve ayakkabılarımı çıkarmadan yere oturup çoğunlukla uyurken girdiğim en küçük şeklime büründüm. Artık gri bıyıklı bir lağım faresinden büyük değildim.

Fakat ineğin kanı eski boyutunda kalıyordu, böylelikle kendimi iyice doymuş hissediyordum. Daha yeni uyanmış olmama rağmen tok bir mide ve yeni doğan güneş beni yine uykuya çağırırdı.

Bunun üzerine sırtüstü yatıp gerindim. Paltomun üzerinde, kuyruğumun hava almasına olanak sağlayan ve kısa yenleri andıran özel bir açıklık vardır. Koşarken, avlanırken ya da dövüşürken kuyruğumu hemen arkamda sımsıkı katlarım. Ama yaz aylarında güneş tepedeyse ve kendimi uykulu hissediyorsam ılık otlara uzanıp kuyruğumu geriye doğru iyice uzatırım. O esnada da mutlu ve rahatlamış olduğumdan bunu yaptım ve çok geçmeden uykuya daldım.

Normalde midem bu kadar doluyken bir gün bir gece uyurdum, fakat gün doğmadan hemen önce göğü bıçak gibi delen bir çığlıkla aniden uyandım.

Yerimde doğrulup öylece durdum. Burun deliklerim açıldı ve havayı koklamaya başladım.

Kan...

Daha fazla bilgi edinebilmek için kuyruğumu havaya kaldırdım. İşler daha iyi olamazdı ve ağzım sulanmaya başladı. Öküz kanı tatlı ve lezzetli olsa da en iştah kabartan kan, yeni dökülmüş insan kanıydı ve bu kan, yaşlı Rowler'ın olduğu yerden geliyordu.

Susuzluğum aniden bastırdı; hareketlenip uzaktaki çite doğru koşmaya başladım. Geniş adımlarım beni çok geçmeden çiftliğin sınırına ulaştırdı. Çitlerin altından geçtikten sonra hemen insan boyutuna yükseldim. Kuyruğumu bir kez daha kullanarak kanın kaynağını belirlemeye çalıştım. Kuzey otağından geliyordu ve bunun kime ait olduğunu biliyordum.

Yaşlı adama, buruşmuş derisinin altındaki kanının kokusunu alabilecek, damarlarında dolaşımını duyabilecek

kadar yaklaşmıştım. Bu yaşlıca bir kandı, fakat insan kanı söz konusu olduğunda seçici olamazdım.

Evet, bu yaşlı Rowler'dı. Kan kaybediyordu.

Sonra çok daha zayıf bir başka kan kaynağı daha tespit ettim. Bu genç bir kadının kokusuydu.

Kalbim heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi çarpar-ken koşmaya başladım.

Otlağa ulaştığımda güneş ufka yerleşmiş turuncu bir küreydi. Tek bakışımla her şeyi anladım.

Yaşlı Rowler bir porsuk ağacının dibinde, parçalanmış oyuncak bir bebek gibi yatıyordu. Bu mesafeden dahi ot-ların üzerindeki kanı görebiliyordum. Başında biri vardı. Kahverengi elbiseli, uzun saçları gece kadar karanlık bir kızdı bu. Onun taze kanının kokusunu da alıyordum. Yaşlı Rowler'ın kanından çok daha tatlı ve çekiciydi.

Bu, Rowler'ın en büyük kızı Nessa'ydı. Yaşlı adamla ilgi-lenirken bir yandan hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyor-dum. Hemen sonra yan tarladaki boğayı fark ettim. Öfke içinde ayaklarıyla yeri döverken bir yandan da boynuzla-rını sağa sola savuruyordu. Çiftçinin karnını deşmiş, o da yarasına rağmen çiftliğe girerek kapıyı arkasından kapat-mış olmalıydı.

Aniden kız omzunun üzerinden bakıp beni gördü. Deh-şet içinde bağırarak ayağa kalktıktan sonra uzun eteğini dizlerinin üzerine çekip eve doğru koşmaya başladı. Onu kolayca yakalayabilirdim, fakat artık bolca vaktim oldu-ğundan yerde iki büklüm duran adama doğru ilerledim.

Önce yaşlı adamın öldüğünü düşündüysem de keskin duyularım sayesinde belli belirsiz atan kalbin sesini duyabildim. Yaşlı Rowler ölüyordu, buna şüphe yok: Göğüs kafesinin altında derin bir yara vardı ve kanı otların üzerine sızmaya devam ediyordu.

Yanına eğilirken gözlerini açtı. Yüzü acı içinde buruşmuştu, ama yine de konuşmaya çabaladı. Onu duyabilmek için sol kulağımı yaşlı adamın kanlı dudaklarına değdirecek kadar eğilmem gerekti.

“Kızlarım...” diye fısıldadı.

“Kızların için endişelenme,” dedim.

“Ama endişeleniyorum,” dedi ölmek üzere olan çiftçi. “Yaptığımız ilk takasın şartlarını hatırlıyor musun?”

Yanıt vermedim ama hatırlıyordum. Bahsettiği takas yedi yıl önce, Nessa on yaşına bastığında gerçekleşmişti:

“Ben hayatta olduğum sürece kızlarımın üçünden de uzak duracaksın!” diye uyarmıştı. “Fakat bana bir şey olursa diğer ikisini güneydeki Pwodente’de yaşayan amcasının yanına götürmek şartıyla en büyük kızım Nessa’yı alabilirsin. Batı Denizi’nden önceki son köprüye yakın Stoneleigh kasabasında yaşıyorlar...”

“Ben onlara göz kulak olurum,” diye söz vermiştim, bunun çiftçiyle yıllar boyu sürecektir faydalı bir takasın başlangıcı olacağını düşünerek. “Ailem gibi bakarım.”

“Tamam mı,” diye ısrar etmişti yaşlı adam. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diye kabul etmiştim. “Bu bir takas.”

İyi bir takas olmuştu, çünkü Bindos kanunlarına göre Kobalos vatandaşları kırk yılda bir köle pazarlarında en az bir purra –ya da bir insan kızı– satmak zorundaydılar. Aksi takdirde yurttaşları tarafından dışlanır ve görüldüğü yerde öldürülürlerdi. Bir haizda büyücüsü olarak normalde köle pazarlarına bulaşmıyor ve dişilere alışlageldik şekilde sahip olmak istemiyordum. Fakat bunu yapmak yahut yapmayıp sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağım günün yaklaştığının da farkındaydım. Aksi takdirde kendi halkım tarafından avlanan bir kaçak durumuna düşerdim. Rowler yaşlıydı; o öldükten sonra Nessa'yı satabilirdim.

Ve işte şimdi burada, gözlerimin önünde ölüyordu; yani artık Nessa benimdi.

Çiftçi balgamla karışık kan tükürmeye başladı. Fazla vakti kalmamıştı. Birkaç dakika içinde ölecekti.

İki küçük kızı akrabalarının yanına götürmek en fazla bir hafta sürerdi. Sonrasında Nessa benim olacaktı. Onu kuzeydeki köle pazarına götürebilir ve yolda kanının tadına bakabilirdim.

Bir anda yaşlı adam paltosunun ceplerini karıştırmaya başladı. Önce bir silah aradığını düşündüm.

Fakat cebinden küçük, kahverengi bir defterle bir de kurşun kalem çıkardı. Titreyen ellerle, kâğıda bile bakmadan yazmaya başladı. Ölmekte olan bir adam için çok şey yazdı. Bitirince sayfayı yırtıp bana uzattı. Temkinli bir şekilde yanaşıp kâğıdı aldım.

“Bu Nessa için,” diye fısıldadı Rowler. “Yapması gerekenleri yazdım. Şimdi her şeyi alabilirsin; çiftliği, hay-

vanları ve Nessa'yı. Anlaşmamızı hatırlıyor musun? Tek yapman gereken Susan ve Bryony'yi amca ve yengesinin yanına götürmek. Takasımıza sadık kalacak mısın? Bunu yapacak mısın?"

Notu bir çırpıda okudum. Bitirince ikiye katlayıp kendi paltomun cebine soktum. Sonra hafifçe gülümsedim. "Bir anlaşma yaptık ve buna sadık kalmak boynumun borcu," dedim.

Yaşlı Rowler ölene kadar yanında bekledim. Beklediğimden daha uzun sürdü. Nefes almak için kendini zorluyor ve çok acı çekmesine rağmen hayatta kalmaya çabalıyordu. Son nefesini verdiğinde güneş batalı epey olmuştu.

Meraklanarak onu dikkatle izledim. Yaşlı Rowler'la neredeyse yedi yıldır takas yapıyordum, fakat etle kan mattır, içlerinde gizlenen ruhun gerçek doğasını gizlerler. Sık sık bu cesur ancak zaman zaman huysuzlaşan yaşlı çiftçi hakkında düşünürdüm. Şimdi en sonunda gerçek doğasının ne olduğunu öğrenecektim.

Ruhunun bedenini terk edişini görmek için bekliyordum ve hayal kırıklığına uğramadım.

Buruşuk paltonun üzerinde gri bir silüet oluşmaya başladı. Belli belirsiz fakat son derece parlaktı. Sarmal şeklindeydi ve yaşlı Rowler'dan çok daha küçüktü. Daha önce insan ruhlarının bu şekilde bedenlerinden ayrılışını izlemiştim ve bekleyip ne yöne gideceklerini görmekten hoşlanıyordum.

Yaşlı Rowler neydi?

'Yukarıcı' mı yoksa 'aşağıcı' mı?

Ben ruhları hasat edip onlardan emdiğim güçle kendi ruhumu beslerim. Bu yüzden uzanıp çiftçinin ruhunu kapmak üzere kendimi hazırladım. Bunu yapmak güçtü ve tüm gücümle odaklanmama rağmen sadece ruh bir süre olduğu yerde kaldığı takdirde gerçekleştirilebilirdi. Ama bu ruh hiç oyalanmadı.

Belli belirsiz bir ışıqla döne döne göğe yükseldi. Bunu yapan çok olmazdı. Genellikle homurtu yahut uğultuyu andıran bir ses çıkarıp yerin dibini boylarlardı. Demek yaşlı Rowler 'yukarıcı'ydı. Bir ruh kaçırmıştım, ama bunun ne önemi vardı? O artık gitmişti ve benim de merakım yatışmıştı.

Cesedin üzerini aramaya koyuldum. Yalnızca bir tane demir para çıktı. Bu da muhtemelen daha önce öküz kanı karşılığında ona verdiğim paraydı. Sonra kılıcı aldım. Kabzası paslanmıştı fakat elimde oldukça dengeli duruyordu ve epey keskindi.

Birkaç kez havada savurdum. Elime çok iyi oturduğunu görünce paltomun iç astarına soktum.

Bu da bitince gecenin asıl işine başlamakta özgürdüm.

Yaşlı Rowler'ın kızları...

BÖLÜM 2

GÖRGÜSÜZÜN TEKİ

Çiftlik evine ulaştığımda hava iyice kararmıştı. Bu gece ay olmayacaktı ve evden yalnızca tek bir ışık geliyordu: Ön kısımdaki yatak odasının yırtık perdelerinin arkasındaki mumun titrek ışığı.

Kapıya gidip sert bir şekilde üç kez çaldım. Geceleri yaklaşan kötü niyetlileri korkutmak üzere kapıya yerleştirilmiş tek gözlü gargoye şeklindeki tokmağı kullandım. Elbette ki bu batıl bir saçmalıktan ibaretti ve tokmağın sesi, evin duvarları arasında yankılandı.

Yanıt gelmedi. Bu kızların üçü de çok görgüsüz, diye düşündüm. Hem de çok.

Öfkelenerek dört ayağımın üzerine inip saatin ters yönünde evin etrafını üç kez dolaştım ve ön kapıdan her geçişimde ürkütücü ve yüksek bir sesle uludum.

Sonra ön kapıya geri dönüp kendimi normal bir insanın üç katı büyüklüğüne çıkardım. Alnımı yatak odasının soğuk penceresine dayayıp tek gözümü kapadım.

Sol gözümle perdelerin birleştiği yerdeki aralıktan içeriyi görebiliyordum. Mirasım Nessa ve diğer iki kız kar-

deşinin yatağın üzerinde birbirlerine iyice sokulduklarını gördüm.

Nessa aralarındaydı ve kollarını kız kardeşleri Susan ve Bryony'ye dolamıştı. Daha önce onları defalarca gözetlemiştim. Bu kızlar hakkında bilmediğim pek bir şey yoktu.

Nessa on yedi yaşındaydı, Susan ise ondan bir yaş küçüktü. Susan Nessa'dan daha topluydu ve saçları olmamış mısır rengindeydi. Köle pazarında en yüksek fiyatı o alırdı. Bryony'ye gelince, o henüz bir çocuktuk, olsa olsa sekiz yaşındaydı; çok kısık ateşte pişirilse eti taze tavuk etinden bile daha lezzetli olurdu. Fakat çoğu kobalos böyle genç etleri çiğ tercih ederdi.

Doğrusu aralarında en az edecek olanı Nessa'ydı, fakat onu sattığımda Bindos kanunları önünde üstüme düşen görevi yerine getirmiş olacaktım. Takas takastır ve ben sözümü daima tutarım; bu yüzden kendimi yeniden insan boyutuna küçültüp sol elimle sertçe kapıya vurdum.

Ahşap kapıyla birlikte ev de titredi ve kilit kırılınca kapı gıcırdayarak menteşelerinin etrafında dönerek açılıverdi. Davet beklemeden içeri girip ahşap basamaklardan üst kata çıktım.

—NESSA—

Babamı o şekilde bırakıp gittiğim için kendimden utanıyordum. Onu orada tek başına ölmeye bırakmışım. Fakat o yarattığı hemen yanı başımda görünce dehşete kapılmışım.

Sağ salim eve varınca kapıları kilitleyip Susan ve Bryony'yi de alarak yatak odama çıktım. Çektiğim acı ve kapıldığım dehşet nedeniyle dilim tutulmuştu, fakat odaya girince kendimi daha fazla tutamadım.

“Babam öldü!” diye bağırdım. “O öldü. Bir boğa tarafından karnı deşildi!”

Kız kardeşlerim aynı anda acı dolu bir çığlık attılar. Yatağın üzerine çıkmıştık ve kollarımı omuzlarına dolayıp onları mümkün olduğunca rahatlatmaya çalıştım. Ama sonra dışarıdan gelen dehşet verici sesler duyduk. Önce üç kez kapıya vurulduğunu ve hemen ardından insanın kanını dondurup tüylerini diken diken eden bir dizi korkunç uluma duyduk.

“Kulaklarınızı tıkayın! Dinlemeyin!” diye bağırdım kız kardeşlerime. Elbette ki kollarım hâlâ omuzlarında olduğundan bu dehşet verici seslere katlanmak zorundaydım. Pencerenin hemen dışında soluk alıp verildiğini duyar gibiy oldum ve korkunç bir an için devasa bir göz perdelerin arasından bizi gözetliyor sandım.

İyi de bu nasıl olabilirdi? Yaratık o kadar büyük değildi. Çiftliğimize geldiği zamanlarda onu görmüştüm ve zavallı babamdan biraz daha uzundu.

Hemen sonra alt kattan korkunç bir gürültü geldi. Bunun ne olduğunu biliyordum ve kalp atışlarım iyice hızlandı. Yaratık kapımızı kırmıştı.

Hızla basamaklardan çıkıp yatak odası kapısına yaklaştığımı duydum. Kapı kilitliydi fakat yaratığın az önce kırdığı giriş kapısı bundan çok daha sağlamdı, yani bu kapı bizi koruyamazdı. Baştan ayağa titredim.

Kapı tokmağı yavaşça dönerken dehşet içinde bakakaldım.

"Nessa," diye homurdandı yaratık. "Kapıyı aç ve beni içeri al. Artık yeni baban benim. İyi bir kız ol ve beni içeri al."

Söyledikleri karşısında dehşete kapılmıştım. Böylesi bir canavar nasıl babam olduğunu iddia edebilirdi?

"Eski ölü baban çiftliği bana bıraktı Nessa," diye devam etti yaratık. "Ve seni de bana verdi. Eğer bana iyi davranırsan ben de iki kardeşine iyi davranırım. Benden onları mutlu bir hayat sürmeleri için amcanızın yanına götürmemi istedi. Bunu yapacağıma söz verdim çünkü ölümlere verdiğim sözleri mutlaka tutarım. Ama sen bana aitsin Nessa. O yüzden şimdi itaat etmelisin. Neden yanıt vermiyorsun? Bana inanmıyor musun? O halde şunu oku. Babanın vasiyeti."

Duyduklarıma inanamıyordum. Kız kardeşlerim korku içinde titriyordu. Babam böyle korkunç bir şeyi nasıl kabul etmiş olabilir, diye düşündüm. Beni sevdiğini sanıyordum. Yoksa umurunda değil miydim?

Yaratık kapının altından bir kâğıt atınca yataktan indim, kâğıdı alıp üzerinde yazanları okumaya başladım.

Nessa'ya

*Yaratığa çiftliği ve seni alabileceğine dair söz verdim. Karşılığında Bryony ve Susan'ı amcanla yengenin yanına götürce-
cek. Ben iyi bir baba olmaya çalıştım ve eğer gerekseydi senin
için kendimi kurban ederdim. Şimdi kız kardeşlerin için senin
kendini kurban etmen gerekiyor.*

Seni çok seven baban.

El yazısındaki titreklige rağmen bunu babamın yazdı-
ğına dair hiç şüphem yoktu, fakat karmakarışık olan zih-
nimin yazarları algılayabilmesi için mektubu üç kez daha
okumam gerekti. Üzerinde kan damlaları vardı, bu satırları
son anlarını yaşarken yazmış olmalıydı.

Mantıklı düşünemiyordum, fakat yaratığı evden çıkar-
mam gerektiğinin farkındaydım. Eğer babamın yazdıkları-
nı kabul etmezsem bu korkunç yaratık yatak odası kapısını
kırıp üçümüzü de öldürebilirdi. Bu yüzden konuşmadan
önce sakinleşebilmek için derin bir soluk aldım.

“Babamın vasiyetindeki şartları kabul ediyorum,” de-
dim. “Fakat kız kardeşlerim dehşete kapılmış durumda.
Şimdi gidip bizi bir süre yalnız bırakmanı istiyorum. Lütfen
çiftlikten uzak dur.”

“Bunu yapacağım Nessa,” diye yanıtladı yaratık beni şa-
şırtarak. “Babanın ölümünü atlatmak için biraz zamana ih-
tiyacın olduğuna eminim. Ama yarın gün batımından önce
yanıma gelmelisin. Ben nehrin karşı kıyısındaki en büyük
kambala ağacında yaşıyorum. Görmemen imkânsız. Orada
ne yapmamız gerektiği hakkında konuşuruz.”

Ertesi gün, sözümü tutmak üzere yola koyuldum. Korkuyordum ve yaratığın yanına gün batarken gidiyor olmam durumu daha da güçleştiriyordu. Gün boyu her zamanki çiftlik işlerimi yapmanın yanı sıra babamın görevlerini de yerine getirmiştım. Buna rağmen olacaklara dair içimdeki korkuyu bir türlü bastıramamıştım. Çok geçmeden hava kararacak ve ben o yaratığın insafına kalacaktım.

Ara sıra komşular ortadan kaybolurdu. Babam bu durum hakkında hiç yorum yapmazdı. Bir keresinde bundan yaratığın sorumlu olup olmadığını sormuştum.

“Bir daha asla böyle sözler etme kızım!” diye uyarılmıştı. “Evimizde güvendedyiz, bunun için minnettar ol.”

Fakat artık bu evde güvende değildik. Yaratığın inine gitmediğim takdirde çiftliğimize geri gelirdi. Bundan daha dehşet verici ne olabilirdi?

Belki de beni oracıkta yiyiverirdi. Ne de olsa babam iki kardeşimin güvenliği karşılığında beni ona vermişti.

Bryony ve Susan’a şafak sökünceye kadar dönmediğim takdirde vadinin diğer yamacındaki komşularımızdan birinin evine gitmelerini söylemiştim. Fakat yaratık verdiği sözü tutmadığı takdirde orada bile güvende olmazlardı.

Nehrin kıyısına ulaşım sığılık bölgeden geçtim. İninin yerine dair en ufak bir şüphe yoktu. Haklıydı, görmemem imkânsızdı. Civardaki ağaçların en az iki katı büyüklüğündeydi; batmakta olan güneşin ışığında donuk görünen dalları ve muazzam gövdesiyle devasa bir kambala ağacı.

Ağaca yaklaştım ve o kocaman gövdesine doğru yürüdükçe başımın üzerinde yoğunlaşan dallar son gün ışığını da keserek havayı iyice kararttı. Aniden arkamdan belli belirsiz bir ses duyunca dehşet içinde dönüp yaratıkla yüz yüze geldim.

“Merhaba Nessa,” dedi o korkutucu gülümsemesiyle birlikte sivri dişlerini göstererek. “Sözünü tuttun, çok iyi ve itaatkâr bir kızsın. Yarın sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek için zavallı babanın cesedini fareler daha fazla mahvetmeden gömeceğim. Korkarım gözlerini yemişler bile, tabii artık onlara ihtiyacı olmayacak. Fakat ne yazık ki tek eksik onlar değil: Fareler ayak parmaklarından ikisiyle el parmaklarından üçünü kemirmişler. Yine de cesedi yakında toprağın altında olacak ve mezarını taşlarla örterek aç hayvanlar tarafından çıkarılmasına engel olacağım, merak etme. Karanlıkta rahat olacak ve olması gerektiği gibi, solucanlar tarafından yavaş yavaş yenecek.”

Babama dair sarf ettiği bu acımasız ve katı ifade üzerine gırtlığıma sanki bir yumru oturdu ve güçlkle nefes alabildim. Başımı öne eğdim ve yaratığın gözlerine bakamadım çünkü gidip babamı kendim gömecek kadar cesaret gösterememiştim. Başımı kaldırdığımda tuhaf bir şekilde gülümsedi, cebinden bir anahtar çıkardı, üzerine üç kez tükürdükten sonra ağacın gövdesindeki bir kilide soktu.

“Bu nadiren kullandığım bir kapı,” dedi, “ama seni ağaca tek parça halinde sokmanın da tek yolu. Önden lütfen. Sen misafirimsin!”

Beni arkadan haklayabileceğinden korkmama rağmen yine de ona sırtımı dönüp ağaç gövdesindeki açık kapıdan içeri girdim.

“Çoğu misafirim onları buraya sürüklediğimde çoktan ölü olur, fakat sen benim için özelsin Nessa ve burayı senin için canlandırabilmek adına elimden geleni yaptım.”

Bu sözler beni dehşete düşürdü ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı, fakat şaşkınlık içinde etrafıma bakakaldım. Bir ağaç gövdesinin içinde böylesine iyi dekore edilmiş bir oda olması inanılmazdı. Her biri gösterişli birer şamdana takılarak kendi yansımamı dahi görebileceğim kadar cilalanmış yemek masasının üzerine yerleştirilmiş on üç mum vardı.

“Bir bardak şarap ister misin Nessa?” diye sordu yaratık homurtulu sesiyle. “Bir camın dibinden bakıldığında her şey daha güzel görünür.”

Teklifini geri çevirmeyi denediysem de ağzımı açtığımda korku dolu bir iniltiden başka ses çıkaramadım. Söyledikleri kanımı dondurmuştu, çünkü bu babamın deyişlerinden biriydi. Hatta bunun babamın şarabı olduğunu görebiliyordum. Geçtiğimiz sonbahar yaratığa on şişe sattığını biliyordum: İşte bunlar masanın üzerindeki iki kadehin arkasına dizilmişti.

“Şarap kandan sonraki en iyi şeydir!” dedi bir kez daha dişlerini göstererek. Şişelerin hepsini açmıştı ve mantarlarını gevşek bir şekilde geri takmıştı. “Kendimi çok susamış hissediyorum ve umarım payına düşenden fazlasını beklemezsin. Bir insan için dört şişe yeterli olsa gerek, öyle değil mi?”

Başımı iki yana sallayarak şarabı reddettim. Fakat sonra aniden içimde bir umut canlandı. Eğer bana şarap ikram ediyorsa belki de beni öldürmezdi?

“Bu iyi şarap,” dedi yaratık. “Yaşlı baban kendi elleriyle yaptı. Yani senin payını içmek beni mutlu eder. Zıyan olsun istemeyiz, öyle değil mi?”

Yine ses çıkarmadım, ama odayı daha dikkatli bakışlarla incelemeye başladım: Sıra sıra rafların üzerine dizilmiş şişe ve kavanozlar; odanın uzak köşesinde, üzerine hayvan ve kuş kafataslarını andıran şeyler yerleştirilmiş uzun masa. Yerdeki üç koyun derisi kilimi görünce bakışlarım oraya kilitlendi. Her biri de kırmızının canlı tonlarındaydı. Bu sadece boya olamazdı... yoksa kan mıydı?

“Kilimlerime ilgiyle baktığını görüyorum küçük Nessa. Onların bu şekilde kalmasını sağlamak epey beceri gerektirir. Kan bedeninin dışına çıktığında asla kırmızı kalmak istemez.

Bu sözler üzerine titremeye başladım.

“Gerçek şu ki Nessa, şimdi biraz kanının tadına bakmak istiyorum.” Korku içinde yaratıktan uzaklaştıysam da o konuşmaya devam etti, “Ancak beni görmeye gelerek iyi niyetini gösterdin ve babanla yaptığımız takasın şartlarına uyacağına inanmamı sağladın. Seni bu yüzden çağırdım. Ve testi geçtin, verdiği sözleri tutabilen onurlu biri olduğuna bana gösterdin. Aynı zamanda şarabı geri çevirecek kadar da kibar davrandın ve on şişenin hepsi bana kaldı. O yüzden şimdi eve gitmene izin vereceğim.”

“Yarın gün batarken hazır ol,” dedi ben daha rahat bir şekilde soluk alıp vermeye başlarken. “Üç domuz öldürüp tuzla, ama kanlarının son damlasına kadar toplayıp bir süt güğümüne doldur. Yolculuk beni epey susatacaktır. Peynir, ekmek, mum ve iki de büyük tencere al. En büyük at arabasının tekerlerini yağla. Atları ben getiririm ama yemlerini sen vermelisin. Ve yanına sıcak tutacak kıyafetlerle battaniye al. Hafta bitmeden kar yağabilir. Söz verdiğim gibi kız kardeşlerini akrabalarınızın yanına götüreceğiz. Ondan sonra seni kuzeye götürüp köle pazarında satacağım. Hayatın kısa sürecektir ama halkım için yararlı olacaktır.”

Duyduklarım karşısında şaşkına dönmüş bir halde yavaşça eve yürüdüm. Fakat çiftlik hayvanlarıyla ilgilenmek gibi yapılması gereken bazı işler vardı. En iyisi onları komşularımızdan birine vermek olurdu. Hayatım tamamen değişmeden önce ayarlamam gereken çok şey vardı. Yaratıkların kölesi olacaktım ve önümde fazla zaman kalmadığına emindim.

BÖLÜM 3

KARA KULE

Çiftliğe söz verdiğim gibi gün batarken vardım ve üç kız kardeşin de yola çıkmaya hazır olduğunu görünce keyiflendim.

Bahçede üç ağaç kütüğü vardı ve en ufağının üzerinde oturan Bryony endişeli bir şekilde yün eldivenlerinden sarıkan ipleri koparıyordu. Susan hemen onun arkasında surat asıyor, Nessa ise sabırsız bir şekilde volta atıyordu. Hava her geçen dakika daha da soğuyordu. Mantıklı davranıp en sıcak tutacak yün elbiselerini giymişlerdi, fakat paltoları ince ve yırtık pırtık olduğundan soğuğa karşı pek koruma sağlamıyordu.

Açık kapıda durup kızlara bakarken neredeyse salyalarım akacaktı. Ve daha dikkatli bakınca en küçük kardeşin derisinin çok körpe olduğunu ve onu pişirmeden yemenin en iyisi olacağını düşündüm; çiğken bile kemikten kolayca sıyrılıverirdi. Susan'a gelince, daha büyük kemikleri iyice etlenmişti, fakat onun kanının çok daha lezzetli olması gerektiğinin farkındaydım. Ölü çiftçiyle yaptığımız anlaşmaya sadık kalmak için irademin sınırlarını zorlamam gerekecekti.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdıktan sonra siyah beygirimi bahçeye soktum, nalları taş döşeli zeminde takırdıyordu. Hemen arkamda beyaz bir kısrakla iki kız kardeşin içinde oturacağı arabayı çekecek bir de güçlü Eyalet atı vardı. Üç atı da o gün çalmıştım.

Bahçenin etrafında üç kez daire çizdikten sonra durup eğildim ve sırtarak dişlerimi gösterdim. Bryony ve Susan'ın yüzlerinde dehşet dolu bir ifade belirdiyse de Nessa cesurca bana doğru yürüyüp ahırların hemen arkasındaki kulübeyi işaret etti.

"Araba orada," dedi başı dik bir şekilde. "Erzakları yükledik fakat sandıklar bizim taşıyamayacağımız kadar ağırdı..."

Atımdan aşağıya atlayıp kılı parmaklarımı Nessa'nın yüzüne iyice yaklaştırarak kemiklerimi çıtlattım. Sonra vakit kaybetmeden atı arabaya koşup hemen ardından üç sandığı yükledim. Güçsüz insanlar... Sandıklar tüy kadar hafifti.

Ardından Nessa kemerime takılı duran bir zamanlar babasına ait keskin kılıcı fark edince sırttım.

"O babamın kılıcı!" diye itiraz etti gözlerini belerterek.

"Artık ona ihtiyaç duymayacak küçük Nessa," dedim. "Neyse, geçmişe harcayacak vaktimiz yok. Şu beyaz kısrak senin için. Özenle seçtim."

"Kız kardeşlerim arabada mı gidecekler?" diye sordu.

"Elbette, yürümekten çok daha iyi olacaktır!" dedim.

"Ama Susan at arabası nasıl sürülür bilmez ve yol epey zorlu olacaktır," diye itiraz etti Nessa.

"Korkma küçük Nessa. Eyalet atı benim irademe itaat

eder ve kız kardeşlerine en ufak zarar gelmez. Sadece arabanın arkasında oturmaları yeter.”

İri kıyım atın burun deliklerine soluyarak bana itaat etmesini sağlayacak büyü yapmam sadece bir dakikamı almıştı. Artık benim peşimden gelecek, yalnızca ben hareket ettiğimde hareket edecek ve yine ben durduğumda duracaktı.

“Babamı gömeceğini söylemiştin!” diye çıkıştı Nessa aniden. “Ama cesedi hâlâ orada yatıyordu. Merak etme, kız kardeşlerimin yardımıyla o işi ben hallettim. Fakat bu durum bana verdiği sözleri tutmadığını düşündürdü.”

“Ben takas anlaşmalarına daima sadığımdır Nessa, ama bu öyle bir şey değildi, yalnızca yapmayı düşündüğüm bir teklifti. Ne yazık ki bu atları bulmakla uğraştığımdan hiç vaktim olmadı. Hem zaten onu senin gömmen daha iyi. Kaçıp onu tek başına ölmeye bırakmanı telafi edebilirsin.”

Nessa yanıt vermedi fakat yanaklarından bir damla gözyaşı süzüldü ve hızla arkasına dönüp kız kardeşleri arabaya çıkarken o da atına binmeye koyuldu. Patika boyunca dört yol ağzına ilerlerken hava iyice soğudu ve kırağı otları beyaza bürümeye başladı.

Bu kadar kısa sürede üç at bulmak güç olmuştu. Kendi haizdamda öldürmekten ya da çalmaktan kaçınırim, bu yüzden atları bulabilmek için sınırların epey dışına çıkmam gerekmişti.

Nessa'nın beyaz atın sol tarafındaki koyu kan lekesini fark etmemesini umuyordum.

Kendi halkımla insanlar arasındaki çatışma en azından beş bin yıldır sürüyordu. Bu çatışma, Kobalos Yayılması döneminde düpedüz savaşa evrilmişti. Şimdiyse alttan alta kaynayıp duran bir düşmanlık vardı.

Kendi özel arazim, yani haizdam, çok büyük ve içinde kontrol ettiğim çok sayıda çiftlikle ufak yerleşim yerleri var. Ama sınırları dışına çıktığımda her türlü saldırgan ilgiyi üzerine çekecek yalnız bir düşmana dönüşüyorum. Yanımdaki purraları görseler insanların onları elimden zorla almaya çalışacağına hiç şüphe yok. Bu nedenle geceleri yolculuk etmemiz ve daima tetikte olmam gerekiyordu.

Üçüncü gün şafak sökmesine yakın kar yağmaya başladı.

Başlangıçta, toprağın üzerindeki kırağı tabakasını dahi örtemeyecek kadar inceden yağıyordu. Ancak ısrarla yağmaya devam ettikçe yoğunlaştı ve batıdan sert bir rüzgâr esmeye başladı.

“Bu koşullarda ilerleyemeyiz,” diye itiraz etti Nessa. “Fırtınaya yakalanıp donarak öleceğiz!”

“Başka çare yok,” diye ısrar ettim. “Devam etmeliyiz. Ben güçlüyüm ve dayanabilirim, ama şimdi duracak olursak siz zavallı zayıf insanlar hemen ölürsünüz!”

Söylediklerime rağmen havanın çok geçmeden bizi durmaya zorlayacağını farkındaydım. Kızlar bu hava koşullarına birkaç günden fazla dayanamayacağından planlarımı değiştirmek zorunda kaldım.

Her ne kadar gökyüzü şafağın ilk ışıklarıyla aydınlandıysa da riske girmeye karar verdim ve kısa bir molanın

ardından yola devam ettik. Artık güneye değil batıya, yani kar fırtınasının tam göbeğine ilerliyorduk.

Önceleri Susan ve Bryony üstü açık arabadaki muşambanın altına sığınmış oturuyordu; ikisi de hiç durmadan soğuktan şikâyet edip duruyordu ama bunun için onları suçlayamazdım. Bir saat kadar sonra dondurucu soğuktan korunmak üzere muşambanın altına girdiklerinde at arabasının sallanıp durması yüzünden midelerinin bulanmaya başladığını söylediler ve günün geri kalanında başlarını muşambanın dışına çıkarıp kar fırtınasının soğuğuna ve ıslaklığına katlanmak zorunda kaldılar. Donup ölmeleri an meselesiydi.

Gökyüzü kararmaya başladığında ladin ve çam ağaçlarıyla dolu bir ormanın içinden geçerek ötesinde çok daha dik bir tepenin yükseldiği donmuş nehre doğru bayır aşağı iniyorduk.

“Atları o dik tepeye çıkaramayız!” diye bağırırdı Nessa. Haklıydı.

Bayırın bittiği yerde sol tarafta beş demir parmaklıklı bir kapı vardı. Burada purraya doğru pis pis sırtarak atımdan indim. Karı temizlemek için epey uğraştıktan sonra kapıyı atla birlikte arabanın da geçebileceği kadar açmayı başardım.

Nehrin yanında kar tutmamış cürüflü bir yol uzanıyordu; kar taneleri bu yola değer değmez erimişti. Patikadan buharlar yükseliyordu.

Nessa'nın inip atını kapıdan geçirmesini izledim. Eğilip parmaklarıyla zemini yokladı.

"Çok sıcak!" diye bağırarak elini hızla geri çekti.

"Elbette öyle!" dedim gülerek. "Neden kar tutmuyor sanıyorsun?"

Nessa at arabasına yürüyüp kız kardeşleriyle konuştu. "İyi misiniz?" diye sordu.

"Çok üşüdüm," diye yakındı Susan, "ellerimle burnumu doğru dürüst hissedemiyorum."

"Midem bulanıyor Nessa. Yakında durabilir miyiz?" diye sordu Bryony.

Nessa yanıt vermeden bana baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir hana," diye yanıtladım ve daha fazla açıklama yapmadan atıma atladığım gibi yeniden yola koyuldum.

Ladin ve çam ağaçları yerlerini kısa sürecek yaz aylarına hazırlık için yapraklarını döken çınar, meşe ve dişbudak ağaçlarına bıraktı. Çıplak gövdeleriyle gri gökyüzüne uzanan pençeleri andıran bu ağaçlar üzerimize üzerimize geliyordu. Bu kadar kuzeyde böyle ağaçlar görmek şaşırtıcıydı.

Çok geçmeden tuhaf bir sessizlik çöktü: Rüzgâr aniden kesildi ve hatta atların nal sesleriyle araba tekerleklerinin gıcırtiları bile cürufun üzerinde boğuldu.

En küçükleri Bryony soğuk yüzünden ağlamaya başladı. Nessa yanına gidip ona rahatlatıcı birtakım sözler sarf edemeden arkama dönüp işaret parmağımı dik bir şekilde dudağıma götürerek susmasını sağlamak için tısladım.

Çok geçmeden ağaçların arasında açılıp duran devasa bir gözü andıran mor bir ışık belirdi. En sonunda da bir bina görüldü.

Bu, mazgallı siperleri ve ancak geniş bir hendeği aşan açılır kapanır asma köprüyle ulaşılabilen kapının bulundu-ğu yüksek duvarlarla çevrili kara bir kuleydi.

“Han dediğin yer burası mı?” diye sordu Nessa öfkele-nerek. “Sıcak bir ateşin yandığı ve fırtınadan temiz odaları-na sığınıp rahat bir uyku çekebileceğimiz bir han bekliyor-dum. Kız kardeşlerim donmak üzere. Bu tuhaf, korkutucu kule de neyin nesi? Sanki insan yapımı değil gibi görünü-yor.”

Kulenin kendisi dokuz kat yüksekliğinde ve üç hatta daha fazla çiftlik evi büyüklüğündeydi. Koyu mor kaya-lardan inşa edilmişti ve iki yanından sular aktıkça yapının tamamı ısıldıyordu. Kar yağışı artmasına rağmen kulenin etrafındaki zeminde hiç kar birikmemişti. Toprağın derin-liklerinde muazzam bir ateş yanıyormuş gibi hem duvar-lardan hem de zeminden buharlar yükseliyordu. Bu yapı kulenin kayalarını ısıtan bir yeraltı gayzerinin tam üzerine inşa edilmişti.

Neredeyse kırk yıl önce, kölemi satın Bindos kanun-larına göre yükümlülüklerimi yerine getirmek üzere yola koyulduğumda bu kulede bir gece geçirmiştım. Ancak o dönemde burası, kulenin şu anki görevlisi Yüce Büyücü Nunc tarafından öldürülen biri tarafından idare ediliyordu.

Nessa’ya gülümsedim. “Burası senin türüne göre bir han değil. Ama fakirlerin seçme şansı yoktur. Burası bir *kulad*, yani benim halkım tarafından inşa edilmiş bir kale. Geceyi çıkarmak istiyorsan yanımdan ayrılmasan iyi edersin.”

Yürürken arkadaki iki kız kardeşten korku dolu sesler yükseldiğini duydum ve kale kapısı yükselmeye başladı. Zincir ve dişli çark sesleri duyulabiliyordu, fakat ne bir kapı görevlisi vardı ne de bizi karşılamaya gelen biri.

Purraları daire şeklindeki iç avlu boyunca atlar için taze saman ve arabanın kötü hava koşullarından korunabileceği ek ardiye binasına doğru yürüttüm. Sonra onları döne döne kulenin karanlığına doğru yükselen spiral bir merdivene açılan dar kapıdan geçirdim. Her on adımda bir duvara monte edilmiş meşaleler vardı. İçeride hava son derece durgun olmasına rağmen sarı alevleri titriyordu, fakat yarıkları ışık üzerlerinde toplanan gölgeleri bertaraf edecek kadar güçlü değildi.

“Buradan hoşlanmadım,” diye mırıldandı Bryony. “Bizi izleyen gözler olduğunu hissediyorum. Karanlıkta saklanan korkunç şeyler!”

“Burada endişe edecek bir şey yok,” dedi Nessa. “Bu yalnızca hayal gücün.”

“Ama böcekler ve fareler olabilir,” diye mızıldandı Susan. Her ne kadar leziz olsa da şu purranın sesi gitgide sinirime dokunmaya başlıyordu.

Basamakları tırmanmaya başladık; belirli aralıklarla karşımıza ahşap kapılar çıkıyordu, fakat sonra birbirine çok yakın üç kapıya gelince kız kardeşler için bunları seçtim. Her birinin üzerinde, büyükçe bir anahtar takılı paslı demir bir kilit asılıydı.

“İşte hepinize birer yatak odası,” derken kuyruğum öfke içinde yükseldi. “Kapıları kilitlersem burada yeterince

güvende olursunuz. Uyumaya çalışın. Akşam yemeği yok ama kahvaltı şafak söktükten hemen sonra verilecek.”

“Neden hepimiz aynı odayı paylaşamıyoruz?” diye sordu Nessa.

“Çok küçük,” dedim ilk kapıyı açarak. “Ve her birinde yalnızca bir tane yatak var. Sizin gibi büyümekte olan genç kızların iyice dinlenmesi gerekir.”

Nessa içeri bakınca yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdiğini gördüm. Oda gerçekten de çok küçük ve sıkışık.

“Burası çok pis,” dedi Susan somurtarak.

Bryony yavaşça ağlamaya başladı. “Ben Nessa’yla kalmak istiyorum! Ben Nessa’yla kalmak istiyorum!”

“Lütfen Bryony’nin benimle aynı odada kalmasına izin ver,” dedi Nessa çaresizlik içinde son bir talepte bulunarak. “O böyle bir yerde tek başına bırakılamayacak kadar küçük...”

Fakat ben aldırış etmeden vahşi bir yüz ifadesi takınarak onu sertçe içeri ittim. Kapıyı arkasından kapatıp kilitledim. Sonra aynı şeyi diğer iki kardeş için de yaptım.

Fakat her ne kadar doğamda acımasızlık olsa da davranışımın sebebi bu değildi. Bunu onların güvenliği için yapmıştım, her birini üç ayrı yere kapatarak halkımın töreleri gereği bana ait olduklarını gösteriyordum.

Üç kızı buraya getirmekten başka çarem yoktu; dışarıda soğuktan ölürlerd. Artık son insan yerleşiminin çok ötesindeydik ve burası civardaki tek sığınaktı. Bir haizda büyücüsü için bile tehlikeliydi ve hoş karşılanıp karşılanma-

yacağıma emin olamıyordum. Şimdi adetler gereği kulenin tepesine çıkıp buranın lordu Nunc'a saygımı göstermem gerekiyordu. Ürkütücü bir ünü vardı ve korku salarak hükmediyordu.

O bir Yüce Büyücü'ydü, yani Kobalos büyücülerinin en üst rütbesine ulaşmıştı. Valkarky'den çok uzakta kendi bireysel bölgelerimizde yaşayan yabancılar olarak bizim gibi haizdalar bu büyücü hiyerarşisinin dışında kalırız. Ben Yüce Büyücülerden korkmam, fakat gerektiğinde onlara saygımı gösteririm. Onunla dövüşmem gerekseydi sonuç ne olurdu kestiremem. Yine de Nunc'la tanışıp kendisi hakkında anlatılan hikâyelerin yarattığı beklentiye karşılayıp karşılamadığını görmek için sabırsızlanıyordum. Anlatılanlara bakılırsa insan krallığına karşı yürütülen bir saldırıda kralın yedi oğlunu onun gözleri önünde yedikten sonra o zavallının da başını elleriyle koparmıştı.

Her ne kadar artık çatı sahanlığına varmak üzereysen de etrafta henüz göze çarpan bir nöbetçi yoktu. Yine de kuyruğum Nunc'un hizmetkârlarının yakınlarında, kulenin dehlizlerinde bir yerde olduğunu söylüyordu.

Sahanlıkta bir tek kapı vardı ve onu itip açtım. Kendimi bir bekleme odasında buldum. Burası, Nunc'un hizmetkârlarıyla misafirlerinin daha fazla ilerlemeden önce yıkandıkları bir banyoydu. Yine de şimdiye kadar bunun gibisini görmemiştim. Böyle odalarda su genellikle çok sıcak olurdu, ama buradaki sıcaklık dayanılmazdı. Hava boğucu yoğunlukta buharla kaplıydı ve çok geçmeden nefes almakta güçlük çekmeye başladım.

Taştan bir kesit ve karşı tarafa geçişi sağlayan köprü görevi gören dar bir kemer dışında odanın tamamı üzerinden buhar tütecek kadar sıcak, devasa bir havuzdu.

Yüce Büyücü Nunc havuzun içinde oturuyordu, su kol-tuk altlarına kadar geliyordu fakat dizleri de görünüyordu ve iri, kıllı ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Yüzü yusuvarlaktı ve Kobalos büyücülerinin geleneğine göre tıraş olmuştu. Alnının alt kısmındaki uzun, gri leke dışında –gurur duyduğu bir düello yarası– kısa sakalı simsiyahtı.

Nunc iri kıymıdı –benim bir buçuk katım kadardı– ama bu beni korkutmuyordu. Boyut göreceli bir kavramdı ve bir haizda olarak istediğim an kendimi onun boyutuna büyütebilirdim.

“Suya gir ziyaretçi!” diye gürlledi Nunc. “Benim evim senin evindir. Benim purram senin purrandır.”

Nunc benimle Kobalos halkının resmi olmayan Baelic dilinde konuşmuştu. Bu dilde konuşulduğunu duymayalı yıllar olmuştu ve sanki insanların yanında geçirdiğim zaman kendi halkımın yabancı görünmesini sağlamış gibi bu dil de kulağıma çok tuhaf gelmişti. Bu bir anda temkinli olmamı sağladı. Nunc’la daha önce tanışmamıştım ve bir Kobalos için tanımadığı biriyle Baelic dilinde konuşmak sıcaklık ve dostluk anlamına gelirdi, ancak genellikle bir takas önerisinde bulunurken kullanılırdı. Takas yapabileceğim hiçbir şeyim yoktu.

Başımı eğerek selam verdim ve kemerimle kılıcımı çıkarıp dikkatlice duvara yasladıktan sonra paltomun on üç

düğmesini açıp kapının arkasındaki kancaların birine astım. Astarında kızların üç odasının anahtarları olduğundan her zamankinden daha ağırdı. Sonra çapraz kayışlarla birlikte içlerinde iki kısa bıçağın bulunduğu kınları çıkarıp kılıcın yanına yerleştirdim.

En sonunda da botlarımı çıkarıp suya girmeye hazırlandım. Böylesi kaynar bir suya dayanabilmem için muazzam bir yoğunlaşma ve irade gücüne ihtiyacım vardı, ama misafirperverlik gelenekleri gereği kısa bir süre için de olsa bunu yapmalıyım.

Su son derece rahatsız ediciydi, kendimi dayanmaya zorlayarak içine girdim. Fakat aklımdaki düşünceler odaklanmama engel oluyordu. Nunc'un beni selamlarken purralardan bahsettiğini hatırlayınca aniden korkuya kapıldım.

Purralar Valkarky'nin zindanlarında –kimi zaman köle olmaları için fakat çoğunlukla yenmek üzere– çiftleştirilen dişi insanlardır. Bu terim üç kız kardeş gibi dişi insanlar için de kullanılabilir. Nunc'un purraları kulesinde tutuyor olması şaşırtıcı değildi, fakat onları misafirine bu denli hızlı bir şekilde sunması saygısızlıktı. Baelic dilini kullandığı da düşünüldüğünde gerçekten bir takas yapmak istediği anlaşılabilirdi.

Nunc konuşmaya devam edince haklı olduğum ortaya çıktı.

“Sana en değerli üç purramı sunuyorum, ama karşılığında senden bir şey istiyorum. Bir takas... Kendi purralarını bana vermelisin.”

“Affınıza sığınarak bu cömert teklifinizi saygıyla reddetmem gerekiyor,” dedim. “Verdiğim bir söz var. Üç purramı Pwodente’deki akrabalarına götürmeliyim.”

Nunc homurdandı. “Bir insana verilen sözlerin burada değeri yoktur. Yüce Büyücü olarak bu konuda itaatini talep ediyorum. Doğmamış Talkus Ziyafeti’nde bu gece kullanılmak üzere en küçük olanına ihtiyacım var. Körpe ve lezzetli eti ziyafeti taçlandıracaktır.”

“Konumunuza saygım sonsuz Lordum,” dedim kibar, saygılı bir ses tonuyla, “fakat size kişisel bir tabiiyetim yok. Purralar benim mülküm ve Kobalos kanunlarına göre onları istediğim gibi kullanmak en doğal hakkım. Bu nedenle üzgünüm, fakat takas talebinizi geri çevirmeliyim.”

Nunc’a bir Yüce Büyücü olarak saygı duymam gerektiği doğrudu, ama talebini geri çevirmemde bir sakınca yoktu. Konunun orada kapanması gerekirdi, ancak ben daha sözlerimi bitirir bitirmez sol bacağımda, ayak bileğime yakın bir noktada keskin bir acı hissettim. Sanki birisi etime kılıcın sivri ucunu batırıp çevirmişti.

İçgüdüsel olarak eğilince ellerimin arasından kayıp hızla suya dalan bir şeye dokundum.

Bir tür su yılanı tarafından ısırıldığımı fark edince kendi aptallığıma lanet okudum. Sıcak ve buhar beni iyice sersemletmişti; yoksa yarattığı bu odaya girer girmez fark ederdim. Kuyruğumu kaldırmış olsaydım yine fark edebilirdim, ama bunu yapmam imkânsızdı; böylesi bir hareket nezaket kurallarını hiçe sayarak ev sahibime saygısızlık yapmam anlamına gelirdi. Böylesi bir hainlik beklemiyordum.

Ölüm korkusuyla dönüp havuzdan çıkmaya çabaladım.

Ama artık çok geçti. Gerisingeri suya düşerken bedenimin hissizleştiğini fark ettim. Soluk alıp vermem güçleşiyordu ve göğsüm gitgide sıkışıyordu.

“Ölüyorsun,” dedi Nunc ve gür sesi duvarların arasında yankılandı. “Teklifimi kabul etmeliydin. Şimdi purraların benim ve karşılığında sana hiçbir şey vermem gerekmiyor.”

Acı içinde titreyerek kopkoyu bir karanlığa sürükledim. Ölmekten korkmuyordum fakat böylesine kolaylıkla alt edilmiş olmak bana utanç veriyordu. Nunc’u küçümseyerek hata yapmıştım. Skaiium ben fark etmeden yanıma kadar gelebilmişti. Gerçekten yumuşamıştım. Artık bir hazda büyücüsü olmaya uygun değildim.

BÖLÜM 4

KOBALOS CANAVARI

—NESSA—

Cesur olmalısın, Nessa, dedim kendi kendime. Cesarete ihtiyaç duyacağın bir an olacaksa o şu andır. Kendin için ama hepsinden önemlisi kız kardeşlerin için!

Bu küçük, dikdörtgen şeklindeki penceresiz odaya kapatılmıştım. Duvara monte edilmiş paslı demire takılı bir mum vardı ve onun titrek ışığında etrafı inceledim.

Kendimi çok kötü hissettim, çünkü burası aslında bir hücreden farksızdı. Köşeye atılmış kirli saman yığını dışında eşya yoktu.

Taş duvarların üzerinde sanki bir tür sıvı püskürtülmüş gibi görünen koyu lekeler vardı ve bunların kan lekesi olmasından korkuyordum. Titreyip daha yakından bakınca duvardan yayılan sıcaklığı hissettim. En azından üşümeyecektim. Bu az da olsa bir konfor sayılırdı.

Zeminde, üzeri paslı metal bir kapakla örtülü delik, bedensel ihtiyaçların karşılanmasına yarıyordu ve bir maşrapa dolusu su da vardı fakat hiç yiyecek yoktu.

Etrafı incelerken bir an için çaresizliğe kapıldıysam da bu his yerini hemen öfkeye bıraktı.

Hayatım daha henüz doğru dürüst başlamamışken neden son bulacaktı?

Babamın ani ölümü karşısında duyduğum derin keder kalıcı bir kaybetme acısına dönüşmüştü. Onu seviyordum ama çok da öfkeliydim. Benim hislerimi düşünmüyor muydu? Mektubunda ne yazmıştı?

Eğer gerekseydi senin için kendimi kurban ederdim. Şimdi kız kardeşlerin için senin kendini kurban etmen gerekiyor.

Kız kardeşlerim için kendimi kurban etmemi emretmesi ne büyük küstahlıktı! Onun için bu sözleri sarf etmek ne kadar da kolaydı! Bu özveri ondan beklenmiyordu. Ölmüş ve bu berbat dünyadan kurtulmuştu. Benim çektiğim acılarsa daha yeni başlıyordu. Bu yaratıkların kölesi olacaktım. Asla bir ailem olamayacaktı. Ne bir kocam ne de çocuklarım olacaktı.

Kapıyı kontrol ettim fakat iç kısımda kol yoktu ve kapının kilitlendiğini duymuştum. Bu hücreden çıkış yolu yoktu. Yavaşça ağlamaya başladım fakat öfkemin yerini alan his, kendine acıma değildi; kız kardeşlerim için ağlıyordum. Zavallı Bryony tek başına böyle bir hücrede dehşete kapılırdı.

Görece mutlu yaşantımızdan bu acınası duruma ne kadar da çabuk düşmüştük. Annemiz Bryony'nin doğumu esnasında ölmüştü, fakat o üzücü günden bu yana babam elinden geleni yapmış, bize yiyecek sağlarken aynı zamanda Kobalos canavarını –ona Slither diyordu– uzakta tutmak için onunla cesurca takas yapmıştı. Yakındaki köyler ve diğer çiftliklerle pek temasımız olmazdı, ama yaratığın dehşet saçtığını ve

komşularımızın katlanmak zorunda kaldıkları korku ve acıdan azade olduğumuzun farkındaydık.

Yan hücrede Bryony'nin bağırdığını duyar gibi oldum, fakat kulağımı duvara dayadığımda hiçbir şey duyamadım.

Olabilirdiğince yüksek bir sesle adını haykırdım ve sonra aynı şeyi yineledim. Her denemeden sonra kulağımı duvara dayayıp dikkatlice dinledim. Ama hiçbir yanıt gelmiyordu.

Bir süre sonra mumum sönüp beni zifiri karanlıkta bırakınca aklıma yine Bryony geldi. Onun mumu da eninde sonunda sönecek ve dehşete kapılmasına neden olacaktı. O karanlıktan hep çok korkmuştu.

En sonunda uykuya daldım, ama kilidin içinde dönen bir anahtar sesiyle birlikte uyandım. Kapı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açılınca hücreye sarı bir ışık doldu.

Slither'ı görmeyi bekliyordum ve kendimi olacıklara hazırlayarak gerildiğimi hissettim. Ancak açık kapının eşliğinde, bir elinde meşale tutup diğer eliyle gelmemi işaret eden genç bir kadın duruyordu.

Çiftlikten ayrıldığımızdan beri kız kardeşlerim dışında gördüğüm ilk insandı. "Ah, teşekkürler!" diye bağırdım. "Kız kardeşlerim..." Ama gözlerindeki acımasız ifadeyi görünce yüzümdeki gülümseme siliniverdi. Buraya bir dost olarak gelmemişi.

Çıplak kolları yara içindeydi. Bunlardan bazıları kıpkırmızı ve oldukça yeniydi. Arkasında dört kadın daha vardı; ikisinin yanaklarında birden çok yara izi vardı. Acaba bunun nedeni neydi? Kendi aralarında dövüşüyor olabilirler mi? diye düşündüm. Üçünün elinde sopa vardı; dördüncü-

süyse bir kamçı sallıyordu. Oldukça gençlerdi, fakat bakışları öfke doluydu ve yüzleri sanki hiç gün yüzü görmemiş gibi çok solgundu.

Ayağa kalktım. Kadın eliyle bir kez daha gelmemi işaret etti ve duraksadığımı görünce hücreye girip kolumdan yakaladığı gibi sertçe kapıya doğru çekti. Bağırıp karşı koymaya çalıştıysam da çok güçlüydü.

Beni nereye götürüyorlardı? Kardeşlerimden ayrılamazdım. “Susan! Bryony” diye bağırdım.

Dışarıya çıkınca kollarım arkama kıvrıldı ve en üst kattaki bir kapının önünde duruncaya kadar zorla dik basamaklardan çıkarıldım. Kadın beni kapıdan içeri ittirince denge mi kaybedip pürüzsüz ve sıcak zemine düştüm. Odanın tabanı, ancak bir sanatçının hayal gücünün ürünü olabilecek egzotik bir yaratığın resmedildiğı karolarla kaplıydı. İçerisi sıcak ve nemliydi, havada yoğun bir buhar vardı fakat dizlerimin üzerinde doğrulurken ileride devasa bir gömme banyo olduğunu gördüm.

Kadınlar beni içeri ittirdikten sonra basamaklardan girip kapıyı arkalarından kilitlediler. Bacaklarımın titremesine rağmen ayağa kalkıp neler olacağını merak ederek öylece durdum. Buraya neden getirilmiştim?

Buhar tabakasının arasından bakarken gömme banyoyu aşp diğertaraftaki büyük, paslı bir kapının önünde sonlanan dar bir köprü gördüm. Sonra birinin acı içinde çığlık attığını duydum. Bu kapı içimde kötü hisler uyandırmıştı. Arkasında ne olabilirdi?

Titremem iyice arttı ve kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü bu Susan'ın sesine benziyordu. Yoksa bağırın o muydu? Kendi odamdan hiçbir şey duymamıştım. Ama sonra çılgılık yeniden duyulduğunda bu kez emin oldum. Ona ne oluyordu? Birileri ona acı veriyordu. Kadınlar onu da buraya sürüklemiş olmalıydılar.

Peki ama yaratık bizi korumaya söz vermişken tüm bunlar neden oluyordu? Babam hep onun sözüne sadık bir yaratık olduğunu, 'takas' adını verdiği şeye inandığını ve sözlerini mutlaka tuttuğunu söylemişti. Eğer bu doğruysa olanlara nasıl izin verebiliyordu? Yoksa yalan mı söylemişti, bu işkenceleri yapan o olabilir miydi?

Gömme banyonun kenarı boyunca yürüdüm. Sonra durdum ve ilk kez kapının arkasındaki kancaya asılı siyah paltoyla hemen altında bir zamanlar babama ait olan kılıcı gördüm. Yoksa Slither kapının diğer tarafında Susan'a işkence mi yapıyordu?

Bir şeyler yapmalıydım. Kapı dışında odadaki her yere hızla göz attım. Sonra bir anda banyonun içinde, sol yanındaki duvara yakın bir karaltı fark ettim. Bu da neydi? Suyun üzerinde yüzükoyun yatan siyah tüylü bir hayvana benziyordu.

Bu hayvan kendisine Slither diyen yaratık olamayacak kadar küçük görünüyordu –cüssesi neredeyse onun dörtte biri kadardı– fakat babamın bir keresinde haizda büyücülerinin kara büyü yoluyla boyutlarını istedikleri gibi değiştirebildiklerinden bahsettiğini anımsadım. Çiftliğimize geldiği zamanlarda perdenin arkasından ona bakarken cüssesinin

her gün deðiştigini fark ettiðimde aslında ben de bunu yaşamıştım. Ayrıca babamın ölümünden sonra evimize geldiğinde Slither'ın ikinci kattaki perdenin aralığından baktığını da görmüştüm. Bunun kapıldığım dehşet nedeniyle aşırıya kaçan hayal gücümün bir ürünü olduğunu sanmıştım. Ya bunu yapan sahiden de yarattığın kendisiydiyse? Gerçekten o kadar büyüyebilir miydi? Eğer öyleyse aynı şekilde küçülebilirdi de.

Peki ama suyun üzerindeki ceset gerçekten Slither'a aitse bunu ona kim yapmıştı? Nasıl olup da bu banyoda boğulmuştu? Bir anda yarattığın sol ayağının hafifçe hareket ettiğini görüp yaklaştım.

Hâlâ hayatta mıydı? Eğer öyleyse bir yanım onu suyun dibine batırıp boğmak istiyordu. Hiçbir şey beni bundan daha mutlu edemezdi, üstelik şu an tamamen savunmasızdı. Onun işini bitirmek için daha iyi bir fırsat elime geçmezdi. Fakat bu mümkün değildi. Bu yaratıkların sayıca çok fazla olduğu tehlikeli bir yerdeydik. Onun koruması olmadan üçümüz de burada ölürdük.

O yüzden daha fazla düşünmeden suyun kenarına eğildim, uzanarak yarattığı boynundan yakaladım.

Bunu yaparken suyun içinde bir şeyin hızla elime doğru hareketlendiğini görünce içgüdüsel olarak elimi geri çektim. Bu, başının üzerinde üç sarı nokta olan küçük, siyah bir ylandı. Tarlalarda daha önce yılan görmüştüm, fakat hiçbiri bunun kadar göz alıcı değildi.

Yılanın daha yavaş hareket ederek uzaklaşmasını izledim, ama yoğun buhar tabakasının arasında ileriye görmek çok

güçtü. Her an geri dönebileceğini bildiğimden vakit kaybetmeden yarattığı bu kez iki elimle birden boynundan ve sırtından yakalayıp parmaklarımı tüylerinin etrafına dola-dım. “Hadi!” dedim kendi kendime. Ve tüm gücümle ası-larak onu yukarı çektim.

Banyo ağzına kadar suyla dolu olmasına rağmen yara-tığı yine de güçlkle sudan çıkarabildim. Son bir gayretle onu dışarı çekip banyonun kenarına yatırdım, harcadığım yoğun çabadan ötürü titreyerek yanına çömeldim. Kapının arkasından gelen çığlık yeniden duyuldu. Bu kez, acı için-de bağırان kişinin Susan olduğuna dair şüphem kalmadı.

“Lütfen! Lütfen!” diye bağıırıyordu. “Yapmayın! Çok acı veriyor! Yardım edin! Lütfen yardım edin yoksa öleceğim!”

Boğazım acı içinde düğümlendi. Bu yaratıkların ona za-rar verdiğini düşünmeye katlanamıyordum.

Slither bizi korumaya söz vermişti, bu sözüne sadık kalmak zorundaydı. O olmadan kuledeki diğer yaratıkla-rın insafına kalırdık. Fakat yerde yatan yaratığa bakınca hiçbir yaşam belirtisi göstermediğini fark edip çaresizliğe kapıldım. Susan bir kez daha acı ve dehşet içinde bağı-rdı. Bunun üzerine hissettiğim çaresizlik ve kız kardeşimin çektiğı acıya dayanamayarak Slither’ın bedenini yumrukla-maya başladım. Bunu yaptıkça ağzından çıkan sular başı-nın yanında kahverengi bir birikinti oluşturdu.

Sıvının rengi aklıma bir fikir getirdi. Yapabileceğim bir şey, onu canlandırmak için başvurabileceğim son bir ça-rem daha olabileceğini fark ettim.

Kan! İnsan kanı! Babam bir keresinde Slither'ın asıl güç kaynağının bu olduğunu söylemişti.

Vakit kaybetmeden ayağa kalkıp yaratığın uzun, siyah paltosunun asılı durduğu kapıya yöneldim. Oraya varınca eğilip bir zamanlar babama ait olan kılıcı alıp yaratığın yat-tığı yere döndüm. Dizlerimin üzerine çöküp onu sırtüstü çevirdim.

Bakışlarımı ayakuçlarından başına doğru gezdirerek birbirine karışmış simsiyah tüylerine tiksintiyle baktım. Ağzı açıktı ve dili yana, neredeyse sol kulağına değecek kadar sarkmıştı. Görüntüsü bile midemi bulandırıyordu.

Endişeli ve acıyı hissetmeye hazır bir şekilde kolumu Slither'ın ağzının üzerine getirdim ve kılıcı alıp tenimi kes-tim. Kılıç iyice keskinleştirilmişti ve kolumun iç kısmını tahmin ettiğimden daha derin bir biçimde kesti. Ani bir acı ve yanma hissettim. Ve sonra kanım kapkara bir yağmur gibi yaratığın açık ağzına boşaldı.

BÖLÜM 5

KAN İÇMELİYİM!

İçine yuvarlandığım kara dehlizden beni çekip çıkaran şey beşinci duyum, yani tat alma hissim oldu. Ağzım ılık ve tatlı kanla doldu.

Öksürüp tıksırmama rağmen besleyici sıvıyı yutup kendime gelmeyi başardım. Hemen ardından koku alma duyum da geri geldi. Dişi insan kanının davetkâr kokusu burun deliklerimi doldurdu. Çok yakınımdaydı ve ağzımı dolduran kandan onda daha çok vardı.

Devreye giren bir sonraki duyum dokunma oldu. Uzuvarlarımdaki batma hissi çok geçmeden tüm bedenimi kapladığını hissettiğim bir yanmaya dönüştü. İşte duyma hissim de tam o esnada devreye girince birinin ağladığını duyup gözlerimi açtığımda yanaklarından yaşlar süzülen Nessa'nın yanımda diz çöküp üzerime doğru eğildiğini gördüm. Sağ elinde sımsıkı tuttuğu kılıcı gördüm ve bir an için bana saldıracak sandım.

Kendimi savunmak için kollarımı kaldırmaya çalıştıysam da çok güçsüzdüm ve yerde yuvarlanarak uzaklaşmayı bile deneyemedim. Fakat beni şaşırtarak bıçağı bana saplamadı. Orada öylece yatmış neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum.

Yavaş yavaş kılıcı neden elinde tuttuğunu anlayıp kılıcın keskin kenarıyla kolundaki derin kesikten üzerime akan kanı bağdaştırabildim.

Sonra zihnim yerine geldikçe Nunc'un ihanetini anımsadım... suyılanının ısırtığı. Ölmüştüm. Ya da öyle sanmıştım. Kan hâlâ ağızıma damlıyordu fakat artık azalmıştı. Bir kez daha yutkunup ellerimi uzatarak Nessa'nın kolunu ağızıma doğru çekmeye çalıştım. Daha çok kana ihtiyacım vardı ama çok yavaş hareket edebiliyordum ve kız tiksinti dolu bir ifadeyle kolunu geri çekti.

Kan işe yaramıştı ve yerde yuvarlanıp dizlerimin üzerine kalkmayı başardıktan sonra ıslak bir köpek gibi silkinerek sağa sola su sıçrattım. Zihnim daha hızlı çalışmaya başlamıştı. Yeniden düşünebiliyordum. Nessa'nın benim için yaptığı şeyin önemini kavırıyordum.

Bana kendi kanından vermişti. Ve insan kanı *shakamu-re* büyü gücümü canlandırmış, yılanın ısırtığının etkilerini silmiş ve beni ölümün eşiğinden çekip almıştı. Peki ama bunu neden yapmıştı? Ve hücrelerinden çıkıp buraya nasıl gelmişti?

"Kardeşim. Birileri orada kız kardeşime işkence yapıyor. Ona yardım et lütfen!" diye yalvardı Nessa, köprüünün öte yakasındaki kapıyı işaret ederek. "Güvende olacağımıza dair söz vermiştin..."

O esnada bir başka ses daha duydum. Bir kızın belli belirsiz inlemesiydi bu ve Nunc'un özel odasına açılan kapının arkasından geliyordu.

“Kardeşimi oraya götürmüşler!” diye devam etti Nessa, gitgide kendini kaybediyordu. “Bryony nerede? Korkunç bazı kadınlar beni buraya atıp kapıyı kilitlediler. Az önce hayatımı kurtardım, yani bana borçlusun! Lütfen bize yardım et!”

Sendeleyerek doğrulup kuyruğumu havaya kaldırdım. Bunu yapar yapmaz Nunc’un yakınlarda olduğunu sezinleyip Susan’ın neden bağırdığını anladım. Onun kanını içiyordu. Nunc’un Kobalos geleneklerini hiçe sayıp bana ait olan bir şeyi bu şekilde sahiplenmesine öfkelenmiştim. Bir yandan da Nessa’ya borçlu olduğumu hissediyordum. Haklıydı: Hayatımı ona borçluydum.

Bunu kabullenebilmek çok tuhaftı. Dişi insan bir hiçti. Valkarky kenti sınırlarında basit bir maldan ibaretti. O halde neden böyle hissediyordum? Ya gerçekten de saldırgan doğam yumuşuyorduysa? Bu gerçekten de korkunç olurdu.

Dönüp Nessa’ya baktım. Nunc’a öldürüp tabiatımı yeniden sertleştirecektim. Hiçbir şey daha önemli değildi.

“Kılıcı ver!” diye emrederken bir yandan da cüssemi büyütüp kendimi kızıdan bir baş boyu daha uzun hale getirdim.

Nessa hıçkırığa hıçkırığa ağlarken kılıcı bana uzattı. Eli titriyordu fakat sol kolundan akan kanın neredeyse durduğunu ve pıhtılaşmaya başladığını gördüm. Kılıcı hemen almak yerine dönüp paltomla botlarımı almaya gittim.

Önce botlarımı giyip dikkatlice bağladıktan sonra kayışları omuzlarımla göğsümden geçirip küçük bıçaklarımın

kınlarında olup olmadığına baktım. Sonra paltomu giyerken üç anahtarın alınmış olduğunu fark ettim. On üç düğmenin hepsini bağlarken kapının arkasından Susan'ın sesi bir kez daha duyuldu.

“Lütfen! Lütfen acele et!” diye yalvardı Nessa.

Fakat gereksiz bir telaşa kapılmamanın önemli olduğunun farkındaydım. Öfkeme rağmen temkinli hareket etmeli, saldırıya geçmek için doğru zamanı kollamalıydım. Nunc kızla yalnızdı, fakat kulenin altında Yüce Büyücülerini savunmak için hazır bekleyen üç takım asker olabilir.

“Seni buraya kim getirdi?” diye sordum kemerimi takarken. “Kobalos savaşçıları mı?”

“Hayır. Kadınlardı.”

“Kaç kişi?”

“Beş kişiydiler.”

Kılıcı almak üzere elimi uzattım. Demek Nunc kanını yavaş yavaş içip tadını çıkarabilirdi diye Susan'ı onun yanına purralar getirmişti. Nessa'yla ilgilenirken aklında başka bir şey olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu ne de olsa o çok zayıftı ve kanı da çok seyreltik olurdu. Muhtemelen Nessa'yı kılıç antrenmanı yaparken kullanacak, onu öldürmeden mümkün olduğunca fazla darbe vurmaya çalışacaktı. Küçük kız Bryony'nin ise ziyafete hazırlanmak üzere savaşçılara verildiğine emindim.

Kendimi daha iyi hissediyordum. Gücüm yerine geliyordu, ama henüz yeterince güçlü değildim. Daha fazla kan iyi gelirdi. En mantıklısının ihtiyacım olan kanı Nessa'dan

zorla almak olduğunu bilsem de bir yanımdan içten içe buna karşı geliyordu. Sonra yılanı anımsadım!

Gömme banyonun kenarına kadar gidip eğildim ve elimi kaynar suya soktum.

“Dikkatli ol!” diye bağırdı Nessa. “Orada bir yılan var!”

“Bunu zoraki öğrendim küçük Nessa. Beni bulduğum anki hale getiren oydu. Şimdi acı çekme sırası yılanda!”

Beni ısırarak yılan muhtemelen *skulka* adıyla bilinen ve zehriyle insanı anında felç eden küçük, siyah yılan türüne mensuptu. Bu zehir kanda tespit edilemediğinden suikastçılar tarafından sıklıkla tercih edilirdi. Zehir kanına karışan kurban anında kaskatı kesilirdi. Sonraysa acı içinde ölürlendi. Nunc muhtemelen zaman içinde yavaş yavaş dozu arttırarak bu toksine karşı bağışıklık kazanmıştı. Yaratık onun yardımcı cini olsa gerekti.

Kuyruğum dimdikti ve gözlerimle kulaklarımdan daha yüksek bir doğrulukla yılanın tam yerini gösterebiliyordu. Yavaşça elime doğru yüzüyordu.

Skulka tam dişlerini elime geçirmek üzere ağzını açarken hızla hareket edip onu sudan çıkardım. Elimini ısırması için başının alt kısmından sımsıkı kavramıştım. Nessa’nın dehşet dolu çığlıkları arasında başını dişlerimle koparıp suya tükürdüm, sonra kanını emdim.

Yeterli kanı yoktu, bu yüzden yılanın vücudundan bir başka parça daha koparıp dikkatlice çiğnemeye başladım. Aptal kız tiksintisini kontrol etmeye çabalıyordu. Kız kardeşini kurtarmak için ne gerekiyorsa yaptığımı anlamıyor

muydu? Eti yutarken kapının arkasından Susan'ın ılığı bir kez daha duyuldu.

Dönüp Nessa'ya gülümsedim. "Sabırlı ol küçük Nessa. Güçlenmem gerekiyor. Zayıf olursam hepimiz ölürüz."

Yılanın tamamını yedikten sonra dar köprüyü aşır pas-
lı demir kapıya yaklaştım. Beklediğim gibi kilitli değildi,
dar koridor boyunca ilerleyerek bir başka kapıya ulaştım.
Bunu da açtıktan sonra Nessa hemen arkamda olduğu hal-
de cesur bir şekilde Nunc'un özel odasına girdim.

Bu geniş oda Kobalos Yüce Büyücüsünün çalışma odası,
özel silahlığı ve yatak odası olarak iş görüyordu ve tuhaf
bir şekilde hem sade ve süssüz hem de oldukça lükstü.
Çıplak zeminin üzerinde işlemeli, geniş bir meşe masa du-
ruyordu ve kenarları en kaliteli gümüşlerle işlenmişti. Bu,
elli üç yıl önce güneydeki insan bölgesine yapılan cesur
bir gerilla saldırısında ele geçirilen Combe gümüşündendi.
Nunc'un yaptıkları iyi biliniyordu. Çok şey başarmıştı ama
egoistliğiyle nam salmıştı.

Karşıdaki duvarda çeşit çeşit kalkan, balta, mızrak ve
kılıç asılıydı ve hemen altlarındaki büyük masanın üzeri,
mavi akik kâğıt ağırlıklarının tuttuğu harita ve belgelerle
kaplıydı.

Kambala ağacındaki odalarda da göze hoş gelen parça-
lar vardı, fakat bu abartılı harita ve silah gösterişinin öte-
sinde kendi ilgi alanlarımla ilgiliydiler: Doğal dünyaya dair
bilgimi arttıran ve büyülerimde kullandığım şifalı otlar,
merhemler ve bitkilerle dolu kavanozlar.

Buradaki duvarlara öyle sık bir şekilde ahşap bölmeler yapılmıştı ki neredeyse arkalarındaki taşlar görünmüyordu bile; bunlardan bazılarının üzerinde baştan ayağa zırhlarla kaplı savaşçıların resimleri oyulmuştu ve bu resimlerin arasında bir suikastçı tarafından öldürülen son Valkarky kralının resmi de vardı.

Nunc'u gördüğümde dişlerini Susan'ın boynuna geçirmişti. Kız baygındı ve Nessa hemen arkamda çığlık atarak Yüce Büyücü'nün yaklaşan tehlikeyi fark etmesine neden oldu.

Kızı hemen bırakıp geriye doğru sıçradı. Susan yere yığılırken duvardan uzun bir mızrak kapıp bana doğru savurmaya başladı. Ziyafete hazırlık yaptığından resmi kıyafetliydi ve ne yazık ki üzerinde, elimdeki kılıcın darbelemini kolaylıkla savuşturabilecek zincir örgü bir zırh vardı. Ancak savaşmaya değil bir ziyafette yemek yemeye hazırlandığından başıyla boğazı açıktaydı ve keskin çeliğe karşı savunmasızdı.

"Lord Nunc!" diye bağırdım öfke dolu bir sesle. "Sende bana ait bir şey var ve hemen geri vermelisin!"

Konuşurken bir yandan da düşmanımın niyetini önceden sezebilmek için kuyruğumu havaya dikiyordum. İyi ki de öyle yapmışım. Nunc'un saldırıya geçeceğine dair herhangi bir fiziksel belirti yoktu –ne eli titremiş ne de kasları gerilmişti– fakat bu sözlerime yanıt olarak mızrağını dosdoğru başıma fırlattı. Dediğim gibi, kuyruğum beni bu duruma karşı önceden uyardığından hazırlıkliydim. Mızrak hızla üzerime gelirken bedenimin sadece tek bir uzvunu

hareket ettirdim: Kolumu kaldırıp kılıcın geniş kısmıyla mızrağa vurdum. Duvara çarparak taş zemine düşen mızrak etkisiz hale geldi.

Susan o esnada gözlerini açtı ve dizlerinin üzerinde doğrularak dehşet dolu bir ifadeyle etrafında olup bitenlere baktı. Bağırmaya başladığı an Nunc karşı duvara koşup bir kılıçla kalkan alıp bana doğru döndü.

Güçlü olduğu her halinden belliydi: Her ne kadar göbekli olsa da üst gövdesindeki kasları her gün yakın dövüş antrenmanı yaptığını belli ediyordu.

Gençken haizda büyücüsü olmadan önce ben de her gün antrenman yapıyordum. Fakat şimdi formumu avlanarak koruyordum ve savaşta Yüce Büyücülere özgü alışkanlıklar yerine içgüdülerime güveniyordum.

Nunc'un en parlak dönemi geçmişte kalmış olabilirdi, ancak hâlâ tehlikeliydi ve suda yaşadıklarımın kendi gücümü kötü etkilediğinin farkındaydım. Dolayısıyla uzun sürecek bir dövüşe dayanamazdım. Kazanmak için Nunc'u hızla alt etmeliydim.

Sol elimle paltomun en üstteki üç düğmesini açıp kısa bıçaklarımdan birini çekip çıkardım. Elimdeki iki bıçağı sallayarak masanın etrafından dolaşıp yavaşça büyücüye doğru ilerlemeye başladım.

Göz ucuyla Nessa'nın Susan'a doğru koştuğunu görebiliyordum. Önce kız kardeşini rahatlatmak üzere yanına gittiğini sandıysam da yerdeki mızrağı kapıldığı gibi dosdoğru Nunc'un üzerine atıldı.

Mızrak büyücünün kalkanına çarpıp parçalanırken Nunc elindeki kalkanı sopa gibi savurdu. Kalkan kızın omzuna çarpıp onu yan duvara doğru fırlattı.

Fırsatı kaçırmadım. Nunc ölümüne sebep olacak hatayı yapmıştı. Nessa'nın cesur saldırısının yarattığı avantajdan faydalanarak kılıcımı iyice yaklaştığım Nunc'un boğazına doğru savurdum.

Ona yaklaştığımı görüp kalkanıyla kendini korumaya çalıştıysa da çok geç kalmıştı. Darbem öyle hızlı ve güçlüydü ki neredeyse başı kopacaktı. Taş döşemenin üzerine yığılırken elimdeki kılıçla bıçağı kenara koyup ölmekte olan Yüce Büyücü'nün yanına diz çöktüm.

Kan içmeliydim. Onun kanı gücü temsil ediyordu. Kaleden kaçmak için bir şans verebilirdi.

Nunc'un boğazından fışkıran sıcak, tatlı kanı içerken bedenimin taptaze bir güçle dolduğunu hissedebiliyordum.

BÖLÜM 6

SHAİKSA KATİLİ

İşimi bitirince ayağa kalkıp gürültülü bir şekilde geçirdim. İçimde kalmasındansa dışarı çıkması yeğdir!

Nessa ayağa kalkmış acı içinde omzunu tutuyordu. Gösterdiği cesareten etkilenmiştim, onun ani saldırısı sayesinde Nunc'u çok daha rahat bir şekilde yenebilmiştim. Yüzü solgundu ve titrediğini görebiliyordum, ama omzundaki morarma dışında kendini hemen toparlayabilecekti. Purralar son derece dayanıklı olurdu. Ona gülümsedim, fakat o dehşet ve tiksinti dolu bir ifadeyle öylece bakmakla yetindi. Bunun üzerine dudaklarımı ıslatıp gömme banyonun yanına giderek neredeyse kaynar yüzeyine değinceye kadar öne eğildim, iki elimle yüzümdeki ve saçlarımdaki kanı yıkamaya başladım.

Ben işimi bitirmek üzereyken Nessa ve Susan arkamdan kol kola odaya girdiler. Dönüp iki kız kardeşe bir kez daha gülümsedim. Fakat bana sanki onları mutlak bir ölümden kurtarmamışım da zarar vermişim gibi baktılar. Tabii sağlık durumlarını da hesaba katmam gerekirdi. Yaralı omzuna ilaveten Nessa'nın yüzü de kötü sıyrılmıştı. Nunc kalka-nı savurup onu duvara çarptığında yaralanmış olsa gerekti.

Susan ise bembeyaz kesilmişti; kanı neredeyse ölümüne sebep olacak kadar çok emilmişti.

“Size kıyafet bulayım,” dedim. “Kar fırtınasını sağ salim atlatmanızı sağlayacak, purralara uygun kıyafetler. Sonra buradan gideriz.”

Susan ağzını açıtıysa da sesi çıkmadı. Nunc’la yaşadıklarının ardından baştan ayağa titriyordu. Fakat Nessa öfkeli ve kararlı görünüyordu.

“Bryony ne olacak?” diye sordu.

“Onun için de kıyafet bulurum tabii Nessa. Ama şimdi bu kaleden kaçmamız gerek. Eğer hayatta kalmak istiyorsanız dediklerimi harfiyen yapmalısınız.”

Bryony’nin muhtemelen ölmüş olduğunu söyleyerek onu üzmenin bir anlamı yoktu. Yakında bunu kendi öğrenecekti.

Taş basamaklardan aşağıya indim. Kılıcımın bıçağını önümde tutuyordum, kuyruğumsa olası bir tehdide karşı dimdikti.

Kuledeki kölelerin kullandığı kıyafetlerin saklandığı odadan iki kız için kıyafet aldım: Kendir bezinden yapılmış sıcak tutan pantolonlar, kalın yün kazaklar ve purraların iç avluda çalışırken giydiklerine benzeyen kukuletalı su geçirmez bir pelerin. Bunları aldıktan sonra merdivenlerden inmeye devam ettim.

Küçük Bryony için kıyafet almakla uğraşmamıştım, zaten o kadar küçük kıyafet de yoktu. Nessa ona uzattığım kıyafet tomarını hiçbir şeyden şüphelenmeden aldı.

En sonunda üç odaya ulaştık. Anahtarlar kilitlerin üzerindeydi, fakat kapılar ardına kadar açıktı. Nessa kız kardeşini bulmak için odadan odaya çılgıncasına koşarken ben bir kenarda bekledim. En sonunda gözlerini acı içinde belerterek bir hışım yanıma geldi.

“Nerede? Onu nereye götürdüler?”

“Onu unutmak en iyisi olur Nessa. O şimdi huzur bulmuştur.”

“O daha küçük bir çocuk!” diye bağırdı Nessa yüzünü yüzüme iyice yaklaştırarak. “Onun güvende olacağına dair söz vermiştin!”

“Onu unut. Şimdi gitmeliyiz. Gitmeliyiz yoksa hepimiz öleceğiz. Eğer hâlâ yaşamak istiyorsan hemen şimdi beni takip et. Yoksa yakında çok geç olacak.”

“Onsuz gitmem.”

Sabırımı sınıyordu. “O halde burada ölürsün küçük Nessa. Bıçaklar etini keserken fikrini değiştirirsin. Seni çok yaş öldürürler...”

“Hayatımı kurtardım,” dedi Nessa neredeyse fısıltıyla. Ardından elini uzatıp parmaklarını saçlarıma dolayarak alınlarımız birbirine değinceye kadar beni kendine doğru çekti. “Bana bir hayat borçlusun. Seni kız kardeşlerimi kurtarasın diye kurtardım.”

Kendimi tuhaf hissediyordum. Sözleri beni rahatsız etmemeliydi fakat ediyordu. İnkâr edemediğim bir gerçekten bahsetse de benim üzerimde herhangi bir etki yapmamaları gerekirdi. Bu kadar yakınımda olması, saçlarımı parmaklarına doladığını hissetmek tuhaftı.

Garip bir şekilde bundan hoşlanmıştım. Alnının benimkine değmesi de hoşuma gitmişti. Daha önce hiçbir insan bana bu kadar yaklaşmamıştı. Hiçbiri buna cesaret etmemişti. Çoğu aramıza olabildiğince mesafe koyardı. Ama işte bu kız başımı kendi başına yaslamış, gözlerimin içine bakıyordu.

Nessa ani bir hareketle beni bırakıp bir adım geriledikten sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Bir an için mantıklı düşünemedim. Sonra kendimi konuşturken duyduğumda sesim çok uzaktan geliyordu; sanki bir başkasına aitti.

“Gidip ahırdan atlarımızı al. Onları eyerle ama at arabasını bırak. Kar kalınlığı epey artmıştır. Kız kardeşin hâlâ hayattaysa onu dış kapıya getiririm. Eğer atları hazırlayana kadar gelmemiş olursam beni beklemeden güneye gidin. Hava birkaç gün içinde hatta belki daha çabuk düzelir ve ben size yetişirim.”

Sonra kız kardeşleri geniş iç avluya açılan kapıya götürdüm. Kapıyı açtığımda kar yağmaya devam ediyordu. Uzakta ahırları gördüm, içerideki sarı fener ışığı ıslak zeminde yansiyordu. Dönüp bıçağı Nessa'nın eline tutuşturdum.

“Eğer bir purra sizi durdurmaya kalkışırsa onu bununla tehdit et. Bıçaktan çok korkarlar, büyürken onun verdiği acıyla tanışırlar. Onları eğitmek için kullanılan tek alettir.”

Nessa kararlı bir ifadeyle başını sallayıp kız kardeşiyle birlikte dışarı çıktı. Bir kez dönüp arkasına baktığında karanlıkta uzak yıldızlar gibi parlayan gözlerini gördüm.

Yaptığım şey beni bir kez daha şaşkına çevirmişti, bu purraya verdiğim tepkiler şaşırtıcıydı.

Buraya daha önce geldiğim için kulenin yerleşim planını biliyordum. Geniş kiler ziyafetler için kullanılıyordu ve kalın bir meşe kapıya varıncaya dek basamaklardan aşağıya indim. Kapı kilitli değildi. İçeridekiler davetsiz misafirlerden çekinmiyor olmalıydı. Tek yapmam gereken ortadaki demir halkayı çevirip kapıyı ittirmektir.

Sağ elimdeki kılıcı sıkıca kavrayıp kuyruğumu dikleştirerek kapının ardında neler olduğunu kestirmeye çalıştım. Önce çocuğu buldum. Hâlâ yaşıyor olmasına şaşırmıştım, fakat kısa bir süre sonra bu değişecekti. Boğazını kesmeye hazırlanıyorlardı.

Karşılaşacağım direnişin ne seviyede olacağını değerlendirmeye çalıştım. İçeridekilerden bazıları aşçıydı; diğerleriye silahtar yahut işçiydi. Yine de geriye otuz dokuz dayanıklı, iyi eğitilmiş savaşçı kalıyordu. Zorlu bir mücadele beni bekliyordu.

Her ne kadar zaferin benim olacağına dair en ufak bir şüphe duymasam da çocuğu tek parça halinde dışarı çıkarma olasılığım düşüktü. Sıcak savaş esnasında hiçbir şey kesin değildi.

Sol elimi kullanarak halkayı yavaşça sağa doğru çevirdim. Ardından yine yavaşça kapıyı ittirip menteşelerini gıcırdatarak açtım.

Devasa odanın ortasında büyük bir şömine vardı; uzak duvara gömülü olduğundan odadakilerin çoğu –Kobalos savaşçıları ve hizmetkârlar– kapıya sırtları dönük vaziyette

ateşe bakıyordu. Odada uğultulu bir konuşma gürültüsü hakimdi. Kapıyla şömine arasında birkaç uzun masa vardı; üzerleri tabak çanak ve maşrapalarla doluydu, ancak tabaklarda bir miktar yemek olmasına rağmen o ana kadar aslen epeyce sert bira içildiği anlaşılıyordu. Alkol duyuları köreltir ve bir haizda büyücüsü, bedenini asla bu şekilde kirletmez. Aptallıkları hoşuma gitmiş, şansımı arttırmıştı.

Ana yemek henüz servis edilmemişti. Hatta daha pişirilecekti. Şişe et geçirilmemişti ama bunun için daha fazla beklemeye gerek olmayacaktı, ne de olsa Bryony ateşin yakınında dizlerinin üzerine çöktürülmüş ve akacak kanı doldurmak için başının altına ahşap bir kova yerleştirilmişti. Hıçkıra hıçkıra ağlayan purranın gözleri başına gelecekleri görmesin diye bağlanmıştı. Bunu yapmalarının sebebi merhametten çok kendi menfaatlerini düşünmeleriydi. Ben bakarken boğazını kesecekleri bıçağı bileyiyorlardı. Ve sonra celladını gördüm. Tehlikeli bir düşman olduğunun göstergesi olan üç uzun kuyruk olacak şekilde örülmüş siyah saçlarını gördüm. Bu üç örgü, sadece Val-karky hakimi Üçlü Erk'e hesap veren Özel Kuvvetler mensubu olduğunu gösteriyordu.

Bu da çocuğu kurtarma görevini çok daha güçleştiriyordu.

Kapının gıcirtısı aynı anda yükselen birçok sesin arasında kaybolduysa da ben bu sesi vakit kaybetmeden yükselterek tüm odayı kaplayan bir gök gürültüsüne çevirince istisnasız tüm başlar bu tuhaf sesin nereden geldiğini görmek için bana doğru döndü.

Cesur bir şekilde ilerleyip sözlerimi duyamamalarına yahut dediklerimi anlamamalarına fırsat vermeyecek bir sesle bağırdım.

“Çocuğu bana verin!” dedim. “O kanunen benim mülküm. Benden tüm misafirperverlik gelenekleri ve mülkiyet haklarına aykırı bir şekilde, rızam olmadan alındı.”

BÖLÜM 7

BIÇAK ACISI

—NESSA—

Soğuktan ve korkudan titreyen kız kardeşimi ahırlara doğru ilerlettim. Rüzgâr kar tanelerini yüzümüze çarpıyordu fakat zemin ıslak ve sıcaktı.

“Ona nasıl dokunabildin Nessa?” diye sordu Susan. “O kadar yaklaşmaya nasıl dayanabildin?”

“Bryony’yi kurtarmak için gerekeni yaptım,” diye yanıtladım.

Aslında ben de az önce yaptıklarına inanamıyordum. Onu öylece saçlarından tutup alınlarımız birbirine değinceye kadar kendime doğru çekmek... Beni oracıkta öldürebilirdi. Küçük kız kardeşim için korkuya kapılarak kendimi kaybedip o şekilde davranıvermiştim.

Bu bir şekilde işe yaradı ve hâlâ hayattayım.

Annem onu doğururken öldüğünden beri Bryony kendi kızım gibi. Onu kurtarmaya *meçbur*dum.

Ahıra açılan iki kapı vardı ve biz daha yakın olanına yaklaşırken Susan korku içinde inlemeye başladı. Öfkeyle dönüp onu susturdum. Bunu yapar yapmaz da kendimi suçlu hissettim. Tam da o yaratık gibi davranmıştım. Fakat

Kobaloslardan biri sesimizi duyacak olursa buracıkta ölüverirdik. Zavallı Bryony'yi düşünüp Slither'ın ona zamanında yetişebilmiş olmasını umdum. Temkinli bir şekilde fenerlerin yaydığı sarı ışıkla aydınlanan alana girip ahırın içine baktım. Burada hava çok daha sıcaktı ve samanla at dışkısı kokuyordu.

Otuz, hatta belki daha fazla bölme vardı ve hepsi de doluydu. Kendi hayvanlarımızı bulmak için bu bölmelerin içine tek tek bakarak yürümeye başladım. Daha önce de aynı kapıdan mı geçtiğimize emin değildim. Belki de ahırın ters tarafından girmiştik? Yine de kararlı bir şekilde ilerlemeye devam ettim.

Sonra beni olduğum yerde durduran iki olay oldu. Ahırın uzak ucundan hırıltılı birtakım sesler yükseldi. Görünürde kimse yoktu ve ne dediklerini anlamıyordum, ancak bunlar Kobalos seslerine benziyordu. Sonra başka bir şey fark ettim: İlk beş ya da altı at eyerliydi ve her birinin üzerine, içinde erzak olduğunu tahmin ettiğim iki küçük heybe asılıydı. Kendi atlarımızı bulup eyerlemekle uğraşmak yerine neden bu atları almıyoruz ki, dedim kendi kendime.

Hızla bölmelerden birinin kapısını açıp dizgininden tuttuğum gibi ilk atı dışarı çıkardım. “Şunu al!” dedim Susan’a uzatarak.

“Bizim at arabamızla sandıklarımız ne olacak?” diye yakındı. “Bütün kıyafetlerim orada.”

“Onları alacak vaktimiz yok Susan. Hayatımız tehlike-de,” diye çıkışarak ona sırtımı döndüm.

İki atı daha çıkarmak yalnızca birkaç saniyemizi aldı. Bunlar da diğerleri gibi alacalıydı. Tam dördüncü atı çıkarmaya çalışırken ıslak zeminde yürüyüp hemen arkamızdaki ahır kapısına yaklaşan birinin ayak seslerini duydum.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Dehşete kapılmıştım. Ya bu gelen de daha önce Susan'a saldıran Kobalos yaratıklarından biriye? Böyle bir durumda şansımız olabilir miydi? Bir an için tamamen paniğe kapıldım ve koşup canımı kurtarmak istedim. Ama sonra utanç içinde Susan ve Bryony'yi düşündüm. Onları nasıl bırakabilirdim?

Bunun üzerine sakinleşmek için derin bir nefes alıp belimdeki bıçağı daha sıkı kavradım.

Karşımda, beni Slither'ı bulduğum banyoya götüren o sert görünümlü kadınlardan birini görünce şaşırdım. Elinde bir sopa taşıyordu ve yüzünde öfke dolu, kararlı bir ifade vardı. Titreyen ellerle belimdeki bıçağı çıkarıp ona doğrulttum. Bu görüntü karşısında yaklaşık beş adım ötemde durdu.

Elindeki sopalardan korkuyordum, ama bıçağımın onun benden daha çok korkmasını sağladığının da farkındaydım. Saldırıya geçecekmiş gibi öne doğru bir adım atınca o da bir adım attı; ama geriye doğru.

"Susan, atları dışarı çıkar!" diye bağırdım köle kadınla kız kardeşim arasındaki yerimi koruyarak.

Susan iki kez üst üste dizginleri elinden kaçırdıysa da sonunda üç alacalı atı bahçeye çıkarmayı başardı. Ben de yavaş ve temkinli adımlarla arkasından giderken bakışlarımı

eli sopalı kadından bir an olsun ayırmıyordum. Şimdi o da adımlarıma uygun bir şekilde hareket etmeye başlamıştı ve gözlerinde kararlı bir ifade vardı.

Yüzü ve kolları yara içindeydi. Slither'ın söylediğine göre köleler bıçakların keskin darbeleriyle yetiştirilip eğitilmiş. Aynı şeyleri köle olduğumda ben de yaşayacaktım.

Yeni bir taktik denedim. “Neden bizimle gelmiyorsun?” dedim gülümsemeye gayret ederek. Atlarla kaçmama izin verdiği takdirde cezalandırılır hatta belki öldürülürdü. Efendilerinden benden korktuğundan daha çok korkuyordu. Ama şimdi ben bahçedeydim ve ailemi korumam gerekiyordu.

“Kapiya! Onları kapiya götür!” diye bağırdım Susan’a çıkışı işaret ederek.

Köle hâlâ bizimle birlikte hareket ediyordu fakat henüz saldırıya geçmemişti. Sonra daha başka kadın sesleri de duydum. Başka köleler de bize doğru koşuyordu. Eli meşaleli liderleri aralarında idi.

“Ölmek istemiyorum! Burada ölmek istemiyorum!” diye bağırdı Susan. “Bunu hak etmek için ne yaptık? Keşke çiftliğe geri dönebilseydik!”

Artık her şeyin bittiğinin farkındaydım: Susan haklıydı, muhtemelen burada ölecektik. Fakat kendi dehşet ve çaresizliğime kapılmaya niyetim yoktu. Onlara istediklerini vermeyecektim.

Elimdeki bıçağı havaya kaldırarak dövüşmeden ölmeyeceğimi gösterdim.

Eli sopalı kadın sopasını havaya kaldırıp bana doğru koşmaya başladı. Korkuyordum ama çaresizdim ve beynimi dağıtmak isteyerek sopayı bana doğru savururken bıçağımı koluna sapladım.

Bıçak kolunu kesti. Acı içinde bağırınca sopasını elinden düşürdü. Şimdi kolundan damlayan kan yere akarken acı dolu gözlerle bana bakıyordu. Bu durum bir an için diğerlerinin de durmasına neden oldu. Fakat sonra ilerlemeye devam ettiler.

Slither nerede, diye düşündüm. Zavallı Bryony'yi kurtarmayı başarmış mıydı acaba?

BÖLÜM 8

YALNIZCA TEK ŞANS

Kilerde, otuz dokuz Kobalos savaşçısıyla karşı karşıyaydım. Ben ve almaya geldiğim çocuk insan dışında otuz dokuz savaşçı. Zırhlıydılar fakat bu tür etkinliklerde her zaman olduğu gibi başlarında miğfer yoktu. Yüzlerindeki uzun kıllar ağızlarını kapıyordu.

Sonra bir de o en tehlikeli düşman vardı: Bryony'nin boğazına elindeki bıçağı dayamış olan, saçları örgülü Shaiksa katili.

Bir an için oda tamamen sessizdi; etrafta yalnızca şöminedeki odunların çıtırtısı duyuluyordu. Sonra öfke içinde kükreyen bir savaşçı elindeki kılıcı kaldırıp beni öldürmeye hazırlanarak üzerime doğru koşmaya başladı.

Geri çekilmeden, harekete geçmek için son ana kadar bekledim. Yana kayıp savurduğu kılıcının altından eğilerek bu kez kendi kılıcımı savurdum. Kılıcım boynuna isabet edip omurgasına saplanınca düşmanım kaskatı kesilip cansız bir halde yere yığıldı.

Ardından sol el parmaklarımı hareket ettirip çıtlattım ve iyice yayvan bir gülümseme takınarak paltomun cebinden bir de bıçak çekerek düşmanlarımın karşısında iki elim de silahlı bir vaziyette durdum.

“Hakkım olan şeyi bana verin. Almaya geldiğim şeyi bana verin. Bunu hemen yaparsanız bazılarınızın hayatta kalmanıza izin verebilirim!” diye öyle yüksek bir sesle bağırdım ki yemek masasının üzerindeki çatal bıçak dahi şangırdadı.

Bu sözleri dikkat dağıtmak için sarf etmişim, çünkü vakit kaybetmeden ve yanıt beklemeden en yakındaki masanın üzerine zıpladım. Masadan masaya zıplayıp etrafa gümüş tabaklarla altın kadehler saçarak şömineye doğru ilerlerken aklımda yalnızca tek bir hedef vardı: Çocuğun üzerine eğilmiş olan katilin onu öldürmesine engel olmak.

Düşmanlarımın arasından hızla geçerken bir yandan da katili kontrol etmek kolay değildi. Shaiksa katilleri farklı zihinsel alanlarda eğitim alırlar ve bazen bir büyücüye dahi karşı koyabilirler.

Dolayısıyla son masadan aşağıya atlarken bıçağını çocuğun boğazına götürmeye başlamıştı. Bryony’nin gözlerini örten bant düşmüştü ve yaklaşan bıçağı gören küçük kız avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Ama kendi kılıcımın sapını düşmanımın şakağına oturtunca katil elindeki bıçağı düşürüp geriye doğru sendeleyerek yere düştü.

Böyle bir yaratığı kasten öldürmek mantıklı değildi. Shaiksalar asla unutmazdı ve ölüm döşeğindeyken bile zihinleri çok uzak mesafelere kadar ulaşıp yoldaşlarına kendisini öldüren kişinin adını ve yerini iletebilirdi. Dolayısıyla elimi kontrol etmemi sağlayan şey merhamet değil pragmatizmdi.

Kızı kaptım. Onu havaya kaldırırken çığığı bastıysa da büyücülere özgü *boska* adı verilen bir beceri kullandım:

Ciğerlerimdeki havanın bileşen dengesini değiştirip yüzüne üfledim ve o hemen uykuya daldı.

Sonra öfke içinde silahlarını çekip bana doğru yaklaşan düşmanlarıma döndüm. Bir yandan boyutumu büyütürken diğer yandan irade gücümü kullanarak onlara öyle büyük bir korku saldım ki boyum uzadıkça şaşkınlık içinde gözleri belerip ağızları açılmaya başladı.

Ardından irademi son bir kez daha zorlayarak beyin gücümle yer altındaki bu etkinlik alanını aydınlatan on üç feneri söndürdüm. Etraf anında karanlığa gömüldüyse de büyücülere özgü becerilerimle ben hâlâ görebiliyordum; benim için oda gümüşü bir ışıkla aydınlatılmış gibiydi. Dolayısıyla düşmanlarımla arasından güvenle, dövüşmeden geçebildim.

Tam kapıya varmıştım ki arkamda bir tehlike hissettim. Bu, Shaiksa katiliydi. Hızlıca toparlanmış ve diğer savaşçıların aksine büyü gücüne karşı koymaya başlamıştı. Şimdi sol elindeki kılıcıyla sağ elindeki savaş baltasını savurarak üzerime doğru koşuyordu. Tüm benliğiyle beni öldürmeye odaklanmıştı.

Mümkün olsaydı onu az bir kuvvet uygulayarak durdururdum. Savaşta, kişi bir saldırıyı karşılamak için farklı yöntemler seçebilir. Fakat bu saldırı ve beni öldürme azmi öyle kuvvetliydi ki yalnızca tek bir şansım vardı ve kendimi kurtarabilmek için bunu denemek zorundaydım.

Eğilerek savurduğu kılıçtan kaçarken baltaya karşı şansım olmadığını biliyordum. Balta, başımı bedenimden ayırabilecek bir hızla üzerime doğru savrulmuştu. Dolayısıyla

ben de kendi kılıcımı katilin kalbine batırdım. Bu hareket etkisini anında gösterdi: Elindeki balta cansız parmaklarından kayıp ölü bedeninin dibine düştü.

Bu zaferle hayatımı kurtarmış, fakat aynı zamanda onu sonsuza dek değiştirmiştim. Yüce Büyücüyü öldürerek kendimi Üçlü Erk'in gözünde sonsuza dek bir kaçak haline getirmiş ve bağlı olduğu tarikatın öfkesini üzerime çekmiştim. Ben ölünceye kadar intikam almak için peşime düşeceklerdi.

Vakit kaybetmeden bahçeye çıktım. Nessa ve Susan ahırdan üç at getirmişlerdi. Nessa elinde iğreti duran bıçakla, kendisine doğru yaklaşmakta olan purrayı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Susan ise kendini kaybetmişçesine bağıırıyordu.

Fakat sonra beşinci bir köle daha fark ettim. Oluk oluk kan akan kolunu tutuyordu. Demek Nessa cesaret gösterip onu yaralamayı başarmıştı! Fakat çok geçmeden tüm bunlar bitecekti. Onlara doğru koşmaya başlayınca diğer purralar bağırıp ahırlara doğru kaçtı.

Üç alacalı ata baktım. Bunlar kuleden gelirken kullandığımız atlar değildi. Bir bakıma bu iyiydi, çünkü bu atlar Kobalos usulüne göre nallanmıştı, yolu daha iyi tutan ve en yumuşak taze karla kaplı zeminler dışındaki zeminlerde batmayan geniş nalları vardı. Ama bir yandan kötüydü, hem de çok kötü. Eyerliyidiler fakat eyer heybeleri ve erzakları yoktu. Atlar için tahıl yoktu. Üzerlerinde yalnızca acil durumlarda yiyecek olarak kullanabilecekleri oşer dolu iki küçük heybe vardı. Bu, içinde hayvanların uzun yolculuklar yapabilmelerini sağlayan özel kimyasal katkı maddeleri

bulunan bir tür yulaftı. Tabii sonrasında at öldü ve oşer yalnızca son çare olarak kullanılabiliirdi. Fakat Nessa bana başka çare bırakmış mıydı?

Küfrederek en yakındaki atın sırtına atlayıp baygın çocuğu eyer kaşına yatırdım.

“Tanrıya Şükür!” diye bağırdı Nessa, ama biz burada vakit kaybederken savaşçılar bahçeden çıkışımıza engel olmak üzere kale kapısını indirmeye başlamış olabiliirlerdi. Kapıyı işaret edip atımı ıslak zemin boyunca oraya doğru sürdüm. Nessa hâlâ ağlayan kız kardeşini ata bindirdikten sonra hızla kendisi de atına bindi. Çok geçmeden açık kapıdan geçerek yağın karın içine doğru ilerledik.

Susan’ın bitmek bilmeyen ağlaması sayılmazsa bir süre yola sessizce devam ederken bir yandan da az önce yaptığım şeyin sonuçları üzerine düşünüyordum.

“Neden kuzeye gidiyoruz?” diye sordu Nessa en sonunda.

Yanıt verme zahmetine girmedim. Ancak kuzeyde hayatta kalma şansım olabiliirdi. Ve bu bile oldukça düşüktü. Geriye yalnızca iki seçeneğim kalıyordu. İlki bir kaçak olup düşmanlarımdan olabildiğince uzun süre kaçmaya çalışmaktı. Diğeriyse doğruca tehlikenin kalbine gidip onunla yüzleşmekti. Yani Valkarky’ye gitmekti.

BÖLÜM 9

VALKARKY'YE DOĞRU KUZEYE

Hayatta kalma olasılığımızın en fazla olduğu yere, kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik. İki saat içinde bir çiftlik evinin yıkıntılarına ulaştık. Çok eskiydi ve yaklaşık iki yüz yıl önce meydana gelen iklim değişikliğinin kurbanı olmuştu. O dönemde halkım sınırlarını güneye doğru genişletirken insanların güçsüz ve dağınık krallıklarından fazla direniş görmemişlerdi.

Şimdi bu yapıdan geriye yalnızca sarp bir kayalığın rüzgâr almayan korunaklı eteklerindeki iki duvar kalmıştı. Yıkıntıya yaklaşırken gözle görülemeyecek bir kötülüğün varlığını hissettim. Olduğum yerde durunca Nessa, “Neden durduk? İçeri girmeliyiz!” dedi. Fakat onu duymazdan gelerek beni neyin rahatsız ettiğini bulmak üzere kuyruğu mu havaya diktim. Tam o esnada tepeden başıma küçük taşlar düşmeye başladı.

Çok geçmeden ne olduğunu anladım. Bu bir *biçon* idi; maddeyi işleyip değiştirebilen bir ruh. Bazıları çok tehlikeliydi ve dev kayaları kurbanlarının üzerine fırlatarak onları ezebilirdi, fakat buradaki nispeten daha güçsüzdü. Zihin gücümle onu rahatsız edince karanlık bir köşeye çekildi.

Sonra arkamdaki purraların duyamayacağı bir şekilde fı-sıldadım:

“Yakında buradan gitmiş olacağız ve sen de burayı yuva yapabilirsin. Seni buradan tamamen uzaklaştırmama neden olacak şeyler yapma. Sessiz ol ve saklan. Teklifimi kabul ediyor musun?”

Daha fazla taş atılmayınca biçonun teklifimi kabul ettiğini anladım. Vakit kaybetmeden yerdeki odunları topladım. Bizi fırtınaya karşı koruyacak bir sığınak yaptım. Artan odunları da zihin gücümle tutuşturdum, bize hayat verecek bir ateş yaktım.

Diğer iki kız havaya uygun purra kıyafetleri giydiğinden korunaklı sayılırdı, fakat küçük kızı kurtardığımda kurban edilmeye hazırlandığından neredeyse çıırılçıplaktı. Boska büyüsu yapmam onu derin bir komaya sokmuştu, ama bu vaziyette uzun süre kalmasına izin vermek tehlikeli olurdu. Dolayısıyla onu uyandırmam gerekti ve uyanır uyanmaz da titreyip ağlamaya başlayınca buna uzun süre dayanacak gücü olmadığını anladım.

Ben en soğuk havalarda bile üşümem, yani uzun siyah paltom olmadan da idare edebilirdim. Fakat bu paltoyu giyme nedenim ısınmak değildi; bu benim bir haizda büyücüsü olduğumun göstergesiydi ve üzerindeki on üç düğme öğrenmem yıllar alan on üç gerçeği temsil ediyordu. Paltoyu çıkarmak istemiyordum ama bunu yapmazsam çocuk çok geçmeden ölürdü ve Rowler’la yaptığımız takas anlaşmasına sadık kalmam gerektiğini hissediyordum. Dolayısıyla paltoyu çıkarıp küçük çocuğu onunla sarıp

sarmaladıktan sonra Nessa'ya uzattım ve o da kızı alıp ateşin yanına çömelerek rahatlatıcı birtakım sözler fısıldamaya başladı.

“Küçük Nessa,” dedim usulca, “eyerlerimize asılı heybeler nerede? Hayatta kalmamızı sağlayacak yiyecekler nerede?”

Nessa başını öne eğdi. “Çok korkmuştum,” dedi. “Bu yüzden gördüğümüz ilk atları aldık. Ahırın diğer ucundan Kobalosların sesleri geliyordu. Sonra o acımasız kadınlar yolumuzu kesti. Elimdeki bıçakla onları tehdit ettim ve birisini yaraladım, ama yine de yaklaşmaya devam ettiler. Kız kardeşim korkudan ağlıyordu. O an için en iyisini yaptığımı düşündüm.”

Yaptıklarından rahatsızlık duyduğunu görebiliyordum. “O halde elimden geleni yapacağım,” dedim. “Bıçağım hâlâ sende mi?”

Nessa başını evet anlamında sallayıp cüppesinin içinden bıçağı çıkarıp kabzasını bana doğru çevirerek uzattı. Hafifçe gülümseyerek bıçağı aldıktan sonra yapmam gereken şeye kendimi hazırladım.

Botlarımı çıkardım ve üzerimde yalnızca iki küçük bıçağı taşıyan çapraz askıyla bayır yukarı fırtınanın ortasına doğru ilerledim. Aslında bu durum hoşuma gidiyordu; bir Kobalos için bu tür hava koşulları heyecan vericidir.

Çok geçmeden geniş bir platoya ulaştım, burası oldukça yüksekte kalan kırlık bir araziydi ve dört ayağımın üzerine çöküp kuyruğumu havaya dikerek av peşine düştüm.

O fırtınalı havada çok az şey hareket ediyordu. Civarda kutup tilkileri, kemirgenler ve birkaç dayanıklı kuş olduğunu hissediyordum, fakat epey uzaktaydılar. Tam o esnada kurtlarla karşı karşıya geldim.

Fırtınayla birlikte güneye doğru ilerleyen büyük bir sürüydü. En az üç fersah batıdan geçip gideceklerdi ki zihin gücümle onları bulduğum yere çağırdım; kolay bir lokmanın kokusunu alarak hızla yaklaşmaya başladılar. Onları biraz daha cesaretlendirmek için arkamı dönüp karların içinde zıplayarak kaçmaya başladım.

Hızımı, tam beni yakalamak üzerelerken arttırdım. Gidererek daha hızlı koşmaya başladım, ta ki peşimde yalnızca sürünün lideri olan iri yarı beyaz kurt –çevik, kaslı ve hayatının en ateşli çağında– kalıncaya dek. Birlikte sürünün geri kalanından uzaklaştık ve liderlerinden ayrılan diğer kurtlar çok geçmeden yorulup iyice geride kalarak, görünmeyen aya doğru ulumaya başladılar.

Kurt tam beni yakalamak üzereyken durup ona döndüm. İkimiz de saldırıya geçtik ve tüyler tüylere, hırlamalar hırlamalara karışırken derin kar tabakasının üzerine düşüp yuvarlanmaya başladık. Kurt omzumu ısırıdıysa da bu acı benim için hiçbir şey değildi; kendi dişlerimle boğazını yakalayıp etini koparınca fışkıran kan bembeyaz karları kırmızıya boyadı.

Devasa hayvan altımda titreyip dururken kanını içtim. O yoğun, tatlı kanın bir damlasını bile boşa harcamadım. Susuzluğumu giderince bir bıçak çekip yarattığın başını,

kuyruğunu ve bacaklarını kesip attım. Gerisini iki ayak üzerine kalkarak omzuma attığım gibi yıkık dökük çiftlik evine taşıdım.

Kızların şaşkın bakışları arasında ateşe iyice yaklaşıp kurdun derisini yüzüp temizledikten sonra onu küçük parçalara ayırıp pişmesi için sıcak küle gömdüm.

O gece üç kız doyana kadar yediler ve yarı yanık, yarı pişik eti çiğnemeye uğraşırken yalnızca Susan şikâyet etti. Ama Nessa kendilerine yaşama umudu verdiğimi anladığından kız kardeşini hemen susturdu.

Şafak sökmeden hemen önce ateşi odunla besledim. Ben bunu yaparken Nessa uyandı. Gelip karşıma oturdu ve aramızda alevler olduğu halde göz göze geldik. Tuhaf bir şekilde bu gece fazla zayıf görünmüyordu. Özellikle boynu çok davetkârdı ve ağzım sulandığından yutkunmak zorunda kaldım.

“Buradan hoşlanmadım,” dedi. “Sürekli birileri tarafından izlendiğimizi hissediyorum. Bir de ses duydum, sanki bir sürü taş yuvarlanıp duruyor gibi. Bu tehlikeli bir öcü olabilir. Belki de burası yuvasıdır.”

“Öcü de ne?” diye sordum meraklanarak.

“Kötücül bir ruh. Bazıları taş hatta büyük kayalar bile fırlatabilirler. Tehlikelidirler ve insanları öldürebilirler.”

“Böyle bir varlıkla nasıl başa çıkabilirsin?” diye sordum.

“Bunu denemem bile,” dedi Nessa. “Ama güneyde, denizin ötesinde hayaletler olduğuna dair rivayetler var, yani bu tür varlıklarla başa çıkabilen insanlar.”

Anlattıklarına bakılırsa insanlar biçonlara ‘öcü’ diyordu. Fakat bunca yıldır eğitim almama rağmen hayalet diye bir şey duymamıştım. Acaba ne tür büyüler kullanıyorlardı?

“Endişe etmene gerek yok küçük Nessa. Burada bir hayalet ihtiyacı yok. Karanlık yerlerde yaşayıp etrafı izleyen görünmez şeyler olduğu doğru. Ama benim yanımda güvendesin.”

“Yeniden yola ne zaman çıkacağız?” diye sordu. “Ve neden kuzeye gidiyoruz?”

“Muhtemelen yarın şafak söktüğünde gidebiliriz ya da en geç öğleden sonra,” diye yanıtladım. “Ama yem olmadan atlar fazla uzağa gidemeyecektir. Küçük heybelerde biraz oşer olacak, bu da onlara kısa bir süre yetecek kadar enerji verecektir, tabii onları öldürünceye kadar. Bu hafta bitmeden at eti yemiş olacaksın. Kurtlarınkine kıyasla çiğnenmesi daha kolaydır, yani kız kardeşin belki o kadar yakınmaz. Eninde sonunda hayatta kalmak için kız kardeşlerden birini yememiz gerekebilir. En mantıklısı Susan olur çünkü o daha iri ve etli.”

Nessa şaşkına dönmüştü. “Böyle korkunç bir şeyi nasıl düşünebilirsin?”

“Çünkü diğerlerinin hayatta kalabilmesi için bir kişinin ölmesi iyidir. Kobalos dünyası böyledir, o yüzden buna alışsan iyi edersin küçük Nessa.”

“Verdiğin söz ne olacak!” diye bağırdı. “Kız kardeşlerimi güvende olacakları yere sağ salım ulaştırmayı kabul ettin.”

“Evet ettim ve zavallı babanla aramızdaki takas anlaşmasına sadık kalmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Nessa bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerimin içine baktı. “Eğer gerekirse kız kardeşlerimden biri yerine beni yiyin.”

Bir kez daha cesareti karşısında şaşkınlığa kapılmışım, fakat yine de, “Bunu yapamayız,” dedim. “Bana ait olan bir tek sen varsın ve kendi malımı bu şekilde boşa harcayamam. Neyse, bunları vakti geldiğinde konuşalım. Kuzeye doğru uzun bir yolculuk bizi bekliyor. Ve şimdi neden o yöne gittiğimizi anlatacağım. Valkarky’ye, savunmamı yapmam gereken yere gidiyoruz. Hayatta kalabilmem için tek umudum bu. Kız kardeşlerini kurtarmak için Yüce Büyücülerden biriyle bir de katili öldürmem gerekti, onun bağlı olduğu tarikat intikam almak için ben ölünceye kadar peşimi bırakmayacaktır. Eğer iktidardaki Üçlü Erk karşısında başarılı bir savunma yapabilirsem bana dokunamazlar.”

“Valkarky nedir? Başka bir kale mi?”

“Hayır Nessa, orası bir şehir. Bizim şehrimiz! Dünya-daki en güzel ve tehlikeli yerdir,” dedim. “Senin gibi bir insan bile yarı kör ve zavallı gözleriyle onun güzelliğini görmezden gelemes. Ama korkmana gerek yok, tehlikelere karşı sizi koruyacağım.”

“Senin gibileriyle dolu bir şehre girmektense burada ölmek daha iyi olur,” dedi Nessa acı dolu bir ses tonuyla.

“Ölmek mi? Ölmek mi dedin küçük Nessa? Ölmekten bahseden kim? Sen benim hayatımı kurtardın ve ben de

karşılığında söz verdiğim gibi seni ve kardeşlerini koruyacağım. Yalnızca şartlar zorlarsa onlardan birini yiyeceğiz ki bunu da diğeri hayatta kalabilsin diye yapacağız. Ben bir söz verdim, ama yine de elimden gelenler sınırlıdır. Keşke emrettiğim gibi erzakların bulunduğu atları alsaydın!”

Nessa'nın yüzünde utanç dolu bir ifade belirdi fakat uzun bir süre sessiz kaldı, belli ki bir şey düşünüyordu. “Ama işin bitince onları yine de güvende olacakları yere götüreceksin değil mi?”

Dişlerimi göstermeden gülümsedim. “Elbette. Bunu yapmaya söz vermedim mi? Şimdi uyu biraz. Bu kadar çok kar yağarken sizin türünüz uyumaktan başka ne yapabilir ki?”

“Babam kışın en sert döneminde sizin de uyuduğunuzu söylemişti. Kış uykusuna yatıyormuşsunuz. Soğuğu bu kadar seviyorsanız neden böyle bir şey yapıyorsunuz?”

Omuz silktim. “Haizda büyücüleri kışın en sert olduğu vakit yani *shudru* olduğunda öğrenebilmek için uykuya yatar. Bu, rüyalarında düşüncelerini toplayıp deneyimlerinden yeni bilgiler edindiği bir dönemdir. Hayatın kalbindeki gerçekleri anlayabilmek için rüya görürüz.”

Nessa başını çevirip kardeşlerinin uyuduğu yere baktı. Bryony paltoma sıkı sıkı sarınmıştı, yalnızca kahverengi saçları görünüyordu.

“Valkarky neye benziyor?” diye sordu Nessa dönüp bana bakarak.

“Çok büyük,” dedim. “Kentimizin tüm dünyayı kaplayıncaya dek genişleyeceğine inanırız. O zaman ne bir kaya

ne bir ağaç ne de bir ot parçası görünecek. Diğer tüm şehirler Valkarky'nin genişleyen duvarları altında ezilecek!”

“Bu korkunç!” diye bağırdı. “Doğaya aykırı bir şey. Tüm dünyayı korkunç bir yer haline getireceksiniz.”

“Anlamıyorsun küçük Nessa, kendi gözlerinle görmeden birtakım yargılara varmasan iyi edersin.”

“Yine de bu tam bir saçmalık. Bir kent nasıl o kadar genişleyebilir? Böyle bir hilkat garibesini inşa edecek kadar işçi yoktur bile.”

“Valkarky'nin duvarları, uyumaya ihtiyaç duymayan yaratıklar tarafından sürekli olarak genişletilip yeniden yapılıyor. Yapı malzemesi olarak ağızlarından salgıladıkları yumuşak kayaları kullanıyorlar. Bu önce odun hamuruna benziyor, fakat havayla temas edince sertleşmeye başlıyor. Valkarky ismi de buradan geliyor: Katılaşmış Ağaç Kenti anlamına gelir. Büyüyle yaratılmış –ve başka hiçbir yerde göremeyeceğin– varlıklarla dolu harika bir yerdir. Bunu görebileceğin için minnettar olmalısın. Oraya giren diğer tüm insanlar ya köledir ya da kurban edilir. En azından senin oradan sağ salim çıkma şansın var.”

“Benim de bir köle olduğumu unutuyorsun,” diye yanıtladı Nessa öfkelenerek.

“Elbette öylesin küçük Nessa. Fakat köleliğinin karşılığında kardeşlerin özgür kalacak. Bu seni mutlu etmiyor mu?”

“Babama itaat etmeliyim ve kız kardeşlerimin güvenliği için kendimi feda etmeye razıyım. Ama bu durum beni kesinlikle mutlu etmiyor. Hayatıma başlamak için sabırsız-

lanıyordum, oysa şimdi her şey elimden alındı. Buna sevinmeli miyim?"

Yanıt vermedim. Nessa'nın geleceği ya da geleceğinin olmayışı tartışmaya değecek bir konu değildi. Ona durumun ne kadar kötü olduğundan bahsetmemiştim. Başarılı olma şansım çok düşüktü ve muhtemelen ya yolculuk esnasında ya da kente girer girmez yakalanıp öldürülecektim. Konseyin huzuruna çıkıp başarılı bir savunma yapabilecek kadar yaşamam çok zordu. Ben öldüğümdeyse üç kız en iyi ihtimalle köle olur ya da en kötü ihtimalle kanları içilerek öldürülürlerdi.

Nessa daha fazla konuşmadı; iyi geceler bile demeden yatmaya gitti. Nessa gibi insanlar genellikle görgü kurallarına uymaz, dolayısıyla bu duruma şaşırmamıştım.

BÖLÜM 10

HİB SAVAŞÇISI

Şafak söktükten bir saat kadar sonra rüzgâr azaldı ve fırtına, gri gökten döne döne tembelce yere düşen kar taneleri halini aldı.

“Paltomu geri almalıyım küçük Nessa,” dedim ona. “Elinizdekileri küçük kız kardeşinle paylaşman gerekecek.”

Çok geçmeden dövüşmem gerekeceğini biliyor ve düşmanlarımın neyle karşı karşıya olduklarını anlamaları için kimliğimin işareti olan siyah paltomun üzerimde olmasını istiyordum. Küçük çocuğu giydirmek için su geçirmez cüppesi de dahil olmak üzere kendi kıyafetlerini paylaşmanın Nessa olduğunu gördüm. Elbiseleri küçük kıza göre fazla büyüktü ama yine de kötü hava koşullarına karşı yeterli korumayı sağlayabilirdi. Şimdi Nessa daha da zorlanacaktı. Susan’ın kıyafetlerini vermeyi teklif etmediğini de fark ettim.

Alışkın olduğum üzere, atıma binmeden önce önünde durup burun deliklerine üç kez üfledim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Nessa merak dolu bir ifadeyle. Mantıklı bir karar vererek isteklerime karşı çıkmamaya başlamıştı.

“Büyücülerin *boska* dediği şeyi yapıyorum. Hayvanın burnu deliklerine üflemeden önce ciğerlerimdeki havanın yapısını değiştirdim. Böylelikle daha itaatkâr ve cesur olacak. Şimdi eğer bir düşmanla dövüşmem gerekirse atım en ufak bir tedirginlik yaşamayacak!”

“Dövüşmen mi gerekecek? Tehlike yaklaşıyor mu?” diye sordu.

“Evet, küçük Nessa, yaklaşıyor. O yüzden ilerlemeye devam edip dua etmeliyiz.”

“Daha ne kadar yolumuz var? Her gün birbirinin aynı. Zaman kavramımı yitirdim; sanki haftalar geçmiş gibi hissediyorum.”

“Bu daha beşinci sabahımız. Yolculuğun geri kalanını düşünmemek en iyisi. Her günü sırayla yaşayalım.”

Eski çiftlik evini geride bıraktık. Çok geçmeden karların erimiş olduğu kayalık, çorak bir araziye ulaştık. Toprakta-ki çatlaklardan buhar yükseliyor ve ara ara yer sarsıldıkça havada bir yanık kokusu duyuluyordu.

“Burası da ne?” diye sordu Nessa atını yanıma sürerek.

“Fittzanda Yarığı, sıkça deprem yaşanan dengesiz bir yer. Burası bize ait toprakların güney sınırında yer alıyor. Çok geçmeden halkımın yurduna ayak basacağız.”

Yerden buharların yükseldiği, sarsılıp duran arazi boyunca kuzeye ilerlerken atlarımız yanımdaki üç purradan bile daha tedirgindi. Arazi çok geniş ve değişken kayalık yapısı takip edilmemizi güçleştirecekti. Kaleden peşimize düşenler güneye kaçmamı beklerdi –muhtemelen idam edilebileceğim kuzeye değil– dolayısıyla bu da bir avantajdı.

Ve çok geçmeden başkaları da peşimize düşecekti. Katilin ölürken aklından geçen düşünceler onun tarikatına mensup başkalarına da ulaşmış olmalıydı. Onu öldürdüğümü biliyorlardı. Hatta bazıları karla kaplı bu yabanda yerimi tespit ederek yolumuzu kesmek üzere harekete geçmiş olabilirdi. Yüce Büyücülerden oluşan Üçlü Erk peşimize Valkarky'den gelen daha fazla sayıda katil takabilirdi.

Beni gördükleri yerde öldürmeye çalışırlardı. Savunma yapmak üzere konseyin karşısına çıkma hakkını elde edebilmek için kente tek parça halinde ulaşmalıydım.

Beni rahatsız eden tek bir şey vardı. Düşmanlarımı alt etmemi sağlayacak cesaret ve acımasızlığa hâlâ sahip miydim? Yoksa Nessa'ya karşı yumuşamış olmamın ortaya koyduğu gibi skaiium kurbanı mıydım?

Çok geçmeden düşmanlardan biri yerimi buldu – fakat bu beklediğim gibi bir Shaiksa katili değildi. Yüce Büyücüler çok farklı bir yaratık göndermişti.

Katil dosdoğru karşımızda bekliyordu. İlk bakışta at üstündeki silahlı bir Kobalos savaşçısına benzese de atla savaşçının birleştiği noktada bir tuhafılık vardı. Sorun yalnızca eyer olmaması değildi. Aralarında bir ayırım yoktu. İki farklı yaratığa değil, ölümcül bir bileşime bakıyordum.

“Bu korkunç şey de neyin nesi?” diye sordu Nessa titreyerek. Susan inlemeye başlarken Bryony korkuya kapılarak sessizce titremeye başladı.

“Belki de ölümümüzdür,” dedim. “Geri durun ve elimden geleni yapmama izin verin.”

Karşımızda, savaşmak üzere tasarlanmış Kobalosla at melezi bir Hib savaşçısı vardı. Yaratığın kılı ve kaslı üst gövdesi düşmanını paramparça edecek bir hız ve güce sahipti. Elleri de dövüşmeye en uygun şekilde adapte olmuştu. Sağ tarafında beş tane uzun, ince bıçak varmış gibi görünse de ben bunların aslında istediği an kaslı ellerinin içine geri çekebileceği pençeler olduğunu biliyordum. Sol elindeyse bir gürz vardı; uç kısmı tıpkı bir kirpinin iğneleri gibi sivri uçlu devasa bir sopa.

Ön bacaklarından dışarıya doğru taşan ve genellikle atlı düşmanının karnını deşmek için kullandığı sivri mahmuzları andıran kemikleriyle Hib'in bedeninin alt kısmı bir atinkine kıyasla daha hızlıydı. Üstüne üstlük bu Hib zırhlıydı: Başında, öfke dolu kıpkırmızı gözleri dışında tüm yüzünü kaplayan bir miğfer vardı. Üst ve alt gövdesi de en kaliteli zırhla kaplıydı.

Çene kısmı uzatılmış miğferi, bir Kobalos savaşçısından ziyade atı andıran başının üst kısmının gerçek şeklini ele veriyordu. Her iki ağzı da açıktı ve soğuk havada nefes alıp verdikçe buhar çıkartıyordu. Sonra arazi boyunca bir ufuktan diğerine kadar yankılanan derin, hırıltılı bir ses çıkardı. Daha fazla vakit kaybetmeden volkanik kayalardan fışkıran iki buhar duvarının arasından üzerime atıldı.

Hemen arkamdaki iki purra atı Hib'in tuhaflığı ve kötücüllüğünü fark edince yolcularıyla birlikte etrafa kaçıştılar. Fakat boska büyüsünün etkisi altındaki atım bir adım bile kıpırdamadı.

Hib elindeki sopayı başının üzerinde çevirirken bunun bir hile olduğunu anladım. Amacı dikkatimi dağıtmaktı ve ben başımı kaldırmış yukarı bakarken o uzun ince pençelerini zehirli bir yılanın dili gibi boğazıma saplayacaktı.

Tam beklediğim gibi de oldu, fakat hazırlıklıydım. Saldırıya karşılık vermek üzere kuyruğumu uzatıp öne atıldım ve birbirimizin yanından hızla geçtiğimizde aramızda bir karıştan daha kısa bir mesafe vardı. Hib sivri pençelerini kaburgalarım ve kalbime saplamaya hazırlanıp bana doğru eğilirken bense havada büyülü bir kalkan oluşturup benimle birlikte hareket etmeye başlayınca kadar zihin gücümü kullandım.

Kalkanı, beş ölümcül pençeyi karşılayacak şekilde yerleştirdim. Hemen bir karşı saldırı yapmak yerine atımı dizlerimle idare ederken kılıcımı çekip yaratığın kendini tam olarak toparlayamamış olmasını fırsat bildim.

Kılıcımın kabzasıyla başına sertçe vurunca metal miğferi çınladı. Sonra bıçağımı kullanarak miğferin vücudundaki kalkanla birleştiği, nispeten daha zayıf olan boyun bölgesini hedef almaya çalıştım.

Bunu başaramadım ve hızla birbirimizin yanından geçip arayı açtık.

Hib vakit kaybetmeden dönüp ikinci bir defa üzerime saldırdı. Ancak bu kez ben daha hazırlıklıydım ve yaratığın hız ve çevikliğine rağmen pençelerini kalkanımla karşıladıktan sonra karşı saldırıya geçtim.

Bıçağımı düşmanıma saplayabilecek kadar boşluk yoktu, fakat şansım yaver gidiyordu.

Bıçağı sapladığım an düşmanımın altından bir buhar perdesi yükseldi. At acı içinde inledi ve haşlanmamak için üst gövdesi bana doğru eğildi. Dolayısıyla hibin dikkati dağıldı ve kılıcım omzuna saplanıp oradaki zırhtan sekince miğferle omuzluk arasındaki ince boşluktan geçip hibin ensesine saplanarak sağa sola yalpalamasına sebep oldu.

Yaratık bu şekilde sendelerken elindeki gürz yere düştü ve büyülu kalkanımı bir çekiç gibi kullanarak ona doğru savurdum; darbe muazzamdı ve yaratık yana devrildi. Sert bir şekilde yere çarpıp karın üzerinde yuvarlandıktan sonra kaskatı kesildi.

Atımdan inip dikkatli bir şekilde düşmanıma yaklaştım. Hib katilini yenmemin daha zorlu olacağını düşünüyor ve bir aldatmacayla karşılaşmayı bekliyordum. Alt gövdesindeki kayışlar çeşit çeşit bıçak ve silahla doluydu.

Artık benim insafıma kaldığından miğferini çıkarıp bıçağımı boğazına dayadım.

Hib baygındı ve gözleri sımsıkı kapalıydı. Kaybedecek vaktim olmadığından doğrudan beynine büyülu bir şok gönderince haykırarak uyandı. Öfke içinde iyice kırmızılaşan gözlerini üzerime çevirdi. Bir an için başımın döndüğünü hissettim ve bıçak elimden düşecek gibi oldu. *Neler oluyor bana?* diye düşündüm.

Sonra tam zamanında yaratığın bakışlarındaki tehlikenin farkına vardım. Başımı güçlkle çevirebiliyordum, gözlerinin içine bakma dürtüsü öyle güçlüydü ki neredeyse hipnoz etkisi yapıyordu ve düşmanımın irade gücünü yok ederek zaman kavramını yitirmesine neden oluyordu.

Yeniden odaklanıp bu kez sivri dişlerle dolu ağzına bakmaya başladım. O son darbeden ötürü yaratığın sersemlemiş bir halde olabileceğini düşünerek tane tane konuşmaya başladım. “Beni çok dikkatli dinle,” diyerek bıçağımı boğazına birkaç damla kan akıtacak kadar sertçe bastırdım. “Bana haksızlık yapıldı ve Valkarky’deki Üçlü Erk’in huzuruna çıkararak savunmamı yapacağım. Bu benim hakkım.”

“Senin hakkın falan yok büyücü!” diye kükredi Hib, iri dişlerini birbirine sürterek. “Yüce Büyücülerden birini öldürdün ve görüldüğün yerde öldürülmen emredildi!”

“Kanunlara uygun bir şekilde kendi mülkümü geri almaya çalışırken beni engellemeye kalktı. Bu yaptığı bir suçtu, üstüne üstlük bir de bana saldırdı. Kendimi korumak için onu öldürmem gerekti. Ama ne seninle ne de diğer Yüce Büyücülerle kişisel bir sorunum var. Bana daha fazla zorluk çıkarmayacağına dair söz verirsen seni bırakırım. Böylelikle Valkarky’deki savunmam esnasında tanıklık edip istersen karşı çıkabilirsin.”

“Sen artık ölüsün büyücü, ister benim elimden ister başkasının. Beni serbest bıraktığın an boğazını kesip kanını içirim.”

“Savaşabileceğin günlerin sonu geldi,” dedim yaratığa bakarak. “Elinde bıçağı tutan benim. Boğazını kesecek olan benim ve sen de kanını akıtacaksın. Çok yakında ben *senin* kanını içeceğim. Bu kadar basit. Artık yalnızca acı çekeceksin.”

Yaratığı öldürürken çığlıklar duyuldu. Biri bile Hib’den gelmiyordu; yaratık tıpkı beklediğim gibi cesurca ölmüştü. Daha fazlasını yapamazdı. Çığlıklar, atlarını kontrol altına

alarak tehlikenin geçtiğini görüp geri dönen Nessa ve kardeşlerinden geliyordu. Bryony'nin ağlaması ancak bir saat sonra kesildi.

Kızlara kendilerini kontrol etmelerini söyledikten sonra sessizce yola koyulduk. Hib'le dövüşmemizi düşündüm. Yaratık için ters giden ne olmuştu? Belki de benim becerilerimi küçümsemişti. Ya da şansım yaver gitmişti?

Bunun kesinlikle doğru olduğunu fark ettim. Aniden yükselen buhar perdesi onu şaşırtarak bana büyük bir avantaj sağlamıştı. Bu da böylesine güçlü bir rakibi alt etmenin gerektirdiği gibi gururlanmama engel oluyordu. Henüz skaiiumun etkisinden kurtulmuş sayılmazdım. Bununla mücadele edip savaşçı bir büyücü olarak gücümü kaybetmemek için daha fazla çaba sarf etmem gerekiyordu.

Üç purra da gözlerini benden kaçırıyordu ve yüzlerinde tiksinti dolu bir ifade vardı. O yarattığı öldürmenin şart olduğunu ve ancak böylelikle hayatlarımızı kurtarabildiğimi anlamıyorlar mıydı?

O gece sığınabileceğimiz bir mağara buldum. Yakmak için kullanabileceğimiz odun olmadığından bir gece önce öldürdüğüm kurttan kalan et parçalarını çiğnemekle yetindik.

"Bu hayat mı!" diye yakındı Susan. "Ah, keşke babam hayatta olsaydı ve bu da yalnızca bir kâbus olsaydı; kendi sıcacık yatağında uyanıverseydim!"

"Olanları değiştiremeyiz," dedi Nessa. "Cesur olmaya çalış Susan. Her şey yolunda giderse birkaç hafta sonra yeni bir

hayata başlayacaksınız. O zaman tüm bunlar size kötü bir kâbus gibi görünecek.”

Nessa kız kardeşini rahatlatmak için kolunu Susan'ın omzuna dolarken kendinden emin bir şekilde konuşuyordu, fakat yine de bakışlarındaki üzüntüyü görebiliyordum. *Onun yeni hayatı kölelik olacaktı.*

Bir süre sonra, birbirlerini teselli etmeleri için kız kardeşleri yalnız bırakıp mağaranın önüne çıktım, yıldızlara baktım. Açık, bulutsuz bir hava vardı ve beş bin yıldızın tamamı görülebiliyordu. Köpek Yıldızı olarak da bilinen kıpkırmızı Cougis her zaman favorim olmuştu.

Aniden gökyüzünün kuzeyinde bir ışık çakması belirip hızla doğudan batıya ilerledi. Bunun Valkarky civarında olduğunu tahmin ediyordum. Böyle yıldız kaymalarının bir ölüm yahut bir büyücünün yerinden edilmesinin işareti olduğuna dair bir batıl inanç vardı. Tehlikeli bir durumda olan başkaları bunu kendi sonlarına dair bir kehanet olarak yorumlayabilirdi, fakat benim bu tür saçmalıklarla işim olmaz, dolayısıyla bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp irade gücümü odaklamaya başladım.

Zihnimi olası bir skaiium başlangıcına dair güçlendirmeye çalışarak meditasyon yapıyordum ki Nessa mağaradan çıkıp yanıma oturdu. Bir battaniyeye sarınmıştı ama yine de titriyordu.

“Mağarada kalmalısın küçük Nessa. Dışarısı zayıf ve güçsüz bir insan için çok soğuk.”

“Evet, soğuk,” diye onayladı neredeyse fısıltıyla, “fakat titrememin nedeni yalnızca bu değil. Bunu nasıl yapabildin?

Benim ve kardeşlerimin gözleri önünde bunu nasıl yapabildin?”

“Ne yapmışım?” diye sordum. Acaba kurt etini çiğnerken ağzımı çok mu şapırdattım diye düşünüyordum. Belki de kazara geçirmiş yahut gaz kaçırmıştım.

“O yaratığı öldürüp kanını içmenden bahsediyorum. Korkunçtu! Kulede yaptığından bile daha korkunç. Ve bundan keyif aldın!”

“Sana karşı dürüst olmalıyım küçük Nessa ve evet, bir Hib savaçcısını alt etmek gerçekten de son derece keyifliydi. Son birkaç gün içinde bir Yüce Büyücü, bir Shaiksa katili ve bir de Hib savaçcısı öldürdüm. Benim türüme mensup çok az kişi böyle bir şey başarabilir!”

“Ona özgürlüğünü vaat ettim fakat reddetti ve gitmesine izin verseydim hayatıma –ve seninle kız kardeşlerinin hayatlarınıza da– kasdetmeye devam edecekti. Bu durumda ne yapmalıydım? Kanının çok tatlı olduğunu itiraf etmeliyim ve onu açgözlü bir şekilde içtiysem özür dilerim. Ama bunları bir kenara bırakacak olursak doğru davrandım.”

“Doğru mu?!” diye bağırdı Nessa. “Barbarcaydı! Ve şimdi de bizi sana benzeyen binlerce yaratığın yaşadığı bir şehre götürüyorsun!”

“Hayır, yanıyorsun,” dedim. “Ben bir haizda büyücüsüyüm. Muhtemelen tüm dünyada benim gibi ancak bir düzine kadar vardır. Bizler kent insanı değiliz, Kobalos bölgesinin uçlarında yaşarız. İnsan çiftliklerimiz vardır, onların mutlu ve hoşnut olmalarına dikkat ederiz.”

“Çiftlik mi! İnsan çiftliği derken ne kastediyorsun?”

“Endişelenecek bir şey yok Nessa. Neden bu kadar şaşırıyorsun? Sen, baban ve kız kardeşlerin de haizda adı verilen çiftliğimin bir parçasıydınız. Dolayısıyla ben de bir haizda büyücüsü olarak bilinirim. Hayatımızı sürdürebilmek için çiftliklerden kan ve işe yarayabilecek daha başka ihtiyaçlarımızı karşılarız. Ölü baban bu durumun farkındaydı ama sizi üzme istemiyordu. Sizden uzak durmam için benimle bir takas anlaşması yaptı. Siz benim yakınlar da yaşayan tehlikeli bir yaratık olduğuma inanırken aslında ben size sahiptim.”

“Ne?!” Nessa şaşkınlık içinde bir elini yüzüne götürdü. “Babamla kız kardeşlerimden kan mı aldın? Benden de aldın mı?”

“Başlangıçta evet, ama sonra bunu sürdürmemeye karar verdim. Babana saygı duyuyordum ve sadece almak yerine takas yapmaya karar verdim. Bana çok sevdiğim kırmızı şarap ve inek kanı sağlıyordu. Ama evet, haizdadaki diğer insanlar bana kan veriyordu. Fakat çoğu neler olduğunu bilmiyor. Kanlarını genellikle geceleyin onlar uyurken alıyorum.

“Kendimi iyice küçültüp çatı ya da duvardaki bir delikten evlerine giriyorum. Sonra mantıklı bir büyüklüğe çıkıp yataklarına tırmanıyorum. İnsanın göğsüne oturup öne eğilerek boynunda küçük bir delik açıyorum. Sonra biraz kan alıyorum. Asla sağlıklarını kötü etkileyecek miktarda değil. Nasıl ki insan çiftçiler büyükbaş hayvanlarının sağlığı ve durumlarıyla ilgililerse ben de kendi kaynaklarımla ilgilieniyorum. Yaşadıkları en kötü şey geceleri biraz korkuya

kapılmak; tıpkı göğsüne oturup nefes alıp vermeni güçleştiren şeytana dair kâbuslar gibi. İlk seferinde nadiren başları döner; bu genellikle yataktan çok hızlı fırlayanlarda olur. Boyunlarındaki izler çok hızlı geçer, hatta doğan güneşle birlikte böcek ısırığından farkları kalmaz. Çiftlikteki çoğu insan neler olup bittiğini bilmez.”

Nessa sessizdi ve başımı çevirdiğimde gözlerini belirtmiş bana baktığını gördüm. Yeniden konuşmaya başlaması uzun bir zaman aldı.

“Daha ‘başka ihtiyaçlar’dan da bahsettin. Başka ne alıyorsun?”

“Ruhlar küçük Nessa. Bazen insanların ruhlarını kullanırım.”

Başımı geri çevirip muhtemelen kardeşleri hâlâ uykudalar mı diye mağarayı kontrol ettikten sonra konuşmaya devam etti. “Bir ruhu nasıl ‘kullanabilirsin?’” diye sordu en sonunda. “Bu korkunç bir şey!”

“Sahiplerinin umurunda değil çünkü bu olmadan önce ölmüşler demektir. Ve yollarını bulmadan önce ölü ruhların kafaları genellikle epey karışıktır. Ben sadece onlar bunu başarıncaya kadar enerjilerinin bir bölümünü kullanıyorum. Yani aslında onları ödünç alıyorum.”

“Evleri... nerede?”

“Bu değişir. Bazılarınıninki ‘yukarıda’, bazılarınıninki ‘aşağıda’dır. Bazıları sessizce gökyüzüne çıkar; diğerleri bazen bir homurtu, bazen bir çığlık ya da ulumayla yerin dibine iner. Evleri nerede bilmiyorum, fakat oraya giderken hiçbiri pek mutlu görünmüyor.”

“Babam öldüğünde yanında mıydın?”

“Evet Nessa, yanındaydım. Ölmesi uzun sürdü ve çok acı çekti. Hoş bir ölüm değildi ve sen düşüncesizce onu bırakıp kaçtığından tek başına ölebilirdi. Ama ben sabırlıydım, sonuna kadar onun yanında kaldım.”

“Ruhunu ödünç aldın mı?”

“Hayır, böyle bir şansım olmadı. Bazı ruhların akli karışık olmaz. Etrafta vakit kaybetmeyip doğrudan evlerine giderler.”

“Babam ne yöne gitti?”

“Yukarı gitti küçük Nessa. Yani onun için mutlu olabilirsiniz. Ruhu hiç homurdanmadan göğe yükseldi.”

“Teşekkürler,” dedi Nessa usulca ve sonra ayağa kalkıp tek kelime daha etmeden mağaraya döndü.

Ruhları ‘ödünç alma’ konusunda elbette ki yalan söylemiştim. Güçlerini aldıktan sonra onlardan geriye pek fazla şey kalmazdı. Serbest bıraktığınızda bir süre öylece kendi etraflarında dönüp hafif bir iniltiyle solup giderlerdi. Yani asla eve gidemiyorlardı. Bu onların sonu oluyordu. Aşağı gidenler söz konusu olduğunda bu çok da büyük bir sorun olmayabilirdi, ama Yukarı gidenler çok şey kaybedebilirdi. Yaşlı Rowler’ın vaktini boşa harcamamış olması iyiydi.

BÖLÜM II

O KOCAMAN KOKUŞMUŞ AĞZI

—NESSA—

Mağaraya girip gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Kamp ateşinin belli belirsiz titreklğinde kardeşlerimin silüetlerini görebiliyordum. Soluk alıp vermelerine bakılırsa yalnızca Bryony uyuyordu.

Hiçbir şey söylemeden battaniyeme sıkıca sarınıp uymayı denedim. Fakat olup bitenleri zihnimde tekrar tekrar canlandırıp babamın ölümünü hatırladıkça üzülyordum. Kaçıp onu orada yaratıkla baş başa bıraktığım için çok utanıyordum. Sonra aklıma başka bir şey geldi. Slither'ın nasıl kan ve ruh hasadı yaptığına dair sözleri kulaklarımda çınhyordu. Yavaşça bir şey hatırladım. Rüyamı, çocukken tekrar tekrar gördüğüm rüyamı hatırladım ve her şey korkunç bir şekilde yerli yerine oturdu. Rüyamda defalarca yatağında hareket edemediğimi, göğsümde muazzam bir ağırlık olduğunu ve nefes alıp vermemi güçleştirirken boyumdan kan emdiğini görmüştüm.

Yaşım ilerledikçe rüyanın sıklığı azalmış ve sonra tamamen yok olmuştu. Rüyalara, yaratık çiftliğimize geldiğinde yatak odası perdelerimin arasından onu görmemin neden

olduğunu varsaymışım. Şimdiyse en sonunda gerçeği biliyordum. Gördüklerim sahiden gerçektir. Babam Slither'la takas yapmaya başlar başlamaz kâbusların kesilmesi tesadüf olamazdı. Bu durum –yani Slither'ın ben ve kardeşlerimi rahat bırakması– aralarındaki anlaşmanın bir parçası olmalıydı.

Acaba yaptıkları anlaşma, babamın başına bir şey geldiği takdirde yarattığın Susan ve Bryony'nin güvenliğini sağladıktan sonra beni köle olarak almasını da kapsıyordu? Kendimi kurban etme fikrini kabullenmem söz konusu değildi. *Babam beni gerçekten sevmiş miydi?* diye düşündüm.

Şüphelerimi bir kenara bıraktım. Elbette ki sevmişti. Gerekirse bizler için canını vereceğini belirttiği notu o yazmamış mıydı? Şimdiyse kız kardeşlerimi kurtarmak için elimden gelenin en iyisi yapmam gerekiyordu.

“Ah, korkuyorum, korkuyorum!” diye bağırdı Susan.

“Şşt, fazla bağırma,” dedim. “Yoksa Bryony'yi uyandıracaksın.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Susan fısıldayarak. “Bizi kuzeye, kendi halkının yanına götürüyor. Biri bile yeterince kötüyken bunlardan yüzlerce hatta binlercesiyle karşılaşacağımızda ne yapacağız? Bizi öldürüp yiyecekler. Yarattığın bana nasıl baktığını gördün mü? Gözü hep boynumda. Boynumu ısırarak için sabırsızlanıyor!”

Haklıydı, ama Slither şimdiye kadar bu dürtüye karşı koyabilmişti. “Vahşi olduğu doğru,” dedim. “Ama sözüne sadık. Babam seninle Bryony'nin güvende olmanızı sağ-

layacağına dair söz vermiş ve bu sözünü tutmayacağına inanmamı gerektirecek bir durum yok. Bizi korumak için kendi halkıyla savaşmadı mı? Sakin olup işlerin yoluna gireceğine inanmalıyız.”

Kendi şüphelerimi kendime sakladım. Kulede yaşadıklarımız yeterince tehlikeliydi. Bize yüzlerce yaratığın saldırabileceği Valkarky’de ne yapacaktık?

“Babam ölmüşken ve evimizi sonsuza dek terk etmişken bir daha nasıl mutlu olabiliriz? Hava çok soğuk ve kuzeye gittikçe daha da kötüleşiyor. Bir daha sıcak ve rahat bir yer bulabilecek miyiz?” diye yakındı Susan sesini gitgide yükselterek. “En iyi kıyafetlerimin olduğu sandıklarımızı o korkunç kulede bıraktık. Bir daha asla güzel şeyler giyemeyeceğim.”

Bryony gürültüye uyanıp yavaşça ağlamaya başladı. Aniden öfkeye kapıldım. Susan daima bencil olmuştu. Sebebi de babamın gözdesi olmasıydı. Ben en büyükleriydim, yine de Susan’a yeni kıyafetler alınırken bana onun giymedikleri verilirdi, üzerime olmaları için elbiselerini daraltmam gerekirdi. Şimdi bile üzerimdeki elbise bir zamanlar Susan’a aitti.

“Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun!” diye çıktım. “Kız kardeşini uyandırdın ve onu korkuttun. Kendinden utanmalısın Susan!”

Susan ağlamaya başladı ve bu Bryony’yi daha da kötü etkiledi.

Yaptığım bu ani çıkış nedeniyle kendimi daha da kötü hissettim. Hâlâ yapabiliyorken birbirimize destek olmalıy-

dık. Bunun çok zor olduğunu ve özellikle Susan'ın bu yeni duruma alışmasının daha da zor olduğunu biliyordum. Babama çiftlik işlerinde yardım ederdim; inekleri sağıar, koyunları güder ve tavukları beslerdim. Hatta alet edevatlarını alıp çitleri tamir ederdim. Benim hayatım çoğunlukla evin dışında geçerken Susan yatakları yapıp yerleri silerdi. Tabii yemek yapmak ve bulaşıkları yıkamak da benim işimdi. Yani benimkine kıyasla çok daha rahat bir hayatı olmuştu. Bu yaratıkla paylaştığımız yeni hayatın ona zor gelmesine şaşmamak gerekirdi. Biraz anlayış göstermeliydim.

“Şşş...” dedim sesimi alçaltarak. “Buraya gel Bryony. Yanıma gel de sana bir hikâye anlatayım.”

Bryony kısa bir süre yanıt vermedi, ama sonra battaniyesini çeke çeke gelip yanıma oturdu. Kollarımı omzuna dolayıp sımsıkı sarıldım.

“Bana yine cadıları anlat Nessa,” dedi.

Bryony cadı hikâyelerini çok severdi ve karanlık kış gecelerinde mutfak şöminesinin önünde otururken bu hoşuma giderdi. Ona annemden öğrendiğim hikâyeleri anlattırdım. Bryony onu hiç tanımamıştı, bu yüzden annemin yerini alıp eğer hayatta olsaydı davranacağı şekilde davranmaktan hoşlanırdım. Ona anlattığım cadılar epey güneyde, soğuk denizin ötesinde kalan Pendle denen yerde yaşıyorlardı. Kullandıkları farklı büyü türlerini anlatmama bayılırdı. Bazıları düşmanlarının büyülu güçlerini ele geçirmek için onların başparmak kemiklerini keserdi. Bunlar korkutucu hikâyelerdi, fakat mutlu ve huzurlu bir ortamda

anlatılıyorlardı. O günlerde Bryony Slither'ın varlığından habersizdi ve yaratık babamla konuşmak üzere çiftliğe geldiğinde onunla karşılaşmaması için elimden geleni yapardım.

Fakat bu farklıydı. Güvende değildik ve en az Bryony'ye anlattığım cadılar kadar tehlikeli bir yaratığın elindeydik. Ona şimdi bu tür hikâyeler anlatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

"Bu gece sana daha farklı bir hikâye anlatacağım Bryony. Yakışıklı bir prensle ilgili."

"Ah, evet. Bu harika olur! Bana güzel bir hikâye anlat Nessa," dedi. "Mutlu bir sonu olsun."

En son istediğim şey hikâye anlatmaktı, fakat kardeşim için elimden geleni yaptım. "Evvel zaman içinde, kötü bir dev güzel prensesi kaçırıp bir kuleye kapatmış."

"Dev neye benziyormuş?" diye araya girdi Bryony.

"Kocaman ve çirkinmiş," dedim, "alının ortasında yalnızca bir tane kıpkırmızı gözü varmış. Fakat prensesin kuleye kapatıldığını duyan prens atını eyerleyip onu kurtarmak üzere yola koyulmuş."

"Prens yakışıklı mıymış?" diye sordu Bryony.

Yaratığın dışarıda hareket ettiğini duyduğumdan odaklanmakta güçlük çekiyordum; hem zaten hikâye anlatma konusunda çok da iyi sayılmazdım. Fakat en azından dikkatini çekmeyi başarmıştım.

"Evet, uzun boylu, kumral ve mavi gözlü biriymiş. Üzerinde, deri kınında gümüş kabzalı bir kılıç taşırmış."

“Dişleri bembeyaz ve nefesi taptaze miymiş?” diye sordu Bryony.

“Evet, nefesi bahar çiçekleri gibi kokarmış.”

“O zaman yarattığın nefesinden daha güzelmış.” Bu kez konuşan Susan’dı. “Çürümüş et ve kan kokuyor.”

“Şşş!” diye tısladım. “Kulakları çok keskin.”

“Dişleri de sahiden çok uzun ve sivri,” diye ekledi Bryony.

Derin bir nefes alıp hikâyeye devam ettiysem de Susan tekrar araya girdi. “Hikâyeyi bu kez ben anlatacağım Nessa. Senin hikâyelerin hep çok sıkıcı ve bilindik!”

İtiraz edemeyecek kadar yorgun olduğumdan kaldığım yerden devam etmesine izin verdim.

“Yakışıklı prens kara kuleye gitmiş,” diye devam etti, “ve çok da şanslıymış. Çünkü nefesi leş gibi kokan uzun, sivri dişli korkunç dev, evde değilmış. Bunun üzerine prens kاپıyı kırıp kuleye tırmanmış ve güzel prenesten bir öpücük aldıktan sonra onu basamaklardan aşağıya indirip atına bindirmiş.”

Öpüşme kısmını duyan Bryony kıkırdayınca ben de biraz olsun rahatlamaya başladım.

“Ama dev, kulenin arkasındaki ağaçların arasında saklanıyormuş ve aniden prensin üzerine saldırınca prens kılıcını çekmiş,” diye devam etti Susan.

“Yakışıklı prens devin başını mı kesmiş?” diye sordu Bryony heyecanlanarak.

Bir sessizlik oldu. Bunu tahmin etmeliydim, fakat edemedim ve araya girmekte geç kaldım.

“Hayır,” dedi Susan. “Dev o leş gibi kokan ağzını açıp prensin başını koparıvermiş. Sonra atı yemiş ve prensesi de tatlı niyetine midesine indirmiş!”

Bryony çığlık atıp yeniden ağlamaya başladı ve tam o esnada yaratık mağaraya daldı.

“Sessiz olun!” diye kükredi. “Bu aptallığa hemen şimdi bir son verin. Sabah güçlü olmanız gerek!”

Bu şekilde bağırması bizi anında susturdu. Uzun bir süre öylece yatıp kız kardeşlerimin uykuya dalmalarını bekledim. Yaratığın horlamalarını da duyabiliyordum. En sonunda ben de uykuya dalıp rüya görmeye başladım.

Fare şimdi benim vücuduma tırmanıyor. Küçük, keskin pençelerinin battaniyenin üzerinden tenime battığını hissedebiliyorum. Göğsümün üzerinde oturuyor. Kuyruğunu tap-tap diye vuruyor, gitgide hızlanıyor ve kalp atışıma uygun bir şekilde vuruyor.

Ve şimdi başka, çok daha korkunç bir şey oluyor. Fare her geçen saniye ağırlaşıyor. Ağırlığı göğsümü sıkıştırıp soluk almamı güçleştiriyor. Bu nasıl olabilir? Bir fare nasıl bu kadar büyük ve ağır olabilir?

BÖLÜM 12

KAPI BEKÇİSİ

Ertesi gün epey yol kat ettik, ama en sonunda yemek için atlardan birini öldürmemiz gerekti.

İtirazlarına rağmen Nessa'nın atını seçtim, çünkü üç atın içinde en güçsüzü oydu. Tabii sıcak, tatlı kanını içmeye başladığımda purralar üzüldü. Ama bu durum pişirdiğim etleri yemelerine engel olmadı. Hayatta kalmak için bunu yapmaları gerekiyordu. O halde neden benden tiksiniyorlardı?

O andan itibaren Nessa ve Susan birlikte seyahat etmek zorunda kalırken en küçük purrayı ben taşıdım. Nessa bu duruma itiraz edip Bryony ortanca ablasıyla birlikte olabilsin diye benim atıma binmeyi teklif ettiyse de ben bunu reddettim. Her an tekrar dövüşmem gerekebilirdi, bu yüzden atımı mümkün olduğunca rahat tutmak istiyordum. Bryony hafifti ve neyse ki benimle aynı ata binme konusunda sorun çıkarmıyordu, oysa korkudan kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

En sonunda, bir hafta daha bu şekilde yolculuk ettikten sonra Valkarky ufukta belirdi. Gün öğleyi geçeli çok az bir süre olmuştu ve her ne kadar bu enlemde güneş hâlâ

yükselmemiş olsa da açık, güneşli bir gündü ve görüş mesafesi mükemmeldi.

“Şu ışıklar da ne?” diye sordu Nessa, atını benimkinin yanına sürerek. Konuşurken gözlerimin içine bakıyordu, fakat kız kardeşi bana bakmamak için yüzünü sırtına gömüp başını çevirmişti.

Ufukta, gökkuşağının bütün renklerini içeren parlak bir ışık perdesi görünüyordu. Zaman zaman açılıyor ve arkasındaki zifiri karanlığa dair ipuçları veriyordu.

“Bu ışıklar Valkarky’yi inşa eden yaratıkların gözleriyle ağızlarından çıkıyor,” diye yanıtladım. “Yakında kent duvarları görünecek. Bu manzara karşısında gözleriniz bayram edecek ve kalbiniz mutlulukla dolacak!”

Kentimizle gurur duyuyordum, ama bir haizda büyücüsü olmayı seçtiğimden büyü becerimi geliştirmek adına buradan uzakta yaşamam gerekiyordu. Aslında zorlukları ve karmaşasından uzakta olduğuma mutluydum, yine de doğduğum yere ara sıra geri dönmek iyi geliyordu.

Yaklaştıkça üç kardeş, kente bakmakta zorlanmaya başladılar. Çok parlaktı. Aynı zamanda Valkarky’nin dışında çalışan ve şehri sürekli genişletmek gibi asla sonu gelmeyecek bir iş yapan on altı bacaklı *whoskorların* güzelliğini de takdir edemiyorlardı. Bu yaratıkların gözleri çubuğu andıran uzun, siyah sapların üzerinde sallanıyor, ağızlarından yumuşak taş tükürüp narin kollarıyla duvara yeni eklentiler yaparken kahverengi tüyleri rüzgârda dalgalanıyordu.

Genişlemekte olan kentin güney ucuna yaklaşıyorduk.

Burada duvarların yükseklikleri birbirinden farklıydı, belli ki inşaat devam ediyordu.

“Duvarların üzerindeki şu yaratıklar korkunç!” diye bağırdı Nessa, whoskorları işaret ederek. Bryony ve Susan şaşkınlıktan gözlerini belertmiş öylece bakıyorlardı. “Çok büyükler ve sayıca çok fazlalar. Oraya gidemeyiz! Gidemeyiz! Bizi buradan götür, lütfen.”

Ama ne onun itirazlarına ne de dehşete kapılmış kardeşlerinin çığlıklarına kulak astım. Ana kapıya uzanan ve her iki yanı duvarlarla çevrili yolu takip ettik. Kentin içine girdikçe karşımıza daha eski duvarlar çıkmaya başladı. Neredeyse yarım gün süren yolculuğumuz boyunca iç kısımdaki savunma duvarlarının kapılarından geçtik. Her biri geçmemiz için önceden açılmıştı, fakat geçer geçmez arkamızdan kapanarak geri dönmemizin olanaksız kılındığını fark ettim.

Yukarıdaki dar pencerelerden izleniyorduk, ama izleyenlerin dostum olmadığını biliyordum. Biz haizda büyücüler kentini muhalif gruplarıyla kaypak ittifaklarının uzağında yaşar ve çalışırız.

En sonunda ana kapıya vardık ve burada yükselen kuleler bulutların arasında gözden kayboluyordu. Buz ve karla kaplı Valkarky daha ziyade karla kaplı bir dağın dimdik yükselen yamacını andırıyordu; açık kapılar, gizem dolu muazzam ve karanlık bir mağaranın girişine benziyordu.

Bu devasa kapıların her iki yanında da mızraklarını doğrultmuş bekleyen iki atlı Shaiksa katili duruyordu, fakat

beni yakalama konusunda rakipleri vardı: Tutuklanma emrimi geleneksel bir şekilde sol eline alıp başının üzerine kaldırmış komutanlarının yanına üç bölük asker dizilmişti. Üçlü Erk'in tükürüğü ve pıhtılaşmış kanından yapılan kırmızı mühür apaçık görülebiliyordu.

Kızlar karşılaştığımız bu manzara karşısında dehşete kapıldı. Ama tabii Üçlü Erk'i bana yasal bir giriş izni vermeye ikna edebildiğim takdirde düşmanlarımdan hiçbiri bana dokunamazdı.

Bunun yapılabileceğine inanıyordum, fakat öncelikle uzun, sivri iğnelerle kaplı titrek bedeniyle kıvrılarak bize doğru ilerlerken buz gibi havada soluk alıp verdikçe buhar çıkartan Kasilowa adlı gardiyanla uğraşmam gerekiyordu. Öncesinde bin ayağının yükselttiği toz bulutunun altında tam olarak seçilemiyordu, fakat bulut yavaş yavaş dağıldıkça açık seçik görünür bir hal aldı. Kasilowa ve whoskorlar kentin ihtiyaçlarını karşılamak üzere yaratılmışlardı. Hepsi de Yüce Büyücülerin yaptığı büyüünün bir parçasıydı.

Dehşete kapıldığı her halinden belli olan en küçük kız avazı çıktığı kadar bağırmaya başlayınca Nessa atını yanıma sürüp onu yatıştırmaya çalıştı. Fakat daha bunu yapmadan Susan bayıldı ve attan düşmemesini sağlamak için Nessa'nın tüm gücünü sarf etmesi gerekti.

Gardiyan sürünerek bize yaklaşıp ağzından döne döne çıkan upuzun diliyle alnına dokununca cesur Nessa bile dehşet içinde bağırды. Sağlık durumunun Valkarky'ye girebilmesi için yeterli olup olmadığını kontrol etmek için basit bir testti bu, dolayısıyla Nessa'nın neden bu kadar

paniğe kapıldığını anlayamamıştım. Bir yerden bir yere taşınan purraların hepsi de kente bulaşıcı hastalıkların girmesine engel olmak için çok sıkı sağlık kontrollerine tabi tutulurdu.

İki atımız da Kobaloslar tarafından eğitilmişti, ancak kapı gardiyanı bize öyle yaklaşmıştı ki kokusu yüzünden atların burun delikleri açılmaya ve gözleri şişmeye başladı; korku içinde titriyorlardı. Bu hiç şaşırtıcı değildi: Bu devasa yaratık sıkılarak esnemek için ağzını açtığı anda ağzı öylesine genişliyordu ki atları bütün bütün yutabilirdi.

“Konuş!” diye emretti Kashilowa yüz tane gözünü bana çevirerek. Sesi gök gürültüsünden farksızdı ve tek bir kelimeyle kapının üzerindeki duvarda düzinelerce sarkıt belirmeye başladı. Bu sarkıtlardan biri bir askeri yaralayınca akan kan yerdeki karı koyu bir kırmızıya buladı. Bu neredeyse eski kambala ağacımdaki koyun derisi postlarımdaki kadar güzel bir renkti. Görür görmez ağzım sulanmaya başladı ve odaklanmakta güçlük çektim.

Neyse ki Kashilowa’nın hareket etmesi sivri uçlarla dolu gövdesinde gizlenen çok sayıda kanatlı parazitin havalanmasına neden olmuştu. Vakit kaybetmeden uzanıp tekrar geri dönmelerine fırsat vermeden birkaçını havada yakalayıp ağzıma tıktırdım. Ev sahiplerinininkiyle karışmış kanları çok tatlıydı ve açlığımı biraz olsun yatıştırabilirdi.

Düşüncelerimi toparladıktan sonra korkmuş görünmek istemediğimden atımdan atlayıp cüssemi iyice irileştirerek neredeyse gardiyanın dişleriyle aynı hizaya geldim. Sesimi de yükselterek sarkıtlardan bir kısmının daha kopup

düşmesine neden oldum. Bu kez kimse yaralanmadı, askerler tedbirli davranıp güvenli bir mesafeye çekilmişlerdi.

Oradakilerin tümü beni tanıyor ve ne için orada olduğumu biliyordu. Yine de resmi bir açıklama yapmam gerekiyordu.

“Valkarky’ye girmeyi talep ediyorum!” diye bağırdım. “Bir Yüce Büyücü ve yandaşları tarafından haksızlığa uğradım; bir Shaiksa katiliyle işbirliği yaparak kendi amaçları için kullanmak üzere üç purrama yasal olmayan bir şekilde el koydular. Üçlü Erk’le görüşme talep ediyorum!”

“Mülküne el koyduğunu iddia ettiğin Yüce Büyücü nerede? Yanındaki purralar kim? Bahsettiğin purralar bunlar mı? Eğer öyleyse şu anda zaten senin yanındalar, dolayısıyla nasıl bir suç işlenmiş olabilir?” diye sordu Kasilowa.

“Evet, bunlardan bahsediyorum. Hakkım olduğu için az da olsa güç kullanarak onları geri aldım. Ne yazık ki kendimi savunurken Yüce Büyücü ve Shaiksa katilini öldürmek zorunda kaldım. Aynı zamanda Valkarky’ye gelirken bir Hib savaşçısı yolumu kesince onu da öldürmem gerekti. Tüm bunlardan pişmanlık duysam da böyle olması gerekiyordu.”

“Anlattıkların şaibeli. Senin gibi bir haizda büyüğü nasıl olur da bir Shaiksa katili, bir Yüce Büyücü ve bir de Hib savaşçısını öldürebilir? Adın ne senin?”

Yaratık adımı zaten biliyordu, yani bu formalite icabı yöneltilen bir soruydu ve yanıtlamam gerekiyordu; tüm bunlar kente girebilmek için tamamlanması gereken ayinin parçasıydı.

“Adım Slither ve sadece gerekeni yaptım. Belki de Köpek Yıldızı’nın kırmızı gözü beni kollayıp böyle bir zafer kazanmamı sağlamıştır.”

“Slither mı? Nasıl isim bu böyle?”

Kashilowa artık hakkım olduğunu düşündüğüm saygıyı göstermiyordu. Beni küçük görmesine izin veremezdim. Dolayısıyla onu öfke dolu bir şekilde yanıtladım. Bunu hak etmişti.

“On yedinci yaşımın baharında rüştümü ispatladığımda kendim için seçtiğim isim bu. Kambala ağacının yüksek dallarından kuyruğumu savurduğumda çıkan ses bu. Kendimi iyice küçültüp duvardaki ya da yerdeki bir delikten kilitli veya gizli bir yere geçerken çıkardığım ses bu. Aynı zamanda usulca beynine sızdığım düşmanın duyduğu ses de bu. Göstermeme izin ver!”

Gardiyanın kendim için seçtiğim adın uygunluğunu sorgulamasıyla küçük düşürüldüğümü hissettiğimden yüz tane gözünden en yakındakine tükürdüm. Tükürüğümü anında kaşıntı ve iritasyona neden olan iki maddeyle karıştırmıştım. Hemen ardından zihnim onun beynine sızıverdi.

Gardiyanın tepkisi aşırıydı. Acı eşiği düşük olsa gerek. Geriye doğru sıçrayınca bin ayağının pek çoğu birbirine dolandı; dengesini kaybedip karın üzerine yan yatarak bahtsız askerlerden birini ezdi.

Slither’ın hissettirdiklerini hoşuna gitti mi? diye sordum doğrudan beyninin içinde konuşarak.

Yeter! Yeter! diye bağırdı; ama etraftaki onca kişinin

arasında sesini yalnızca ben duyuyordum, düşünceleri zihnimde titreşiyordu.

Hakkım olanı ver! diye bağırdım. *Valkarky'ye girmeme ve Üçlü Erk'le görüşmeme izin ver, ben de gözlerindeki acıyı dindirip beyninden çıkıp giderim.*

Evet! Evet! İzin veriyorum! dedi.

Sözümü tutarak beyninden çıktım. Bacaklarının üzerinde doğrulup başını iyice yaklaştırdı, öyle ki bu kez atım daha şiddetli bir şekilde titremeye, küçük Nessa'ysa dehşete kapılarak bağırmaya başladı. Vakit kaybetmeden en yakındaki diğer gözüne ikinci kez tükürdüm. Bu kez tükürüğümde iritasyonun panzehiri vardı.

Tekrar konuşması için epey vakit geçmesi gerekti ve bir an için bana ihanet etmesinden korktum. "İddialarını doğrulaman için seni teste tabi tutmalıyım," diye kükredi.

Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım ve uzun dilini alnımda hissetme sırası bu kez bendeydi. Yalan söyleyip söylemediğimi görecekti. En sonunda dilini o devasa ağzının içine geri çekti.

"Doğruyu söylediğine *inanıyorsun*. Ama yalanlar kimi zaman büyülerle saklanabilir. Yine de iddiaların daha detaylı bir araştırma yapılmasını gerektiriyor. Titiz bir araştırmaya onay verir misin?"

"Seve seve," dedim.

"Bu haizda büyücüsünün kente girmesine ve kendisi için bir görüşme ayarlanmasına bu şartla izin veriyorum!" diye bağırdı ve öyle de oldu.

Eğilip Nessa'nın kulağına fısıldadım, "O kadar da kötü değildi, öyle değil mi? Babana size göz kulak olacağıma dair söz verdim ve bu sözümü de tutuyorum!"

Böylelikle Valkarky'ye girmemize izin verildi ve düşmanlarımız buna engel olmak için hiçbir şey yapamazdı. İki küçük kız kardeş artık kendilerini kaybetmişti, cesur Nessa'nın bile güzel kentimize girme fikriyle mücadele halinde olduğu belliydi. Bu yüzden boska büyüsu yapıp her birinin yüzüne üfleyerek derin bir uykuya dalmalarını sağladım.

Hayatta olduğum sürece güvende olacaktı. Onları yanımda ve ayrı odalarda tuttuğum, başkalarının yanında yalnız bırakmadığım müddetçe kanun onları korurdu.

Ben başım dimdik bir şekilde kapıdan geçerken kız kardeşler gardiyanın çağırdığı Kobalos hizmetkârlarınca taşınıyordu. Benim gibi haizda büyücüleri Valkarky'ye nadiren gelirdi, fakat bu gerekli olduğunda bizi karşılamak üzere gelen bir grup hizmetkârla birlikte burada kalırdık. Bir saat geçmeden barınakta güvendeydim, tüm ihtiyaçlarım karşılanmıştı ve kız kardeşler derin bir uykudaydı.

Böyle hayırsever bir sahipleri olduğunu için çok şanslılardı!

Önce Nessa'yı uyandırmaya çalıştım.

Boska büyüünün etkisini bozmak için yüzüne doğru nefes vermiştim, ama gözleri yine de hâlâ sınıksız kapalıydı. Onu uyandırmak beklediğimden güç oldu ve bir an için onu uyutmak için acele ederken gereğinden güçlü bir

kimyasal karışımı hazırlayıp beynine zarar vermiş olmaktan korktum. Bu çok nadiren olur, fakat böyle bir risk her zaman vardır. Böyle bir hata hoş görülebilirdi. Ne de olsa bir yandan gardiyanla pazarlık ederken öte yandan aklımda çok daha önemli şeyler vardı.

Onu uyandırma isteğiyle yanıp tutuşarak yüzünü inceledim. Endişem gitgide artarken yüksek sesle adını tekrarladım.

BÖLÜM 13

HAGGENBROOD

≡ NESSA ≡

“Uyan küçük Nessa!” diye bir ses duyuldu. Çok uzaktan geliyor gibiydi. Derin ve çok rahat bir uykudaydım ve rahat bırakılmak istiyordum. Sonra omuzlarımdan sertçe sarsıldım.

Gözlerimi açar açmaz görmekte olduğu kâbusu gerçek hayatta da yaşamaya devam eden insanlar gibi korkuya kapıldım. Valkarky’nin giriş kapısında yaşadığımız o dehşet dolu anları ve Slither yüzüme doğru üfleyince hissettiklerimi anımsadım. Öldüğümü düşünerek karanlığa yuvarlanmıştım. Fakat kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atmasının ve bedenimin titremesinin nedeni bu değildi. Beni sallayıp dururken yarattığın yüzündeki ifade de değildi.

Yatağımın uzak köşesine kaçmamın nedeni, onun hemen arkasındaki şeydi.

“Korkacak bir şey yok,” dedi Slither boğuk sesiyle. “Şimdilik güvendesin. Burası Valkarky’yi ziyarete gelen haizda büyücülerinin kaldığı yer.”

Birkaç kez hızlı hızlı soluk alıp verdikten sonra sağ omzunun üzerinden duvardaki o dehşet verici şeyi işaret edebildim. Dönüp baktıktan sonra alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

Bu, kulaklarının olması gereken yerden çok eklemli altı ince bacağı çıkacağı dev bir insan başına benziyordu. Saçları uzundu fakat ne gözü ne de burnu vardı. Onlar için yer yoktu. Yüzünün büyük bölümünü, içinden kendine dönük iğnelerle dolu üç kalın dilin çıktığı oval bir ağız kaplıyordu. Görünüşe bakılırsa duvarı yalıyor ve kopan parçaları emerken sert, ritmik bir ses çıkarıyordu.

“Bu bölüm nadiren kullanıldığından mantar saldırısına uğrayabiliyor. Bu gördüğün yaratık zararsız bir *sklutch*, yani kullandığımız basit hizmetkârlardan biri. Duvarları diliyle temizleyip kopan parçaları emiyor. Korkacak bir şey yok küçük Nessa. Bu yalnızca çalışkan bir hizmetkâr, fakat eğer seni korkutuyorsa onu hemen uzaklaştırabilirim.”

Bunun üzerine ellerini sertçe birbirine vurdu. Korkunç yaratık temizlik işini anında bırakıp o ana kadar uzun saçlarının altında gizlediği iki antenini havaya kaldırdı. Bunlar başının üzerinde titreşip yavaşça daire çiziyordu.

Slither üç kez daha elini çırpınca yaratık duvarın zeminle birleştiği yerdeki küçük bir çatlağa girdi.

“Yumuşak kahverengi tüyleri, ince siyah bacakları ve işlevsel diliyle sklutch bu işe son derece uygun küçük Nessa. Böylesine şişman bir yaratığın büyü kullanmadan daracık çatlaklara girebilmesi beni her daim şaşırtıyor. Neyse, kendini nasıl hissediyorsun?”

Bir anda çok utandığımı hissettim. Korkularım her şeye hükmetmişti ve Bryony ile Susan'ı tamamen unutmuştum. “Kardeşlerim nerede?” diye sordum dizlerimin üzerinde doğrularak.

“Güvendeler, fakat Kobalos geleneklerine göre her bir purra ayrı bir odada tutulmalı. Ben de burada kuladdayken yaptığımdan farklı davranmam. Hem zaten kardeşlerin hâlâ uyuyor.”

“O kulede güvende değillerdi. Burada ne değişecek?”

“Korkma Nessa. Burası Valkarky, yani kanunlarla idare edilen ve herkesin her şeyi gözlediği bir kent. O kulad başkalarının mülküne saygısı olmayan kötücül bir Yüce Büyücü’nün kontrolü altındaydı. Burada her şeyin daha farklı olacağını temin ederim.”

Başımı iki yana salladım. “Ne zamandır uyuyorum?” diye sordum.

“En çok bir iki saat olmuştur. Sen uyurken bana söz hakkı verdiler ve oldukça acı verici derin bir incelemeye tabi tutuldum. Ama buna değdi, hızlı bir şekilde karara vardılar.”

Aniden ümitlenmişim. “Yani artık buradan gidebilir miyiz?”

“Keşke o kadar basit olsaydı küçük Nessa. Doğruyu söylediğim kanıtlandı ve Üçlü Erk kanunlar karşısında beni aklamaya hazırdı, fakat Shaiksa Kardeşliği resmi bir itirazda bulundu; aksi ispat edilemeyecek sahte kanıtlar sundular. Öldürdüğüm katilin ölüm anında aklından geçenlere ulaşılar. Beni hırsızlıkla suçladı ve Yüce Büyücü Nunc’un senle birlikte iki genç kız kardeşine sahip olabilmek için bana iyi para verdiğini söyledi.

“Ölü katili yalan söylemekle suçlamıyorum. Nunc tarafından kendisine iletilmiş bilgileri tekrarlıyor olabilir. Ama

yine de o artık hayatta değil, yani şimdi bir ölünün sözleri benim dürüst sözlerime karşı.” Slither bir an için duraksayınca ne söyleyeceğini merak ederek nefesimi tuttum.

“Dövüşerek yargılanmam gerekiyor. Her yıl çok sayıda hukuki anlaşmazlık yaşanıyor. Purralara dair karşı mülkiyet iddiaları bu tür anlaşmazlıklardan sadece biri. Bunların çoğu Üçlü Erk tarafından çözümleniyor, ancak daha zorlu davalarda sanığın bu tür bir yargılanma sürecinden geçmesi gerekiyor. Böyle bir konuma sokulmuş olmam anlaşılır gibi değil, öfkemi göstermem gerekiyor. Ve şimdi bunu herkesin gözü önünde yapabilme şansına sahibim.”

“Dövüşmen mi gerekiyor? Bir başka büyücüye karşı mı?” Yeniden korkuya kapıldım. Eğer kaybederse biz ne olurduk?

“Hayır küçük Nessa. Keşke öyle olsaydı. *Haggenbrood*’la dövüşmem gerekiyor.”

Bu kelimenin söylenişi bile hoşuma gitmemiştii. “O da nedir?” diye sordum. “Kentın duvarlarını inşa eden yaratıklardan biri mi?” Bunlar gerçekten de korkunç yaratıklardı.

“Bir bakıma evet, ama *Haggenbrood* Yüce Büyücüler tarafından ayinsel dövüşlerde kullanılmak üzere yaratıldı; hayattaki tek amacı bu. Bir purranın etiyle beslenen üç farklı dövüşçü yaratıktan oluşuyor. Bu üçünün de beyinleri ortak ve aslında tek bir yaratık sayılırlar.”

“Onu yenebilir misin?”

“Bunu daha önce başaran olmamış.”

“Bu adil değil! Eğer kaybedeceğin kesinse bu nasıl ‘dövüşerek yargılanma’ olabilir ki?”

“İşler böyle yürüyor. Az da olsa bir ümidin oluyor ve idam edilmekten daha onurlu. Ve tabii bu dövüşü kazanmak imkânsız değil; her şeyin bir ilki vardır. Olumsuz düşünecek durumda değiliz küçük Nessa.”

“Eğer sen ölürsen biz köle mi oluruz yoksa bizi de mi öldürürler?” diye sorabildim, tabii aslında bu sorunun yanıtını öğrenmek istemiordum. “Babama verdiğin sözü tutup dava süreci başlamadan önce kız kardeşlerimi güvenli bir yere gönderemez misin?”

“Keşke yapabilseydim. Ama size kentten çıkana kadar eşlik etmeyi kim kabul eder ki? Bu imkânsız. Ben olmazsam burada köle yahut yemek olmaktan öteye geçemezsiniz. Eğer ölürsem siz de benimle birlikte arenada Haggenbrood’un pençeleri ve dişleriyle parçalanacaksınız. Sizi yaratığa karşı koruyacağım ya da bunu denerken öleceğim. Gel, kendini zihnen hazırlayabilmek için bizi neyin beklediğini göstereyim.”

İçine düştüğümüz durum bütün ümidimi kaybetmeme neden olmuştu. Her ne kadar Slither’dan tiksensem de hayatta kalabilmek için ona muhtaçtım. Yaratık birkaç dakikalığına odadan çıkarak beni bu kasvetli düşüncelerle başa bıraktıktan sonra elinde uzun bir zincir ve bir de kilitli geri döndü.

“Buraya gel!” diye emretti. “Şunu boynuna takmam gerekiyor.”

“Neden?” diye sordum. “Kaçmaya çalışmayacağım ki? Nereye gidebilirim? Senin de söylediğin gibi korumasız olursam beni oracıkta öldürürler!”

“Valkarky sınırları içinde bir purra ancak boynu zincire vurulmuş bir şekilde sahibinin yanında dışarı çıkabilir. Zincir olmazsa seni elimden alırlar ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmaz. Kanun böyle.”

Yaratığa surat asarak baktıysam da itaat etmekten başka şansım olmadığını biliyordum. Soğuk metal zinciri boy-numun etrafına doladıktan sonra küçük kilidi taktı. Sonra zincirin geri kalanını sol elini alıp sanki bir hayvanmışım gibi çekştirip kapıyı işaret etti.

“Şimdi purra, seni arenaya götüreceğim!” dedi.

Hiç sonu gelmeyecek sandığım karanlık koridorlar boyunca peşinden yürüdüm. Koridorların çoğu titrek meşalelerle aydınlatılmıştı, fakat bazı yerlerde sanki duvarlar beyaz bir ışık yayıyor gibiydi. Yanından geçtiğimiz Kobalosların çoğu bizi görmezden gelerek yanımızdan geçiyordu. Ama nadiren de olsa bize doğru meraklı bir bakış atıldığında Slither zincire asılıp başımı sertçe öne çekiyordu. Böyle anların birinde kendimi tutamayarak çılgılık attım ve gözümden yaş geldi. Koridorda yine tek başımıza kaldığımızda yaratık bana dönüp alçak sesle konuşuyordu.

“Sert davranmıyorum küçük Nessa ve zincir sıkı değil. Bazı sahipler zinciri öyle sıkı takıyor ki purraların yüzü kızarıp bozuyor ve güçlkle soluk alabiliyorlar. Cesur ol. Arenada tüm cesaretini toplaman gerekecek!”

Dönüp zincire bir kez daha asıldı ve bu şekilde yürümeye devam ettik. Kent çok büyüktü, ancak öyle loştu ki sanki yer altında ilerliyor gibiydik. Koridorların açıldığı geniş alanlar bile devasa mağaraları andırıyordu, duvarları son derece pürüzsüzdü ve doğal taş olmadıkları çok belliydi.

Bir ara pazar yerine benzeyen çok büyük bir açıklıktan geçtik. Kobaloslar birbirlerine para verip karşılığında metal kaplar alıyordu. Bunların bazılarında kökler ya da mantarlar vardı, bazılarıysa satın alanların açgözlü bir şekilde ağızlarına tıktığı solucana benzer küçük yaratıklarla doluydu. Etraftaki iğrenç görüntü ve koku karşısında kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sonra bir de daha büyük variller vardı. Yakından bakınca içinden buhar yükselen bu varillerin kanla dolu olduğunu görerek dehşete kapıldım. Kobaloslar varillerin etrafına toplanıp ellerindeki metal kapları daldırıp iştahla içiyorlardı, öyle ki çenelerinden akan kan yerlere saçılıyordu.

Bu varilleri doldurmak için ne tür yaratıklar öldürülmüştü? Valkarky korkunç, dehşet verici ve çok çirkin bir yerdi. Slither'ın böbürlendiği gibi her yeri kaplayacak kadar genişlediği ve tüm otlar, ağaçlar, çiçeklerle yaratıkları içine aldığı takdirde dünya cehenneme dönerdi.

Etrafta gördüklerim yalnızca Kobaloslar değildi. Korku içinde titrememe ve Slither yanımda olmasına rağmen kendimi bir türlü güvende hissedemememe neden olan başka yaratıklar da vardı. Çoğu böceklere benziyordu, fakat gördüğüm en küçük yaratık bir çoban köpeği kadarken en

büyüğü kafamı rahatlıkla ısırp koparabilirdi. Kız kardeşlerimin odalarında güven içinde uyuyor olduklarını umuyordum.

Çok bacaklı yaratıklardan bazıları acil işi olan ulaklar gibi tavanda koşuştururken muhtemelen Slither'ın odasında gördüğümüz o tuhaf yaratık gibi etrafı temizlemekle görevli diğerleri ağır ağır ilerliyordu.

Ama bir şey aklımı karıştırdı. Kobaloslar ve zincire vurulmuş kadın köleler görüyordum, fakat etrafta tek bir Kobalos dişisi yoktu. Dışarıya çıkmalarına izin verilmiyor muydu? Kobalosların canavarları andıran yüzleri kıllı, çeneleri uzun, dişleriyse sipsivriydi. Yoksa Kobalos dişileri de erkeklere benziyordu da aradaki farkı anlayamıyor muydum?

Bu labirent boyunca dönüp durarak ilerledikten sonra geniş, parlak beyaz basamaklara ulaştık. Dört kat yukarıda benim en az on katım büyüklüğünde yaratıkların rahatlıkla geçebileceği dev gibi bir kapıya vardık.

“İşte geldik küçük Nessa. Ya öleceğimiz ya da bir zafer kazanacağımız yer burası!” dedi Slither beni kapıdan içeri sokarken.

Kendimi dört yana dairesel bir şekilde yükselen boş koltukların çevrelediği üçgen biçiminde bir platformun üzerinde buldum.

“Bu arenanın tamamı skoyadan yapıldı. Whoskorlar önce tükürerek bir yığın oluşturdular, sonraysa dokuz parmaklı elleriyle buna şekil verdiler.”

“Çok beyaz!” diye bağırdım. Gözlerim kamaşmıştı.

“Skoya çok farklı renklerde olabilir,” diye açıkladı Slither, “ama bunun beyaz olmasının bir nedeni var küçük Nessa. Etrafa saçılan ve halkımı çok heyecanlandıran taze kanın parlak kırmızı renginin görülmesini kolaylaştırıyor.”

Burası gerçekten de rezil bir yerd. Yanıt vermedim fakat arenanın yerleşim planını zihnimde canlandırmaya çalışırken etrafa hızlı hızlı bakıyordum. Üçgen alanın her köşesinde beyaz bir kazık olduğunu gördüm.

“Bunlar ne için?” diye sordum.

“Senle kız kardeşlerinin bağlanacağınız kazıklar. Bu sayı değişir ve arena her dövüş için yeniden düzenlenir. Ama saçılan kanın en etkili şekilde görünmesi için her zaman beyaz renk kullanılır. Siz oraya bağlanacaksınız ve Haggenbrood önce kanınızı içip sonra sizi yemeye çalışacak. Ben de sizi kurtarmak için elimden geleni yapacağım.”

Bu görevin imkânsızlığı karşısında midem kasıldı. Şu Haggenbrood da neyin nesiydi? Kız kardeşlerimle birlikte burada öleceğimize emindim.

“Şunu görüyor musun?” dedi Slither üçgen arena zemininin ortasında bulunan daire şeklindeki mazgalı işaret ederek.

İçimi korkunç bir his kapladı ve titremeye başladım. Mazgala değil yaklaşmak, bakmak dahi istemiyordum. Fakat başka çarem yoktu.

Slither beni de peşi sıra çekiştirerek oraya doğru ilerledi. Burnuma berbat bir koku geldi ve daha fazla yaklaştırmaya korktum. Durunca zincir acı verici bir şekilde boynumu

çekti. Slither bu kez beni çekiştirmek yerine sorunun ne olduğunu görmek için yanıma geldi.

“Seni rahatsız eden ne küçük Nessa?”

“Şu berbat koku! Bu da nedir? Oradan mı geliyor?” diyerek titreyen parmağımla mazgalı işaret ettim.

Slither başını yana eğip havayı kokladı. “Evet. Bu Haggengbrood’un kokusu. İşte oradan çıkacak. Gel de bir bak,” diyerek arenanın merkezine doğru yürümeye devam etti.

Ben direnince zincir yine gerildi. Ama Slither bu kez sertçe çekince sendeleyerek yerdeki çukura kadar arkasından gittim.

“Mazgaldan aşağıya bak küçük Nessa ve bana ne gördüğünü söyle.”

Mazgalın beyaz demirleri geniş aralıklıydı, fakat çukurun içerisi koyu kahverengiydi. Hiç hoş olmayan bir şeyle kaplıydı. Yaklaştıkça koku dayanılmaz bir hal aldı ve ben geri kaçmaya çabaladım.

“Haggengbrood sindirim sürecinin bir parçası olarak üç bedeninden de şu kahverengi çamuru çıkartır. Korkma. Yaklaş ki iyice görebilesin.”

Temkinli bir şekilde çukurun kenarına kadar gidip aşağıdaki karanlığa baktım. Kendimi son derece gergin ve savunmasız hissediyordum, bacaklarım tir tir titriyordu. Slither neden bu kadar yaklaşmamı istiyordu? Mazgal ağırlığımı kaldıramayacak kadar dayanıksız görünüyordu. Eliyle omzuma dokundu ve dehşet verici bir an için beni aşağıya itecek sandım.

“Aşağıda hareket eden bir şey var!” diye bağırdım korku içinde titreyerek. Aşağıda, karanlığa rağmen üç parlak gözün beni izlediğini görebiliyordum!

Hemen ardından bir şey yukarıya doğru sıçradı ve devasa bir elin uzun, sivri parmakları mazgalı kavradı. Yaratık demirlerin arasından bize doğru kükrerken bir yandan da dişlerini tenime geçirmeye çalışıyordu. Kükreyen ağzını, öfkeli kırmızı gözlerini ve sivri kulaklarını gördüm.

Yüzleşeceğimiz yaratık buydu. Dizlerim daha da hızlı titremeye başladı ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Böyle dehşet verici yaratıklara karşı Slither'ın ne şansı olabilirdi ki? Artık ölü sayılırdık.

Fakat beni esir alan yaratık korkuyor gibi görünmüyordu ve suratını asıl mazgalın üzerine çıkarak aşağıdaki yaratığa baktı. “Yerini bil! Ben yeryüzündeyim, sense pisliğe aitsin!” diye bağırdıktan sonra botlarını sertçe parmaklarına indirdi. Haggenbrood öfke dolu bir homurtuyla ellerini gevşetip çukura geri düştü.

“Bu tür yaratıklara korkunu asla gösterme küçük Nessa,” diye öğüt verdi. “Daima cesur ol! Arenada kiminle yüzleşeceklerini göstermenin faydasını mutlaka görürsün.”

“Çok hızlı ve saldırgan.” Ümitsizlik içinde başımı iki yana salladım. “Bu üç yaratığa karşı ne gibi bir umudumuz olabilir ki? Sen yalnız olacaksın. Destek alman gerekmez mi?”

“Ah, Nessa, söylediklerimi daha dikkatli dinlemelisin. Durum bundan bile daha kötü. Haggenbrood *tek* bir yaratık. O üç bedeni, üç *varlığı* tek bir zihin kontrol ediyor

ve nasıl ki ben parmaklarımın hepsini aynı anda kontrol edebiliyorsam o da bedenlerinin saldırılarını koordine edebilir.”

Bunu göstermek için kılı elini yaklaştırıp üç parmağıyla başımın yanına vurdu. Bu canımı acıttı ve bir çığlık attım. Sonra o aynı parmakları gevşetip kemiklerini art arda cıtlattı. Titredim.

“Siz kazıklara bağlı olduğunuzdan hareket edemeyeceksiniz ve ben aynı anda sadece tek bir yerde bulunabilirim. Elimden geleni yapacağım fakat üçünüzü birden savunmam çok güç olabilir. Elbette ki yalnız olacağım, kurallar böyle. Arenada Haggebrood’un karşısına sadece ben ve purralarım çıkabilir.”

“O halde benim için endişelenme,” dedim. “Ben kız kardeşlerimi savunabilirim.”

Düşünmeden konuşmuştum, fakat geri adım atmayacaktım. Her ne kadar Haggenbrood ödümü patlatsa da Bryony ve Susan’a neler yapabileceğini düşünmeye katlanamıyordum.

“Bu çok onurlu bir davranış evlat, ama bu tamamen Haggenbrood’un üç bedenini nasıl kullanacağıyla alakalı.”

“Erken davranıp önce sen saldırıya geçemez misin?” diye sordum.

“Bir kez daha mı açıklamalıyım? Kurallar var küçük Nessa ve ben bunlara uymakla yükümlüyüm. Kurallar davadan davaya farklılık göstererek olaya karışan purraların sayısını dikkate alacak şekilde ayarlanır. Fakat buradaki durum böyle ve buna uymamız gerekiyor. Önce mazgal

kaldırılacak ve Haggenbrood çukurdan dışarı çıkacak. Üç bedeni de yerini aldıktan sonra başlama sinyali verilecek. Ben yalnızca içinizden herhangi birine yönlendirilecek saldırıya karşılık verebilirim. Ya da sizi boş verip doğrudan bütün gücüyle bana saldırabilir. Bu şekilde ben öldükten sonra Haggenbrood sizinle kız kardeşlerinin kanını istediği gibi emebilir. Tabii bir de önce size saldırıp aranızdan iki kişiyi öldürürse silahlarımı bırakıp teslim olarak beni öldürmesine izin vermem gerekiyor. Bu davanın kuralları böyle.”

Bu kadar acımasız bir şeyin parçası olduğuma inanamıyordum. “Ne tür silahlar serbest?”

“İstedığım kadar çok bıçak.”

“O halde benim iplerimi kesip iyi bir bıçak ver. Ben de hareket edebilirim dikkatini dağıtıp şansını arttırabilirim. Kız kardeşlerimi güvende olacakları yere ulaştırmamız gerekiyor.”

Bir kez daha tüm bunları düşünmeden söylemiştim. Fakat durup düşününce bunun gerçekten de mantıklı olduğunu anladım. Böylelikle kardeşlerimin hayatta kalma şansı olabilirdi, üstelik çaresizce bir direğe bağlıyken değil de elimde bıçak dövüşürken ölmeyi yeğledim.

Yaratığım yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Suratı asıldı, muhtemelen bunu düşünüyor olmalıydı.

“Buna izin verilir mi?” diye ısrar ettim aramızdaki sessizliği bozarak.

“Kuralların arasında iplerinizi kesemeyeceğimi belirten bir madde yok,” diye itiraf etti. “Teklifin gerçekten de makul.

Fakat Haggenbrood bu arenadan dışarı çıkamayacak şekilde koşullandırılmış durumda, oysa sen istediğin gibi girip çıkabilirsin. Ve asıl tehlike de burada. Arenayı terk ettiğin an dava düşer ve hayatlarımız sona erer. Ne kadar cesursun küçük Nessa? Yüzünün dibinde dişlerini gösterip pençelerini savururken olduğun yerde durmaya devam edebilir misin?”

“Evet,” diye yanıtladım vakit kaybetmeden. “Böylelikle bir şansımız olabilir.”

Peki ama bunu gerçekten yapabilir miydim? Bu korkunç, dehşet verici yaratığın dikkatini dağıtabilecek kadar cesur davranabilecek miydim?

“Seni paramparça etmese bile Haggenbrood’un öldürücü zehir salgılayan bezleri var. Pençesinin ucuyla bile çizse teninin üzerinde ‘alaca ölüm’ dediğimiz *kirrhos* adında yaralar oluşur. Bunlara bakması korkunç, bunların çektiirdiği acıysa daha da beterdir. Tedavisi yoktur. Bu yüzden şu küçük insan bedenine söz *geçirebileceksin*, öyle değil mi küçük Nessa? Dehşet duygusu bedeninin sana itaat etmesine neden olabilir. Ama arenadan bir kez dışarı çıkar-san hepimiz ölürüz. Tek bir küçük adım bile yeter!”

Derin bir nefes aldım. Evet, bunu yapacaktım. Slither’ı sevmiyordum fakat içinde bulunduğumuz durum bizi müttefik yapmıştı ve kız kardeşlerimin hayatta kalmalarını sağlayabilmek için onun yanında çalışmaya devam etmem gerekiyordu.

“Kaçmayacağıma eminim. Kız kardeşlerimin yaşamaya devam etmelerini sağlamak istiyorum.”

Slither sert bir ifadeyle bana baktı. “Dövüşerek yargılanmalarda tutsakların serbest bırakılması daha önce hiç görülmemiş bir şey,” dedi. “Bunu yapabilirsek Haggenbrood da dahil olmak üzere herkesi şaşırtırız.”

Sonra tek kelime daha etmeden zinciri çekip beni Val-karky'deki odasına götürdü.

BÖLÜM 14

DEDİKODU VE HABERLER

Bir bileği taşıyla arenada kullanmayı planladığım kılıç ve bıçakları bilemeye başladım. İki bıçak seçtim. Bir de çok kısa sürede favori silahım halini alan Yaşlı Rowler'ın kılıcını alacaktım.

Çalışırken Nessa beni dikkatle izliyordu. Beklenmedik teklifini düşünüyordum. Cesur olduğu şüphe götürmezdi; şimdiye kadar karşılaştığım purraların arasında en cesuruydu, fakat zincirlenmeden arenada bulunmasına izin vermek büyük bir riskti. Kaçacak olursa canımdan olurum. Önemli bir şey söyleyeceğini hissettim ve çok geçmeden yanılmadığımı anladım.

“Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi en sonunda.

“Konuş, dinliyorum,” diye yanıtladım bir yandan elimdeki işe odaklanırken kulağımı ona vermeye hazırlanarak.

“Kardeşlerim uyandırılmadan direğe bağlanabilirler mi?” diye sordu. “Arenanın dehşetini yaşamalarını istemiyorum.”

“Bu imkânsız küçük Nessa. Buna izin vermezler, dövüşü izleyenler çığlıklarını duymak isteyecektir. Hem kendinde olan birinin yaralanıp ölmesini izlemek daha eğlenceli. Uyurlarken hiç eğlenceli olmaz.”

Gençken bir keresinde ben de bir dövüşü izlemiştim. Çok kısa sürmüştü, fakat buna rağmen Haggenbrood'un kurbanlarının işini bitirişini ve etrafa saçılan kanın bembeyaz arena zemininde muazzam şekiller çizmesini hayranlıkla izlemiştim. Ama meslek hayatıma başladığımdan bu yana Valkarky'ye geldiğim dönemlerde bir başka dövüşü daha izlemek hiç aklıma gelmemişti.

Artık tek başıma haizdamda çalışıyordum ve bu tür etkinliklerin karmaşasından uzak durmayı yeğliyordum. Kendi halkımın kalabalığına bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyordum.

"Eğlence mi?! Kardeşlerim hayatlarını kaybedecekken nasıl böyle bir kelime kullanabilirsin? Siz ne biçim yaratıyorsunuz?"

"Doğanın düzeni bu küçük Nessa. Biz insanlardan çok farklıyız. Halkım böyle yaşıyor ve Kobalos gelenek ve görenekleri elimi ayağımı bağlamış durumda. Yani seni ve o lezzetli kardeşlerini bekleyen kaçınılmaz dehşet ve acıdan kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Nessa'nın kardeşlerine yardım etmek için kendini feda etmeye hazır olması beni her daim şaşırtıyordu. Tabii Haggenbrood'un bedenlerinin karşısına elinde ufacık bir bıçakla çıkmanın tek bir sonucu olabilirdi. Ne olup bittiğini dahi anlayamadan öldürdü. Fakat böylesi bir cesaretin ödüllendirilmesi gerekiyordu.

Acaba şu an en çok ne ister? diye düşündüm. Bir saniye geçmeden yanıt almıştım. Üç purrayı kısa bir süre için bir araya getirecektim.

“Baş başa konuşabilmeniz için kardeşlerini uyandırma-mı ister misin? Bir araya gelip konuşmak için son şansınız olabilir,” diyerek son derece cömert olduğunu düşündüğüm bir öneride bulundum.

“Evet, lütfen, bunu çok isterim,” dedi Nessa ciddiyle. “Dövüşe ne kadar var?”

“Neredeyse bir tam gün var, yani kalan zamanı iyi değerlendirin ve keyfinize bakın. Kız kardeşlerini buraya getirip baş başa konuşabilin diye sizi yalnız bırakacağım.”

Sözümü tutarak kız kardeşleri odaya getirdim. Elbette ki onları yalnız bırakmadım, çünkü ne konuşacaklarını çok merak ediyordum, bu yüzden kendimi iyice ufalup yerdeki mazgal deliklerinin birinden içeriye geri girdim.

“Keşke temiz kıyafetlerim ve saçım için mavi bir tokam olsaydı,” dedi Susan hüzün dolu bir sesle.

“Pwodente’ye sağ salim ulaşınca tüm istedikleriniz olacaktır,” diye yanıtladı Nessa. “Her ne olursa olsun hayatta kalacağız. Buna inanmanız gerek.”

“Üzgünüm,” dedi Susan, başını iki yana sallarken gözlerinden yaşlar akıyordu. “Deneyeceğim ama ben senin kadar cesur değilim Nessa. Daha iyisini yapmaya çalışacağım. Gerçekten.”

Daha fazla kalmanın bir anlamı yoktu; kız kardeşlerin birbirlerine söyleyecek ilgi çekici bir şeyleri yoktu. Nessa sakinliğini bozmamaya gayret ettiyse de Susan ona cesur olduğu için iltifatta bulunduktan sonra ne zaman tekrar konuşmaya başlasa alt dudaklarının titremeye başladığını fark ettim. En sonunda birkaç kelimeyi bir araya getirmeyi

başardığında üç kardeş de ağlamaya başladı ve kalan vakitlerini ağlayıp birbirlerine sımsıkı sarılarak geçirdiler. Tüm bunlar çok anlamsızdı.

Ölümle yüzleşecek olduğum için üzülüyordum. Artık gerçek potansiyelime asla ulaşamayacaktım. Haizda büyü su konusundaki uzmanlığımı tamamlayıp dövüş becerilerimi en ileri seviyeye çıkarmak için en az bir yüz yıl daha çalışmam gerekiyordu. Türümüzün bir kısmını etkileyen tehlikeli skaiium hastalığını alt ettiğimi öğrenmek de hoş olurdu. Artık bunun da sonucunu öğrenemeyecektim. Ama bu dünya üzerinde geçirdiğim belki de sonuncu günü en iyi şekilde geçirmeye karar vererek özel odama çekilip parmaklarımı beş kez şaklatarak Hom'u, yani Valkarky'de haizda büyücülerinin yaygınlaştırdığı en ilginç hizmetkârlardan olan bir tür homunkulusu* çağırdım. Kendisi haber ve dedikodu toplar ve birden çok şekliyle tam da bu göreve uygundur.

Sıçan şekli özellikle lağımlarda dolaşmasına ve keskin kulaklarıyla kentte konuşulanları dinlemesine olanak sağlarken yeryüzüne çıktığında araya giren çok sayıda skoya duvar ve zemini olmasına rağmen duyma becerisini tek bir konuşmaya odaklayabilir.

Benliklerinden bir diğerinin güçlü kanatları vardır ve kentin üzerinde yükselip Valkarky'ye gelip gidenleri görebilir.

* İnanişa göre simyacılar tarafından gizli ilimlerle yapay olarak üretilen küçük insana verilen ad. [Ç.N.]

İnsan erkeğini andıran rapor veren benliği oldukça küçüktür. Elbette ki ısınabilmesi için onun da uzun, kahverengi bir postu vardır ve diğer çalışan bedenleri uzaklarda dolaşırken o her daim haizdamızda yaşar. Bir keresinde deliğinden çıkıp tam karşımdaki sandalyeye yerleşmişti.

“Diğer haizda büyücülerinin ilerleyişiyle ilgili bir rapor ver!” diye emrettim.

Valkarky’ye yaptığım ziyaretlerde burada bir başka haizda büyücüsünün kaldığını görmemiştim. Sahiden de son haizda büyücüsüyle insan yerleşimlerinin güneydoğudaki en uç noktasına kadar yaptığım seyahatler esnasında karşılaşmıştım. Birlikte birkaç saat geçirip sohbet etmiştik, doğamız gereği ketumduk. Ama her haizda büyücüsü kentten ayrılmadan önce Hom’a bir rapor hazırlıyordu ve artık tüm bu bilgiye erişebiliyordum.

“Son otuz yılda kente senin dışında on bir haizda büyücüsü daha geldi,” dedi Hom. “On sekiz ay önce Rasptail’in sonuncu olabileceğini düşündüğü ziyaretini gerçekleştirdiğini bilmek ilgini çekecektir. Neredeyse sekiz yüz yaşında ve gücünü yavaş yavaş kaybetmeye başladığını düşünüyor. Bunu kesin olarak anladığında hayatına son vermek istiyor.”

Hom, Rasptail’e dair haberlerle ilgileneneğimi varsaymakta haklıydı. Ne de olsa mesleğe başlamadan önce otuz yıl süren çıraklık dönemimde beni eğiten haizda oydu. Bu dönemin ardından haizda büyücülerinin yalnız çalışıp kendi kendilerini yetiştirmeleri gerekiyordu. Rasptail sert ancak adil bir ustaydı ve gücünü yitirmeye başladığını

duymak beni üzmüştü. Böyle bir durumda hayatına son vermek haizdalara özgüydü. Ölümü uzun süren bir çöküşe yeğliyorduk.

Daha sonra diğer on büyücüye dair bilinen son haberleri iletti. Bitirdiğinde yorulmuştum ve Valkarky ile yerli halkı hakkında bilgi vermesini istedim.

“Önce ne duymak istersiniz efendim; haberler mi yoksa dedikodu mu?” diye sordu Hom ince ve tiz sesiyle.

Haberler genellikle önceden kestirilebilirdi; kentte yüz yıllar içinde olan olaylar ufak tefek farklılıklarla tekrarlıyordu. Örneğin Valkarky’nin genişleme hızı hakkında bilgi alınabilirdi; bazı yıllar kent daha yavaş genişliyordu ve bu durum bu tür konularla ilgilenen bazı çevreler arasında endişe yaratıyordu. Sonra tutsakların –genellikle suçlular– idam edilmeleriyle ilgili istatistikler vardı. Bunların çoğunu sıkıcı buluyordum.

Ancak dedikodudan hoşlanıyordum; genellikle az da olsa gerçeklere dayanıyordu.

“Bana en ilginç dedikoduyu anlat,” dedim.

Hom oldukça pejmürde bir haldeydi ve birbirine karışarak neredeyse keçeleşen tüyleri griye çalıyordu. Yaşlanıyordu ve çok yakında yerine bir başkasının getirilmesi gerekecekti.

“Efendim, şu anda en çok konuşulan şey kentin yakınlarına büyük, yıldız şeklinde bir kayanın düşmüş olduğu. Havada alçalırken ısınıp kızılın çok ilginç bir tonuna bürünmüş, böylelikle kılıç yapımı için kullanılabilecek mükemmel bir maden olabileceği düşünülmüş. Pek çok kişi onu arıyor.”

Yıldız taşı çok değerliydi, fakat onu bulmaya çalışmak beyhude bir uğraştı. Muhtemelen yere çarpmadan çok önce yanıp kül olmuştu. Ya da belki rengi konusunda yanılıyorlardı. Muazzam piroteknik özelliklere sahip bu tür nesneler sıklıkla görülür fakat nadiren bulunurdu. Hatta bu kuzeyde gözüme çarpan şey olabilirdi. Fakat eğer öyleyse ben herhangi bir kızıllık fark etmemiştim.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Taşın düştüğü bölgede yalnız dolaşan bir purra olduğu söyleniyor. Tutsak alınmış, fakat bu Oussa’ya pahalıya patlamış. Anlatılanlara bakılırsa kadın direnmiş ve en az dördünü öldürmüş.”

İşte bu son derece ilginç fakat bir o kadar da olanaksızdı. Oussa, doğrudan kentteki en güçlü üç Yüce Büyücü’den oluşan Üçlü Erk’e bağlı özel birlikti. Tek kişinin dört elit muhafızı birden öldürmesi benim bir Shaiksa katilini öldürmemden bile daha olanaksızdı. Üstelik ben bir haizda büyücüsüyüm, tek başına dolaşan bir kadın değil.

Bu konu aniden merakımı cezbettti. “Kadının cesedini görmek istiyorum,” dedim. “Nerede bulunduğundan bahsediyorlar mı?”

“Söylenenlere göre canlı yakalanmış ve en iyi korunan Oussa zindanlarından birinde tutuluyormuş.”

“Canlı mı yakalanmış?!” diye bağırdım. Bu daha da imkânsızdı. “Bu konuyu derinlemesine araştır,” diye emrettim. “En kısa sürede rapor et. O purranın nerede tutulduğunu bilmek istiyorum.”

Hom deliğine geri girerken ben de Haggenbrood'a karşı vereceğim mücadeleye hazırlanmakla meşguldüm. Zafere uzanan adımları hayal ederek zihinsel alıştırımlar yapmaya başladım. Önce kendimi arenada hayal ettim; sonra, zihnimde Haggenbrood'un o üç çirkin benliğini çukurdan çıkardığını gördüm. Yaratığı hem görüp hem de koklayabilinceye kadar odaklandım. Yavaş yavaş nefesimi düzenleyerek zihnimdeki görüntüyü keskinleştirdim, fakat daha yalnızca ilk etabı tamamlayarak birinci odaklanma seviyesine ulaşmıştım ki Hom yeniden belirip tam karşımdaki sandalyede yerini aldı.

"Konuş!" diye emrettim. "Ne öğrendin?"

"Artık her iki 'dedikodu'yu da 'haber'e çevirebilirim. Yıldız taşı Oussa tarafından bulunarak purrayla birlikte kente getirilmiş. Taşın şu an nerede olduğu bilinmiyor, fakat purra Yaksa Merkez Bölgesi, on üçüncü seviye, hücre 42'de tutuluyor."

Bu, kentteki en iyi korunan zindandı ve hücre 42, genellikle en tehlikeli ve becerikli suçlulara ayrılırdı. Basit bir purra böylesi bir onuru hak etmek için ne yapmış olabilirdi?

Bir anda onu kendi gözlerimle görmek için dayanılmaz bir istek duydum. Dövüş hazırlıklarımı tamamlamak için yeterince vaktim olduğundan vakit geçirmek için hoş bir yöntem olabilirdi. Hom'u azat edip daha fazla vakit kaybetmeden Yaksa Merkez Bölgesi'ne doğru yola çıktım.

Dövüşle yargılanmada bulunmam bir onur meselesi olduğundan kentte dolaşmakta özgürdüm. Ancak güvenlik

bölgesine ulaştığımda muhtemelen sorguya çekilecek ve daha ileriye gitme konusundaki uyarıları dikkate almadığım takdirde de tutuklanacaktım.

Ben de kendimi olabildiğince ufalttıktan sonra en güçlüler hariç beni herkesten gizleyebilecek bir büyü yaptım. Artık beni yalnızca en güçlü büyücü ve katiller görebilirdi. Hiç kuşkusuz muhafızlar kent büyücülerinin normal gizlenme yöntemlerini fark edebilirdi, ama ben bir haizda idim ve neyse ki kullandığımız yöntemlerin çoğu bilinmiyordu.

Kat kat aşağıya inmeye başladım. Başlangıçta koridor ve geniş açıklıklar Kobaloslarla doluydu. Zengin tüccarların mallarını daha da zengin müşterilere sergilediği rengârenk koridorlardan geçtim. Burası üç kat aşağıda yerini seyyar satıcıların kan, kemik ve sakatatları açık ateşlerin üzerinde pişirip etrafa keskin kokular yaydıkları tezgâhlara bıraktı.

Ben burada en çok iki valkrona istediğin kadar içebildiğin kan varillerini seviyordum. Bu yoğun, lezzetli sıvının en ağdalı bölümünü tatmak için dilimi uzattım ve sonra neredeyse çatlayacak kadar doyunca aşağıya inmeye devam ettim.

Bir süre sonra Kobalos kalabalığı arkada kaldı, yalnızca ara sıra birkaç muhafıza rastlıyordum; ancak gizlenme büyüğü sayesinde yanlarından rahatlıkla geçebiliyordum. On İkinci Seviyeye ulaştığımda etrafta yalnızca whoskor ya da bunlara benzer varlıklar kalmıştı. Bir ara, bana karanlık bir tünelin girişinden bakarak devasa gözleriyle ilerleyişimi takip eden solucan benzeri bir yaratığa rastladım. Ne

olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen Yüce Büyücülerin geliştirdiği bazı büyüler sonucu ortaya çıkmış olduğundan benim için yeniydi. Beni asıl rahatsız eden şey gizlenme büyüsüne rağmen beni görebilmesiydi. Fakat yavaşça tünelin karanlığında gözden kayboldu ve beni takip etmekle daha fazla uğraşmadı.

On üçüncü seviyeye inmem neredeyse bir saatimi aldı. Beş dakikadan daha kısa bir süre sonra 42 numaralı hücrenin önündeydim. Skoya kullanılarak inşa edilmiş nemli koridor, duvarlara asılı meşalelerle aydınlatılmıştı. Bu zindanlar kentin altındaki kaya tabakası yontularak yapılmıştı. Etraftan inlemeler yükseliyor ve ara ara duyulan bir çığlık ağzımın suyunun akmasına neden oluyordu. Sonra birinin yalvarmaya başladığını duydum:

“Hayır! Hayır!” diye yakaran bir ses duyuldu. “Bana daha fazla acı verme! Bu çok fazla! İtiraf ediyorum! İtiraf ediyorum! Suçlamaların hepsi doğru. Ama lütfen durun. Ben sadece—”

Ses acı dolu bir çığlığa dönüştü, muhtemelen işkence katlanarak devam ediyordu. Bu hoşuma gidiyordu, fakat asla zayıf varlıklara işkence edemeyeceğimi belirtmeliyim. Ben daha ziyade dövüş esnasında acı vermeyi, karşımda cesaret ve azmini sergileyen birine karşı kendimi test etmekten hoşlanırım.

Bu harika çığlıklar Valkarky düşmanlarının tutulduğu hücrelerden geliyordu. Onlara hak ettikleri şekilde işkence ediliyordu. Acı dolu çığlıklarını duymak bir zevkti. Fakat 42. hücreden hiç ses gelmiyordu. Yoksa purra ölmüş

müydü? Üzerinde uygulanan zekice işkencelere dayanamayacak kadar zayıf düşmüş olsa gerekti.

Kapının altından geçince içeride durumun beklediğimden çok daha farklı olduğunu gördüm. Tutsağın canlı olduğunu hemen anladım. Üstelik bununla da kalmıyordu, gizlenme büyüme rağmen beni görebiliyordu. Başını yere doğru çevirip bana öyle bir bakış atmıştı ki buna dair en ufak bir şüphem kalmamıştı. Aynı zamanda beni ayağının altında ezebileceği bir böcek olarak gördüğü de çok açıktı.

Tabii bunu yapabilecek bir halde değildi, ne de olsa gümüş alaşımli çivilerle duvara çivilenmişti. Her iki bileği ve ayaklarına birer çivi çakılmıştı. Ayrıca boynuna gümüş bir zincir dolanıp sımsıkı çekilerek zindanın tavanındaki bir kancaya asılmıştı. Üstelik konuşmasın diye dudakları da gümüş sicimle dikilmişti. Çok acı çektiğini hissedebiliyordum ve en ufak bir ses dahi çıkarmaması mucizeydi.

Üzerinde, kentte yaşayan ve buraya dışarıdan gelen purralara özgü eteklerden yoktu. Kalçalarını sımsıkı saran kıyafetinin üzerinde birtakım bölmeler vardı. Gövdesinin üst kısmındaysa belden bağlı büzgülü bir gömlek vardı.

Kendimi onunla yüz yüze durabileceğim bir boyuta getirdim ve bu purrayla konuşmam gerektiğine karar verdim. Dudaklarını bu şekilde dikmelerinin bir sebebi olduğu açıktı ve dikişi açmak belli bir risk almak demekti, ancak daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Bıçaklarımdan birini çekip keskin ucuyla gümüş sicimi dikkatlice kestim. Sonra tutup sertçe çekince şişmiş dudakları açılıverdi.

Ağzının içinde gördüklerim beni çok şaşırttı. Dişlerinin uçları sivriltilmişti.

“Kimsin?” diye sordum.

Bunun üzerine bana gülümsedi. Bu, bağlı bir tutsağın gülümsemesi değildi. Daha ziyade rollerimizi değişsek bana bakarken yüzünde belirebilecek bir gülümsemeydi.

“Ziyaretini bekliyordum,” dedi sorumu duymazdan gelerek. “Neden bu kadar uzun sürdü?”

“Beni mi bekliyordun?” diye sordum. “Bu nasıl olabilir?”

Yüzü sert ve buyurgan bir ifadeye büründü. Bir purra için hiç de uygun değildi. “Seni yanıma çağırılı iki saat oluyor küçük büyücü,” dedi.

Bu ne tür bir saçmalıktı? Bir an için söyleyecek söz bulamadım.

Sonra sivri dişlerinin tamamını gösterecek şekilde gülümsedi.

“Benim adım Grimalkin.”

BÖLÜM 15

GRİMALKİN

Ona şaşkınlık içinde bakakaldım.

“Sanki adını bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun. Daha önce Grimalkin adında bir purra duymadım. Beni ‘çağırdığını’ iddia ediyorsun, öyle mi? Bu nasıl bir saçmalık böyle?” dedim.

“Gerçek bu,” dedi. “Hakkında bilinebilecek her şeyi öğrendikten sonra bir zorlama büyüyle seni buraya çağırdım. İşte seni ele veren şey!”

Kaşlarını hafifçe oynatarak hücrenin uzak köşesini işaret etti. Hom’un sıçan bedenli benliklerinden biri orada yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve incecik kuyruğu sanki bir tür kriz geçiriyormuş gibi titreyip duruyordu.

“Dudaklarım bağlıyken bile bu kadar aptal bir yaratığın kontrolünü ele geçirmem kolay oldu. Beni aramaya geldiğinde bedeninden ihtiyacım olan tüm bilgiyi emdim. Hakkında her şeyi biliyorum büyücü. İçinde bulunduğun durumu biliyorum. Ve sana yardım etmeye hazırım, fakat karşılığında üç şey isteyeceğim.”

“Bana yardım etmek mi? Sen kimseye yardım edebilecek

durumda değilsin! Çok yakında öleceksin. Seni kanunlara uygun bir şekilde alıkoymaya çalışırken dört Oussa üyesi hayatını kaybetti. Ölüm emrin çoktan imzalanmıştır. Çektiğin acıyı arttırıp hakkında daha fazla bilgi edinmek için ölümünü erteleyeceklerdir.”

“Yakalanışım tamamen kanunsuzdu,” diye çıkıştı purra. “Benden sahip olduğum yıldız madeninin bir parçasını çaldılar. Daha önemli başka şeylere de el konuldu. Yardımımlı alabilmek için bunları geri almamı sağlamalısın.”

Demek purra, yıldız taşını *gerçekten* bulmuştu. Bu gibi durumlarda ‘mal bulanındır’ kuralı işlerdi, fakat Oussa tek başına dolaşan bir insanın, hele hele Valkarky’ye bu kadar yaklaşabilmiş bir purranın madeni almasını kabullenemezdi. Yıldız taşı ender bulunduğundan çok değerliydi ve herkes onun peşindeydi. Bu maden ancak çok becerikli demircilerin elinde bir silaha dönüşebilirdi, fakat düzgün bir şekilde işlendiğinde dengesi asla bozulmayan ve kırılmayan bir kılıç olurdu. Yıldız taşı olmasa bile bu purra görüldüğü yerde tutuklanıp ya yenir ya da köle yapılmak üzere tutsak edilirdi. Buna itiraz etmesi mutlak ölüm anlamına gelirdi.

Aslında onu kaderiyle baş başa bırakmam gerekirdi, fakat çok meraklanmışım ve daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Aynı zamanda cesareti ve dört Oussa üyesini öldürebilmesini sağlayan dövüş becerisi karşısında etkilenecektim.

“Serbest kalırsan bana nasıl yardım edebilirsin?” diye sordum.

“Haggenbrood adında bir yaratıkla dövüşerek yargılanmak üzeresin. Daha önce hiç yenilmemiş, yani tarihsel verilere göre kaybedecek ve öleceksin...”

İtiraz etmek üzere elimi kaldırdıysam da biraz daha hızlanarak konuşmasına devam etti.

“İnkâr etmeye kalkma. Hakkında her şeyi biliyorum. Şu küçük ajanımızın beyninden her şeyi öğrendim. İçinde bulunduğun durumu biliyorum ve ne yapılması gerektiğini düşündüm. Arenadaki kazıklara bağlanacak üç kız kardeşten birinin yerini alabilirim. Boyut olarak bana en yakın olanın ismi Nessa; ajanın sayesinde görüntüsü zihnimde canlı. Beni serbest bırakıp ona vereceğin bıçağı bana ver. Ben de senin yanında dövüşürüm; böylelikle Haggenbrood ölür ve sen de üç kızla birlikte kentten çıkabilirsin.”

“Bu aptalca,” dedim düşüncelerimi okuması karşısında şaşkınlığa kapılarak. “Seni dinleyerek vaktimi neden boşa harcadığımı bilmiyorum. Seni bu hücreden çıkarsam bile küçük Nessa’nın yerine geçmen fark edilmez mi sanıyorsun?”

Purra gülümsedi ve tüm bedeni bir ısıltıyla kaplanınca bir an için başım döndü. Ve sonra bir anda karşımda, elleleriyle bacakları gümüş çivilerle duvara çakılmış, boynunay-sa gümüş bir zincir sımsıkı sarılmış Nessa beliriverdi.

“Şimdi inanıyor musun?” diye sordu küçük Nessa’nın sesiyle konuşarak, vurgusu ve tonlaması bile mükemmeldi. Vakit kaybetmeden bir büyü yaparak karşımdaki illüzyonu bozmaya çalıştıysam da işe yaramadı. Nessa’nın görüntüsü titremedi bile.

“Bunu nasıl yapabiliyorsun?” diye sordum. “Nessa’yı ne gördün ne de duydun?”

“Beyinde yalnızca kelimeler yoktur!” diye çıkıştı cadı. “İmgeler ve sesler de vardır. İhtiyacım olan her şeyi şu küçük ajanının beyninden aldım. Gerisini de konuşmamız esnasında senden aldım!”

Bu duruma öfkelenerek onun zihnine sızmaya çalıştım. Amacım ona çılgılık attıracak kadar acı vermektir. Ama bunu yapamadım. Orada aşamadığım bir tür kalkan vardı. Çok güçlüydü.

“Gerçekten de arenaya bu şekilde girerek seyircileri, hatta Yüce Büyücüleri bile kandırabilirsin,” diye itiraf ettim istemeye istemeye. “Peki ama yanımda dövülecek olmanın bize zafer kazandıracığını düşünmene neden olan şey nedir?”

“Benim adım Grimalkin, Malkin klanının katil cadısıyım. Çok güçlü büyüler yapabilen bir cadıyım; bunun da ötesinde, dövüş konusunda yetenekliyim. Gerekirse Haggenbrood’u tek başıma bile yenebilirim.”

Normalde bu kibrine gülüp geçerdim, fakat bunu yapmadım. Daha önce ne Malkin klanını ne de katil cadıları duymuştum, ama bu purra muazzam bir özgüven ve kesinlik yayıyordu. Gerçekten de bunu yapabileceğine inanıyordu. Hem zaten şimdiye kadar dört seçkin muhafızı öldürmemiş miydi?

“Asıl sorun dövüş öncesinde seni buradan çıkarıp odama götürmek olur,” diye açıkladım. “Bu zindanlar çok iyi korunuyor. Buraya kadar inebilmeyi başardım çünkü senin de

gördüğün gibi kendimi iyice küçültebiliyorum. Bir çatlaktan ya da kapının altından geçebilirim. Sen bunu yapabilir misin?”

Başını iki yana salladı ve tüm bedeni parlamaya başladı. Karşımda yine o sivri dişli purra duruyordu. “Gördüğün illüzyonu yaratabilirim, ancak boyutumu değiştirme becerisine sahip değilim. Boynumdaki gümüş zinciri gevşetirsen gerisini ben hallederim. Ama yine de karşılığında senden üç şey istiyorum.”

“Söyle,” dedim.

“Öncelikle silahlarımı geri almak istiyorum. On bıçağım ve bir çift özel makasım var. Aynı zamanda bunları yerleştirdiğim kemer ve kınlara da ihtiyacım var. İkinci olarak benden alınan yıldız taşını istiyorum.”

“Silahlarını almak yeterince zor zaten; yıldız taşını almaksa imkânsız. O çok değerli ve şu anda sıkı koruma altındadır.” Kentteki en güvenli mahzen olan Ganimet Odası’na konmuş olmalıydı.

“Onu istiyorum. O bana ait!”

“Bir purranın mülkiyet hakkı yoktur. Bu aptalca istekten vazgeç ve silahlarınla yetin.”

“Büyücü,” dedi alaycı bir tavırla, “seni şu an içinde bulunduğun güç duruma düşüren şey mülkiyet hakkıyla ilgiliydi. Hizmetkârından öğrendiğime göre sahip olduğun üç kızı geri almak için Yüce Büyücü’yü ve Shaiksa katilini öldürmüşsün. Becerikli bir savaşçı olduğunu biliyorum, dolayısıyla sana başkalarından esirgeyeceğim saygıyı gösteriyorum. Ama farklı ırk ve kültürlerden geliyoruz. Benim

yaşadığım yer olan Pendle'da kölelik, insanlara sahip olmak gibi şeyler yoktur ve bir dışının de mülk sahibi olma hakkı vardır. Dolayısıyla bakış açılarımız farklı. Haklarımı kabul edersen ben de seninkileri kabul ederim. Ve şimdi bana getirmeni istediğin üçüncü şeye geçebiliriz. Bu, içinde son derece tehlikeli bir şey olan büyükçe bir deri heybe. Bana getirilmesini istediğim üç şey içinde en önemlisi bu.”

“O halde içinde ne olduğunu söylemen gerek.”

“Bunu bilmemen senin için iyi olur, ama zihninin derinliklerini görebiliyorum ve en büyük zayıflığının merak duygusu olduğunun farkındayım. Seni buraya çekmemi sağlayan büyü yaparken de bu özelliğini kullandım. Bu konuda bir şey söylemesem de öğrenmeye çalışacağını biliyorum. Heybede, Karanlık'taki varlıkların en güçlüsü olan Şeytan'ın başı var.”

Bu sözler beni şaşırtmıştı. Daha önce ‘Şeytan’ diye bir şey duymamıştım. ‘Karanlık’ derken ne kasdettiğini de anlamıyordum. Bu dünyanın ötesinde Askana gibi ruhların yaşadığı yerler, tanrılarımızın mekânları vardı. Fakat Kobalos ve insan ruhları söz konusu olduğunda, öldükten sonra nereye gittiklerini bilmiyorduk. Ya yukarı ya da aşağıya gidiyorlardı ve ne yaşadıklarını anlatmak üzere geri dönen olmuyordu. Tabii çoğu, yükselmenin alçalmaktan daha iyi olduğunu düşünüyordu.

“Karanlık da neyin nesi?” diye sordum.

“Ecinniler, tanrılar ve ölen hizmetkârlarının meskeni. Biz cadıların eninde sonunda gideceğimiz yer.”

“Yani heybede bir tanrının başı mı var?” diye sordum.

“Evet, ona bir tür tanrı denebilir. Çok sayıda Kadim Tanrı vardır ve heybedeki baş, vücuduyla birleştğinde bunların çoğundan daha güçlüdür. Bedeninin geri kalanı çok uzaklarda bağlanmış durumda dolayısıyla başı vücudundan ayrı durmalı. Yoksa hizmetkârları onu yeniden canlandırmayı başarabilir. İntikamı korkunç olur.”

“Tanrılarınınla ilgili hiçbir şey bilmiyorum,” dedim purraya. “Bizim çok tanrımız vardır. Benim kişisel favorim köpek başlı tanrı Cougis’dır, ama halkımın çoğu demirden dört kolu ve pirinçten dişleri olan Kobalos demircilerinin tanrısı Olkie’ye tapar. Ancak tanrılarımızın içinde en güçlüsü Talkus’tur, bu da Var Olacak Tanrı anlamına gelir. Henüz doğmamıştır fakat hepimiz heyecan içinde onun gelmesini bekliyoruz.”

Grimalkin adlı purra sivri dişlerini göstere göstere gülümsedi. “Sizin kendi doğrularınız var, bizimse kendi doğrularımız. İnançlarımız çok farklı,” dedi. “Ben senin inancına saygı duyacağım, karşılığında senin de benim inancıma saygı duymanı istiyorum. Heybedeki başı *mutlaka* almalıyım. En önemli şey bu. Ama ne yaparsan yap heybeden çıkarma. Bu çok tehlikeli olur. Hayatta kalmak istiyorsan merakını dizginlemen gerek.”

“Önce yerini bulmalıyım,” dedikten sonra yerde titreyen fareyi işaret ettim. “Onu büyüden kurtar ki heybeyi ve ihtiyacın olan diğer eşyaları bulabilsin.”

Purra başını salladı ve Hom’un titremesi bir anda kesildi; küçük ayaklarının üzerinde doğrulup bıyıklarını salladı. Ona hızlı hızlı talimatlarımı verdim: “Oussa tarafından

bu purranın elinden alınan bazı eşyaların yerlerini öğrenmem gerek,” dedim. “İçlerinde en önemlisi büyükçe bir deri heybe. İkinci olarak yıldız taşını bul. Sonra bıçaklarla yerleştirilecekleri kemer ve kınlar var. Görevini tamamlar tamamlamaz bana rapor et!”

Arkasını dönüp kuyruğunu öfke içinde sallayarak zindandan çıktı.

“Bu ne kadar sürer?” diye sordu purra.

“İstediklerini elde etmemizden çok daha kısa. Ama buraya geri gelmeyecek. Her ne kadar duyma ve görme yetisi çok gelişmiş olsa da bu bedendeyken konuşamıyor. Dolayısıyla şimdi odama dönüp öğrendiklerini aktarabilecek bedenini beklemeliyim.”

“Gitmeden önce anlaşmamızın maddelerini açıklığa kavuşturalım,” dedi purra.

Ona şaşkınlık içinde baktım.

“Takas anlaşmalarının halkınız için ne kadar önemli olduğunu biliyorum,” diye devam etti. “Çalınan eşyalarımı geri getirmek için elinden geleni yapıp kurtulmama yardım edersen ben de sana Haggenbrood’u öldürebilmen için yardım ederim. Dahası, buradan kurtulduktan sonra meşru işin olarak gördüğün şeye asla karışmam. Anlaştık mı?”

“Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bu olasılığı gözden geçireceğim.”

“Vaktimiz az! Gitmeden önce boynumdaki ilmeği gevşet. Hemen şimdi!”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Bunu henüz yapamam.

Önce senden alınan eşyaları geri almaya çalışacağım. Bunu başarabilirsem geri dönüp istediğini yapacağım.”

Bu purraya henüz güvenmiyordum. Durumu daha dikkatlice değerlendirmeliydim. Ve ona da söylediğim gibi, el konulan mal varlığını geri alarak takas anlaşmasında payıma düşeni yapıp yapamayacağımı görmek istiyordum.

Purranın kaşları öfkeyle çatıldıysa da tek kelime daha etmeden kendimi küçültüp kapının altından dışarı çıktım.

BÖLÜM 16

ÖLÜ CADİ

Hiç vakit kaybetmeden odama dönüp Hom'un raporu-
nu bekledim. Aniden bir belirsizlik hissine kapıldım. Sivri
dişli purranın yaptığı teklif başlangıçta mantıklı gelmişti,
oysa şimdi, onun yanında değilken kendimi aptal gibi his-
sediyordum.

Basit bir kadınla nasıl bu şekilde pazarlık yapabilirdim?
Yoksa bu skaiiumun bir sonucu muydu? Nessa'yla konu-
şurken alnını benimkine dayadığında da aynı şey olmuştu.
Gereksiz yere etkisi altında kalarak en küçük kız kardeşi-
ni kurtarmaya kalkışmış, bir Yüce Büyücü ve bir Shaiksa
katili öldürerek içinde bulunduğum duruma düşmüştüm.
Şimdi aynı şey bu tuhaf purrayla tekrarlanıyordu.

Ya da belki düşünce ve hareketlerimi kontrol etmek için
bir tür büyü kullanıyordu? Ne de olsa bu cadı ve büyüle-
riyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum; her zaman kullandığım
savunma türleri işe yaramayabilirdi.

Derin bir nefes alıp korkularımı bir kenara bırakarak
soruna odaklanmaya ve durumu mantıklı bir şekilde de-
ğerlendirmeye çalıştım. İnsan cadının kendini Nessa gibi
gösterecek kadar güçlü bir illüzyon yaratabildiği ortadaydı.

Haggenbrood'un dikkatini bir anlığına dağıtmak için kızı serbest bırakmaya hazırlanıyordum; o halde aynı şeyi bu purrayla yapmama engel olan neydi? Bir cadı klanının katiliydi ve dört Oussa'yı aynı anda öldürerek ne kadar iyi bir savaşçı olduğunu göstermişti.

Aynı zamanda zindana fark edilmeden geri girip boyundaki zinciri gevşetebileceğimi de biliyordum. Tek istediği buydu. Bu durumda odama gelip bana arenada eşlik etmek üzere zindandan nasıl kurtulabileceğini anlamamıştım fakat bu onun sorunuydu. Başaramazsa üç kız kardeşi alıp ilk planımızı uygulardım.

Homunkulus deliğinden çıkıp sandalyeye tırmandı.

"Raporunu ver!" diye emrettim.

"Silahlar ve yıldız taşı Üçlü Erk'in Ganimet Odasında," dedi Hom.

Ganimet Odası'na bu ad boşuna verilmemişti, ben de eşyaların orada tutulacağını düşünmüştüm. Orası Üçlü Erk'in hazinesi, alıkonan eşyaların arasında özel bir ilgi çeken yahut değerli olan varsa burada tutulurdu. Üstelik iyi korunuyordu; hem de çok iyi. Neredeyse girilemezdi. İnsan cadının istediği iki eşyayı alabilmem imkânsızdı.

"Deri heybenin yerini buldun mu?" diye sordum.

"Elden çıkarılmış, çöp kızaklarının birinden aşağıya atılmış."

"Emin misin?" diye sordum. Sivri dişli purranın bu kadar önem verdiği bir şey nasıl değersiz bir çöp yığını gibi atılabilir, diye düşündüm.

“Evet, heybe açılmış ve içinde çürümüş kesik bir baş olduğundan vakit kaybetmeden atılmış.”

“Şu çöp kızağının yerini söyle!” dedim. Heybenin içindeki çürüyen başın gerçekten de tiksinti verici, leş gibi kokan bir hilkat garibesi olduğuna şüphem yoktu, fakat purra bunu sahip olduğu en önemli şey olarak nitelendiriyordu. Diğer eşyaları almanın imkânsız olduğunu açıkladığımda belki bu başı almak ona yeterdi. Onu bulup almak zor olmamalıydı.

“Kuzey Boktar Bölgesi, on üçüncü seviye, kızak 179,” diye yanıtladı Hom.

“Hemen oraya gidiyorum. Benliklerinden biri benimle orada buluşsun ve beni dosdoğru heybeye götürsün.”

Tam kapasite çalışan 179 numaralı kızağa gitmem fazla vaktimi almadı. Yukarıdan bakıldığında, ortasında oval bir delik olan konkav bir yarım silindire benziyordu. Etrafını çevreleyen borulardan bu pis kokan kızağın açık ağzına türlü türlü çöpler atılıyordu: Bunların çoğu kemik, sakatat ve dışkıydı.

Beyaz skoyanın üstü ara ara yeşile çalan sarımtırak kah-verengi vıcık vıcık bir tabakayla kaplıydı ve çöp kızağının içine girmem gerekmediğine seviniyordum. Bakımdan sorumlu işçilerin kullandığı bir merdiven sistemi vardı. Bunların görevi, boruların bakımını yaparak hızlı ve sorunsuz çalışmalarını sağlamanın yanı sıra kızağın altındaki alana inip kürek ve el arabalarıyla çöpleri yaymaktı. Aksi takdirde giderek yükselen yığın eninde sonunda yeni çöp akışına engel olurdu.

Bu merdiven sistemini inceledim. Aşağıya bakarken kızaktan uzaklaşan yalnız Kobalosun ağzına kadar dolu bir el arabasını ittirdiğini gördüm. Oraya inen bir haizda büyücüsü rapor edilebilirdi, oysa ben fark edilmek istemiyordum. Her bir kızakta çalışmak üzere atanmış bir düzine kadar Kobalos olabilirdi, fakat hepsi de yüklerini belli bir uzaklığa taşımak zorundaydı. Şanslıysam beni kimse görmezdi. Dolayısıyla büyü gücümü tasarruflu kullanmaya karar vererek gizlenme büyüsünü sonlandırdım.

İncecik fare kuyruğunu hızlı hızlı sallayıp duran Hom itaatkâr bir şekilde merdivenin başında bekliyordu. Bir şey dememe gerek kalmadan ilerlemeye başlayınca ben de bu pisliğin içinde ardına takıldım. Hedefimize varmamız fazla uzun sürmedi. Onu bulmak kolaydı; asıl sorun oraya ilk kimin varacağıydı. Uzakta iki silüet görünüyordu ve içlerinden biri heybeyi taşıyordu. Birbirleriyle sohbet halindeydiler ve önce yaklaştığımı fark etmediler.

Ama aramızdaki mesafe yirmi adıma indiğinde heybeyi taşıyan dönüp benimle göz göze geldi.

Şaşkınlık içinde bunun bir purra olduğunu gördüm, ama Valkarky'den değildi, bir yabancıydı. Sivri dişlinin aksine, üzerinde ayak bileklerine inen bir etekle boynuna kadar düğmelenmiş tilki postundan yapılma kirli bir ceket vardı. Ayakları çıplaktı, parmak aralarına kadar pisliğe batmıştı ve yüzü de nefret doluydu.

Grimalkin'in suç ortakları olup olamayacaklarını düşündüm. Bunlar da diğer insan cadılar olabilirdi. Eğer öyleyse büyü güçleri ve savaşma becerileri de benzer miydi?

“Heybeyi bırakıp gidin!” diye emrettim. “Şehrimizde işiniz yok, ama canınızı kurtarabilirsiniz.”

Diğer purra ilkinin biraz gerisindeydi ve onu net göremiyordum fakat bu sözlerim üzerine kahkahalarla güldüğünü duydum.

Daha yakındaki purra heybeyi bir kenara atıp bıçağını çekerek kararlı bir ifadeyle bana doğru yürümeye başladı. Bir şeyler mırıldanıyordu ve onun gerçekten de bana karşı büyü yapmaya çalışan bir insan cadı olduğunu fark ettim. Saniyeler içinde dış görünüşü değişti. Dili ağzından bir kol boyu kadar çıktı; yılanlarıncı gibi çatalıydı. Sonra yüzü vahşi bir yaratığıncine dönüştü: Alt dudağının üzerinden aşağıya, neredeyse çenesine kadar sarkan iri dişler belirdi ve saçları kıpraşıp duran yılanlara dönüştü.

Bu dönüşümün amacını kestiremiyordum. Belki de bir şekilde dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Cadı eskisine kıyasla çok daha çirkinleşmişti, fakat bu konsantrasyonumu hiç etkilemiyordu.

Bir adım gerileyip iyice odaklandım ve bıçak bedenime yaklaşmadan önce kılıcımı çekip hızla savurarak başını bedeninden ayırdım. Yere yığılıp kaldı, kesik boynundan kan fişkırıyordu. Başını yana tekmeleyip ikinci cadıyla karşılaşmaya hazırlandım.

Bu cadı daha yavaş yaklaşıyordu. Sanki bu durumu çok komik buluyormuş gibi kıkırdamaya devam ediyordu. “Canımı kurtarabilirim, öyle mi?” dedi bet sesiyle. “Hangi candan bahsediyorsun?”

Bir an için ne demek istediğini anlamadım, fakat bu esnada iyice yaklaşmıştı, aramızdaki mesafe neredeyse on adım kadardı ve üzerinden yayılan çürümüş ölü et kokusunu alabiliyordum. Saçları kurumuş çamurdan dolayı keçeleşmişti ve oynayıp duran kurtçuklarla doluydu. Sonra sol kulağından yavaş yavaş bir şey çıktı. Bu gri renkli, iri bir toprak kurduydü.

Duyuma yetimi ona odaklayıp iyice dinledim. Hafifçe hırırdıyor fakat doğal bir şekilde soluk alıp vermiyordu ve hiç kalp atışı yoktu. Bunun bir tek anlamı olabilirdi.

Haklıydı: Canı yoktu. Zaten ölüydü.

Pençeleriyle tenimi koparmaya hazır bir şekilde ellerini öne doğru uzatıp üzerime saldırdı.

Hızlıymdır ama ölü bir cadı daha hızlıdır. Ani saldırısı beni hazırlıksız yakalayınca sağ eli gözümü kıl payı sıyırdı.

Ama sol eli ıskalamadı. Sol bileğimi kısıkvrak yakaladı. Elimi çekip kurtulmaya çalıştıysam da iyice sıkmaya devam etti. Daha önce hiç böyle bir güçle karşılaşmamıştım. Boştaki elimle yumruklamama rağmen gözünü bile kırpmadı. Parmakları etimi aşip kemiği sıkmaya başlayan metal bir bileklikten farksızdı. Kılıç uyuşan elimden yerdeki pisliğin içine yuvarlandı.

BÖLÜM 17

BU BİR TAKAS MI?

Karşımda, kara ilimler üzerinde yıllarca çalışmış bir büyücü vardı. Ancak ölü bedenlerin içinde yaşamaya devam eden varlıklara dair hiç deneyimim yoktu. Dünyanın ne denli büyük ve daha öğrenmem gereken ne çok şey olduğunun farkına vardım. Biz Kobalosların insanlarla mücadele tarihimiz vardır, fakat onların bizlerden sayıca çok daha fazla olduklarına inanırız. Bu şekilde birbiriyle çatışma halindeki krallıklara bölünmeleri iyi olabilir, ancak bize uzak bölgelerde büyü kullananlara dair çok az bilgiye sahibiz. Dolayısıyla insan cadılar ve onların güçleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Zaten ölü olan bir şeyi nasıl öldürebilirim diye düşündüm.

Boştaki elimle bir bıçak çekip cadının boğazına sapladım. Hiçbir etkisi olmadı ve pençelerini bir kez daha yüzüme doğru savurdu. Dönüp kurtulmaya çalıştıysam da cadı bileğimi sımsıkı tutmuştu.

Sonra duruma mantıklı yaklaşmayı denedim. Bıçağı, havada hızla yarım daire çizecek şekilde savurdum. Bıçak doğrudan cadının bileğini keserek onu vücudundan ayırdı. Geriye doğru, çamurun içine düştüğünde sol eli hâlâ

bileğimi sımsıkı kavrıyordu. Fakat bu el yavaş yavaş titre-yip gevsemeye başladı ve onu çekip atmam kolay oldu. Ölü cadı tekrar ayağa kalktığında kılıcı sol elime almış hazır bekliyordum.

Onu parçalara ayırmaktan başka çarem yoktu. Saldırısını başka nasıl sonlandırabilirdim?

Çok geçmeden kolsuz bacaksız kaldı ve hatta yerde sürünemiyordu bile. Kan yoktu, sadece birkaç damla pis, kara bir sıvı aktı. Emin olmak için başını kesip saçlarından tutarak havaya kaldırdım. Öfke dolu gözleri üzerimdeydi ve dudakları sanki her an konuşacakmış gibi oynuyordu. Tiksinerek başı olabildiğince uzağa fırlattım. Ardından yerdeki deri heybeyle birlikte kılıcımı alıp cadının kesik gövdesine silerek temizledikten sonra hemen arkamdan gelen Hom'la birlikte merdivene geri yürüdüm.

Çok geçmeden sağ salim odama varmışım. Önce üç kız kardeşi kontrol ettim. Birbirlerine sarılmış uyuyorlardı.

Sonra heybeyi şöyle bir tarttım. Kesinlikle çok büyüktü. Sivri dişli cadının uyarısını hatırladım, fakat böyle bir başı, yani en güçlü tanrılarının başını görmek istiyordum. Üstelik Hom'un verdiği raporun aksine baş hiç kokmuyordu. Bunun üzerine ipi açıp elimi heybeden içeri soktum.

İçeride sivri bir şey hissettim; kemikten bir şey... kıvrımlı iki nesne. Heybenin içine baktım. Bunlar boynuzdu. Bu, boynuzlu bir tanrıydı. Bizim boynuzlu tanrılarımızdan birinin adı Unktus idi, fakat o kentin en alt tabakasının taptığı daha düşük seviye bir varlıktı. Heybedeki başı

çıkarpı hemen karşımdaki sandalyeye yerleştirerek dikkatle inceledim.

Baş tanrıları olarak seçmelerine şaşmamalıydı. Unktus'un ibadet yapılan mağara duvarlarına çizilen resimlerinden çok daha heybetliydi. Herhangi bir kokuşma emaresi yoktu ve boynuzları da bir koçunkinden farksızdı. İnsan biçimine yakınlığına rağmen bir zamanlar etkileyici olduğu belliydi. Fakat acımasızca bozulmuştu. Gözlerinden biri çıkmıştı, diğeriye dikilmişti. Ağzı dikenli ot ve sarmaşıklarla doldurulmuştu.

Merakımı tatmin ettikten sonra tam başı heybeye geri koymak üzereyken dikili göz kapakları titreşti. Ardından derin bir homurtu duydum. Ses baştan değıl de sandalyenin üzerinde durduğu yerden geliyordu. Bu çok tuhaftı, baş hâlâ kendinde olabilir miydi? Ve belki de bu tanrının özü yalnızca başla sınırlı değıldi? Bazı varlıklar da bilinç dağıınıktır ve ona basit bir tenle ket vurulamaz.

Ağzı dikenli ot ve sarmaşıklarla iyice açık durduğından onları tek tek çıkarpı yere attım. Üzerinde uygulanan şiddete dair daha başka izler de gördüm: Dişleri kırılmıştı; ağzında yalnızca sarı kökleri duruyordu. Son dikenli otu da çıkarırken bir homurtu daha duyuldu. Ses bu kez yerden değıl ağızdan gelmişti.

Çene yavaşça oynamaya, dudaklarsa titremeye başladı. Başlangıçta tek duyabildiğim bir iç çekiç ve hırıltı olduysa da çok geçmeden baş açık ve anlaşılır bir şekilde konuşmaya başladı.

“Hizmetkârlarıma yaptıkların için seni affediyorum. Kentine izinsiz girdikleri için bu durum anlaşılabilir. Ama şimdi dediklerimi yaparsan hayal dahi edemeyeceğin şekilde ödüllendirilirsin. Bana itaat etmezsen sonsuza dek acı çekmeni sağlarım!”

Yanıt vermeden önce sakinleşebilmek için derin bir soluk alıp durumu değerlendirdim. Belki de cadı haklıydı ve heybeyi açıp kendimi gereksiz bir riske atarak aptallık etmiştim. Merakım konusundaysa kesinlikle haklıydı. Bu, kimliğimin bir parçasıydı. Bazen bilgi edinmek için tehlikeyle yüzleşmek gerekirdi. Cesur olup bu yaralı tanrıyla yüzleşmeliydim.

“Kimseyi ödüllendirecek konumda değilsin,” dedim başa. “Bir zamanlar güçlü bir tanrı olduğun söylendi, fakat şu anda çaresizsin. Senin gibi ulu ve yüce bir varlığın böylesine küçük düşmesi zor olsa gerek.”

Sonra, yaralı tanrının tehditleriyle beni daha fazla rahatsız etmesine izin vermeden dikenli ot ve sarmaşıkları ağzına tıktırıp başı heybeye geri soktum.

Bir kez daha Yaksa Merkez Bölgesi on üçüncü seviyedeki hücre 42'ye gittim.

Kendimi iyice küçültüp zindanın kapısının altından geçiverdim. Başımı kaldırıncı insan cadının kötücül bakışıyla karşılaştım ve gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar kendimi büyüttüm.

“Bana ait olanları geri aldın mı?” diye sordu ifadesizce.

“Şu tanrının kesik başının bulunduğu deri heybe bende,” dedim. “Odamda. Ayrıca kılıçların ve yıldız taşının da

yerlerini biliyorum fakat onlarsız idare etmen gerekecek. Kentin en güvenli yerinde tutuluyorlar. Fakat bunlar işini görebilir.” Hemen önüne, yere kendi bıçaklarımdan birkaçını bıraktım.

“Bu bir takas mı?” diye sordu.

“Evet, takas. Sözüm söz.”

Pazarlığın böylelikle bitmiş olmasına sevinmiştim. Cadının yanında Haggenbrood’a karşı gerçek bir şansım olabilir. Fakat hâlâ aşılması gereken engeller vardı. Gerçekten de buradan kaçmayı başarıp odama sağ salim ulaşabilir miydi?

“Evet, büyücü, bıçaklarını ödünç verdiğin için teşekkürler, başı da getirmişsin. Ki en önemlisi de bu. Başlangıç olarak tek yapman gereken boynumdaki zinciri gevşetmek.”

“Bundan daha fazlasını yapabilirim.” Ve onu zincirden kurtardım, böylece yalnızca dört gümüş çiviyle tutuluyordu.

Sivri dişlerini göstererek gülümsedi. “Teşekkürler,” dedi. “Şimdi ihtiyacım olan tek şey beni eşyalarımın bulunduğu yere götürebilecek bir rehber. Bana şu işgüzar fareyi gönder.”

“Bu tür düşünceleri aklından çıkar!” dedim öfkelenerek. Eşyaların Üçlü Erk’in Ganimet Odası’nda. Oraya girmeye çalışırsan kesinlikle ölürsün.

“Üçlü Erk mi?.. Son derece etkileyici bir isim. Nedir bu?”

“Kentteki en güçlü üç Yüce Büyücü’den oluşan Val-karky’nin idari heyeti.”

“Başlarına talihsiz bir şey gelecek olsa yerlerine bakacak bulunur nasılsa. Böylesine güzel bir kentin başıboş kalmasını istemem,” dedi alaycı bir ifadeyle. “Şu küçük fareyi buraya gönder! Bunu yapacak mısın? Hemen şimdi! Ben de arenada seninle kol kola çarpışırım. Şimdi git! Ben kaçmadan önce bu hücreden çıkman yerinde olur.”

Küstahlığına öfkelenerek kendimi tekrar küçültüp hücreden dışarı çıktım.

Odama döndüğümde cadının aptallığı karşısında öfkeden köpürüyordum. Fakat dövüş günü yaklaştıkça kendimi iyiden iyiye çaresiz hissetmeye başladım. Bunun üzerine Hom’u çağırıp fare benliklerinden birini cadıya rehberlik yapmaya göndermesini emrettim.

Bunun nafile bir çaba olduğuna hiç şüphe yoktu. Değil Ganimet Odası’na girmeyi, kendini gümüş çivilerden dahi kurtarabileceğini sanmıyordum.

Kendimi, Nessa’dan bir baş daha uzun, en rahat ettiğim dövüş boyutuna çıkararak hazırlıklarımı yaptım. Öncelikle uzun, siyah paltomu fırçaladım –bunu bir hizmetkârın yapmasına izin vermezdim– ve kemikten yapılma on üç düğmesini parlattım. Kılıcı belimdeki kına, yeni biletiğim favori iki bıçağıysa göğsümdeki kınlara yerleştirdim. Üçüncü bir bıçağı da paltomun cebine gizledim.

Yarım saat kadar sonra homunkulus deliğinden çıkıp karşımdaki sandalyeye tırmandı. Nefes nefeseydi ve heyecandan ter içinde kalmıştı.

“Haberler var!” diye bağırdı. “Purra kaçtı ve Ganimet

Odası'nın savunmasını aştı. Üçlü Erk'ten biri öldü!"

Şaşkınlık içinde Hom'a baktım. Böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? "Cadı şimdi nerede?" diye sordum.

"Kaçmış efendim. Katil cadı Valkarky'den kaçmış ve güneye doğru gidiyor. Onu hızla yakalayıp yavaş yavaş öldürme emri verilen kalabalık bir Oussa birliği de peşinde."

Öfkeye kapılmıştım. En başından beri kaçmayı planlıyor olmalıydı. Beni kullanmıştı. Ona güvenmekle aptallık etmiştim. Ve o boynuzlu tanrının başını neden yanına almamıştı? Kendisi için çok önemli olduğunu söylemişti. Bu konuda da yalan söylemiş olmalıydı.

Gidip Nessa'yla kız kardeşlerini uyandırma vakti gelmişti. Bir saatten az bir süre sonra Haggenbrood'un dişleri ve pençeleriyle yüzleşmemiz gerekiyordu.

İki oda arasındaki koridora çıkarken aniden arkamda bir şey hissedip kılıcıma davrandım.

"Kılıcını yerine sok büyücü," dedi tanıdığım bir ses. "Onu arenaya sakla."

Katil cadı gölgelerin arasından çıkarak sivri dişlerini göstere göstere gülümsedi. Vücudu, çaprazlamasına takılmış deri kınlarla kaplıydı ve bıçakları bu kınlara yerleştirilmişti. "Deri heybe nerede?" diye sordu.

"Güvende," dedim.

"Güvende mi?! Bu şehirde hiçbir şey güvende değil. En sıkı korunan mahzeninize kolayca girip benim olan eşyaları aldım. Benim yaptığımı başkaları da yapabilir. Benim insan düşmanlarım var: Şeytan'a hizmet eden cadı ve büyücüler. İzimi buraya kadar sürmeleri an meselesi!"

“İki cadı buraya geldi bile. Onları gördüğümde heybeyi almışlardı. Canlı olanı öldürdüm, ölü cadıyı da altı parçaya kestim. Pek iyi durumda değil ve herhangi bir tehdit oluşturmuyor.”

“O halde iyi yapmışsın büyücü. Ama başkaları da olacaktır. Asla durmayacaklar. Bana heybeyi göster.”

Onu odaya geri sokup deri heybeyi verdim. Hızla açıp içine baktıktan sonra üç kez kokladı. Tanrının başını heybeden çıkarmadı.

“Şimdi beni birkaç dakika yalnız bırak. Bunu meraklı gözlerden saklamalıyım.”

Sözleri ağıma gitmişti. Müttefik olduğumuz anlamına gelen bir takas anlaşması yapmamış mıydık? Bu küçük düşürücü davranışı düşünmemeye çalıştım. Odada yalnızca bir divan, iki sandalye ve bir de masa vardı. Yani büyü kullanmadığı müddetçe heybeyi burada bir yere saklayamazdı. Dediğini yaptım ve beş dakika sonra geri döndüm.

“Bulmaya çalış,” dedi usulca.

Hızlıca denedim fakat başaramayınca biraz büyüye başvurdum. Bu sonuç yeterince vakit verildiği takdirde heybenin nerede olduğunu bulamayacağım anlamına gelmiyor. Ama güçlü büyüsüyle iyi saklanmıştı. Etkilenmişim.

“Kolay bulunamaz,” diye itiraf ettim. “Seni tekrar görmeyi beklemiyordum ve beni kandırdığını düşünmüştüm. Kentten kaçtığın ve peşine bir grup Oussa takıldığı söyleniyor.”

“Bir anlaşma yaptık. Tıpkı senin gibi, ben de sözümün eriyimdir. Sana arenada yardım etmeye söz verdim ve evet, seninle omuz omuza dövüşeceğim. Sahte izler bırakmak çocuk oyuncağıydı. Şimdi işimize bakalım; Haggenbrood’la ne zaman karşılaşırız?”

“Bir saat içinde. Kız kardeşlerden en büyüğüne yer değiştireceğinizi söylemeliyiz.”

“Evet, üçüyle de konuşmak istiyorum. Bizler insanız ve bu kente yabancıyız. Onlara her şeyin yoluna gireceğine dair güven vermek istiyorum, bu yüzden onlarla yalnız konuşmalıyım.”

“Nasıl istersen. Purraların ayrı odalarda tutulması adettendir, ama çok yakında yüzleşeceğimiz tehlikeden ötürü özel bir ayrıcalık tanıyarak onların bir arada kalmalarına izin verdim. Gel, seni onlara götürüyüm.”

BÖLÜM 18

ÇOK İLGİNÇ BİR SORU

≡ NESSA ≡

Susan ve Bryony'yi avutmak için elimden geleni yapıyordum fakat çok korkmuşlardı ve ağlıyorlardı. Bu yüzden onlara arenada neyle yüzleşeceğimiz hakkında bilgi vermeye bir türlü dilim varmadı. Ben de ağlamak istiyordum fakat bunun ne yararı olurdu ki? Böylece titremesini önlemek için dudağımı sertçe ısıırıp söylenmesi gerekenleri söyledim.

“Oraya gidince kazıklara bağlanacağız,” diye başladım. Kendilerini hazırlayabilmeleri için her şeyi önceden anlatmak en iyisiydi.

“Ne dedin? Kazıklara mı bağlanacağız?” dedi Susan, güzel yüzünde endişe dolu bir ifadeyle. “Ve o yaratıklar tarafından izleneceğiz, öyle mi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Burada işler böyle yapılıyor. Neler olup bittiğini görmemek için gözlerinizi kapamamız iyi bir fikir olabilir. Ama bu çok uzun sürmeyecek, Slither düşmanlarını çabucak haklayacak. Nasıl dövüştüğünü gördünüz. Sonra her şey bitecek ve ipleriniz çözülecek. Çok geçmeden de amcamlara doğru yola çıkacağız ve her şey güzel olacak. Tüm bunlar bir kâbus gibi hatırlanacak.”

“Sen bizimle kalamazsan her şey güzel olmaz Nessa,” dedi Bryony titrek bir sesle.

“Günün birinde kurtulup yanınıza gelebilmeyi ummaktan başka bir şey yapamayız,” dedim olabildiğince özgüvenli bir ses tonuyla. “Yeniden bir araya gelebilelim diye kaçmanın bir yolunu bulacağım, korkma.”

Tüm bu cesur sözlerime rağmen muhtemelen çok yakında hepimiz ölmüş olacaktık. Bir mucize eseri arenadan kurtulsak bile amcamla yengemin evinde yerim yoktu. Yaratık beni köle pazarında satacaktı. Tabii beni önce kendisi öldürmezse. Üçümüze de nasıl baktığını görmüştüm. Dişlerini boğazlarımıza geçirmemek için kendini giderek daha zor tutuyordu.

Ayak sesleri duyulunca hep birlikte kapıya doğru döndük. Slither içeri girdi ama yalnız değildi. Yanında bir insan olduğunu görünce şaşırdım; uzun boylu, sert görünüşlü bir kadın ona eşlik ediyordu. Bedeni kınlarına yerleştirilmiş bıçakları taşıyan deri kemerlerle kaplıydı. Bu da kulede karşılaştığımız o haşin kölelerden biri miydi? Burada ne arıyordu? Slither neden buraya girmesine izin verdi? diye düşündüm.

Bu yeterince kötüydü. Sonra gülümseyince ağzının sivri uçlu dişlerle dolu olduğunu gördüm. Şaşırp korkarak bir adım geriledim. Susan ve Bryony de arkama saklandılar.

“Bu Grimalkin ve bize yardım etmeye geldi,” dedi Slither. “O bir cadı ve sizden biri.”

Daha başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Kadınlı yalnız kalmıştık ve bir süre öylece gözlerimin içine baktı.

Yaratık doğruyu mu söylüyordu? Bu tuhaf kadın gerçekten bize yardım etmeye mi gelmişti? Ve eğer sahidenden öyleyse bunu nasıl yapacaktı?

Yeri işaret etti. “Hadi oturup konuşalım,” dedi. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

Neden buraya gelmişti? Bu korkutucu yabancıyla konuşacak neyiz olabilir?

Odada beş sandalye olmasına rağmen yere bağdaş kurup oturduktan sonra başını kaldırıp bizi çağırđı. “Vaktimiz az. Oturun!”

Sesinde buyurgan bir ton vardı, söylediklerinin yapılmasına alışkın biri gibi görünüyordu, bunun üzerine biz de tam karşısına gelecek şekilde yere oturduk. Susan için için ağlamaya başladıysa da kadın onu duymazdan geldi.

“Bana neler olduğunu ve Slither’ın eline nasıl düştüğünü anlat,” diyerek bana baktı. “Geleceğe dair ne umduğunu da söyle.”

Dediğini yapıp babamın ölümü ve Slither’la yaptığı takas anlaşmasından bahsettim.

“Demek sen köle pazarında satılacaksın ama iki kız kardeşin serbest kalacak, öyle mi? Bu sana nasıl hissettiriyor?”

“Üçümüzün de ölmesinden iyidir,” diye yanıtladım. “Ama ben de amcamla yengemin evinde kardeşlerime eşlik etmek isterdim. Kölelerin hayatı acımasız olabilir. Yaratıkların onlara nasıl davrandıklarını gördüm.”

“Şimdi buraya nasıl geldiğinizi anlat.”

Kız kardeşlerim sessizce bizi izlerken kuleye gidişimizi

ve oradan nasıl kaçtığımızı anlattım. Slither'ın ata benzeyen yaratıkla mücadelesini kısaca anlattıktan sonra Valkarky'ye vardığımızda yaşadığımız dehşetten bahsettim.

“Şu Slither denen Kobalos'un iyi bir dövüşçü olduğuna şüphe yok,” dedi cadı. “Arenada onun yanında dövüşeceğim ve sonra bu şehirden gitmekte özgür olacaksınız.”

“Buna izin verilir mi?” diye sordum.

“Görmedikleri taş baş yaracak,” dedi gülümseyerek. “Nessa, arenada senin yerini alacağım.”

Ağzımı açtım fakat daha ben bir şey diyemeden bir ısıltıyla birlikte cadının yüzüyle vücudu tuhaf bir biçimde bula-nıklaştı. Sonra şaşkınlık içinde kendi kendime bakakaldım. Sanki bir aynaya bakıyordum. Bryony ve Susan da şaşkınlık içinde bir bana, bir dönüşüm geçirmiş olan Grimalkin'e bakıyorlardı.

Saniyeler sonra bir parlama daha oldu ve cadı tekrar karşımızda bize bakıyordu. “Bunun nasıl yapılabileceğini gördünüz mü?”

Üçümüz de başlarımızı evet anlamında salladık. Konuşamayacak kadar şaşkındım.

“Senin aynın oldu, Nessa!” diye bağırdı Bryony aniden. “Sanki ikizin gibiydi.”

“Ama bu büyü!” diye itiraz etti Susan. “Böyle şeyler yapmak doğru olmaz. Bunun sonu hiç iyi bitmez.”

“Öyle mi?” dedi cadı. “O halde arenada ölmeyi tercih eder misin?”

Susan yanıt vermedi. Başını öne eğip yeniden ağlamaya başladı.

“Haggenbrood’u öldürüp kız kardeşlerini korumak için elimden gelenin en iyisini yapacağım,” diye devam etti cadı gözlerimin içine bakarak. “Üçünüzün bir arada kalarak akrabalarınıza güven içinde gidebilmeniz için de elimden geleni yapacağım. Bunun gerçekleşeceğine dair söz veremem. Ama deneyeceğim.”

“Teşekkürler,” dedim gülümsemeye çalışarak. Günlerdir ilk kez umuda kapılmışım. Her nedense korkutucu görüntüsüne rağmen bu cadiya güvenmişim. “Sen yerimi aldığında ben burada mı bekleyeceğim?”

“Evet,” diye yanıtladı Grimalkin. “Anladığım kadarıyla burası özel bir oda ve bir haizda büyücüsünden izin almadan girmeye çalışan olmayacaktır. Hem zaten neden şüphelensinler ki? Burada güvende olursun. Ve şimdi,” diye devam etti, “sana bir soru sormak istiyorum. İnsan kadınları köle yapıp onlara purra diyorlar. Bunların çoğu tutsakların burada doğan çocukları. Azınlık olan diğerleriyse yakalanıp köle yapılıyor. Ama kendi dişilerine dair en ufak bir işaret dahi görmedim. Neden gizleniyorlar?”

“Onların dişilerini biz de görmedik,” diye itiraf ettim. “Kent sokaklarında yalnızca erkek Kobaloslar ve tasmalı bir hayvan gibi çekiştirdikleri purralardan başka kimse yok. Üzgünüm ama soruna yanıtım yok.”

Cadı başını salladı. “Yine de bu son derece ilginç bir soru,” dedi düşüncelere dalarak. “Yanıtını aldığımızda bu yaratıkları çok daha iyi anlayabileceğimizi düşünüyorum.”

BÖLÜM 19

DÜŞMANCA BAKAN AÇ GÖZLER

Cadıyı ilk gördüğümüzde üç kardeş sanki dehşet verici bir yaratıkla karşı karşıyalarmış gibi korkuyla birbirlerine sarıldılar. Bunu anlamakta güçlük çektim. Ne de olsa dördü de insandı. Ama yarım saat kadar sonra döndüğümde sakinleşmişlerdi ve konuşuyorlardı.

Özellikle Nessa çok daha mutlu görünüyordu; birlikte arkamdan iş mi çeviriyorlar diye düşündüm. Belki de cadı takas anlaşmalarına benim kadar saygı duymuyordu? Bir şey fark etmezdi. Şimdiki önceliğimiz Haggenbrood'la yapacağımız dövüşten sağ salim çıkabilmektir. Diğer güçlüklerle sonra ilgilenirdim.

Grimalkin onlara ne yapılması gerektiğini anlatmıştı ve Nessa da arenada yerinin alınacak olmasına sakin ve makul bir şekilde yaklaşmıştı. Görünüşe bakılırsa iki kardeşinin güvenliğini bu katile bırakmıştı. Güvenlerini böylesine koşulsuz bir şekilde kazanmak için cadının ne söylemiş olabileceğini merak ediyordum.

Arenaya gitmek üzere odadan çıkmadan önce üç kardeş birbirine sarıldı. Grimalkin kendini Nessa gibi gösterecek büyüü yaparken kız kardeşlerin üçü de ağlıyordu.

Ayrırlrlarken aralarında en sakın ve durumdan en az etkilenmiş olanının Susan olduğunu görüp şaşırdım. Gözyaşlarını sildi, dimdik durdu ve zoraki bir gülümseme takınarak Nessa'nın gözlerinin içine baktı. "Sana yük olduğum ve devamlı şikâyet ettiğim için özür dilerim," dedi. "Eğer bunu sağ salım atlatabilirim gelecekte daha iyi bir kardeş olacağımı söz veriyorum."

"Yakında geri geleceksiniz," dedi Nessa. "İkiniz de kurulacaksınız, size söz veriyorum ve birlikte yine güvende olacağız."

Kızın haklı olup olmadığını düşünüyordum. Fakat bu soru üzerinde daha fazla düşünecek vaktim yoktu: Haggenbrood'la yüzleşme zamanı gelmişti.

Arena heyecanlı bir kalabalıkla doluydu ve biz dışarıya adımımızı atar atmaz bağırıp çağırarak kanımızın akıtılması için tezahürat yapmaya başladılar. Bu dövüşe dair haberler tüm Valkarky'ye yayılmıştı ve kalabalık bana karşı son derece düşmanca bir tavır takınmıştı. Bizler topluma kıyasla aykırı olduğumuzdan ve hayatlarımızın yanı sıra güç toplamak, haizdalarımızı yönetmek ve evreni anlamaya çalışmak gibi çabalarımız çoğunluk tarafından anlaşılamadığından haizda büyücüler kentte pek sevilmezlerdi. Üstelik ben günün birinde Üçlü Erk'in parçası olabilecek Yüce büyücülerden birini öldürmüştüm. Valkarky son derece ataerkildir; onların zihinlerinde kentin babalarından birini öldürmüştüm. Dövüş esnasında histeri arttıkça durum daha da kişiselleşecekti; izleyicilerin tümü sanki kendi babalarını öldürdüğüme inanacaktı.

Elbette ki bazıları sadece olayı izlemek ve arenanın zeminine saçılan kanı görmek için gelmişti, tıpkı gençken benim de yaptığım gibi. Hatta bazılarının ağızları alenen sulanmaya başlamıştı bile.

Yerlerine götürülen kızların üçü de dehşet içindeydi ve kendilerini kaybetmişçesine ağlıyorlardı. Gerçek Nessa'nın odamda olduğuna inanmak güçtü. Bu durum insan cadının gücüne bir kanıttı. Haizda büyücüler nerede olursa olsun bilgilerini arttırmaya çalışmalıdır; bu bilgi ister bir dosttan isterse de bir düşmandan gelsin hiç fark etmez. Bu dövüşten sağ salim kurtulabilirsem katil cadıdan bunu nasıl yaptığını öğrenme niyetindeydim.

Purralar dava yargıcı olarak görev yapan Kobaloslar tarafından kazıklara bağlanırken ben de Haggenbrood'un tutulduğu çukurun etrafında sabırla bekliyordum. Mazgalardan aşağıya baktım. Hareket eden hiçbir şey yoktu. Yaratık sakindi. Mazgal açılıp da üç trompetin ilki duyulduğunda yaratık durumun farkına varıp yüzleşeceği rakibi hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyecekti. İkinci trompet sesiyle birlikte çukurdan dışarı çıkacaktı. Üçüncü trompetse muazzam bir öfkeye kapılarak kana susamışlığını dışarı vurmasını sağlayacak ve böylece dövüş başlayacaktı. Yaratık bu şekilde koşullandırılmıştı. Her şey önceden kestirilebilir durumdaydı; en azından o noktaya kadar. Fakat dövüş başladıktan sonra hiçbir şey kesin değildi.

Odamdaki hazırlıklarım esnasında son elli yıl içinde gerçekleştirilen dövüşleri düşünerek bir tür transa geçtim. Haggenbrood üç yüz on iki karşılaşmanın tamamından

galip çıkmış, kullandığı saldırı yöntemlerini bir kez olsun tekrarlamamıştı. Galibiyetlerinin çoğu bir dakikadan kısa sürmüştü.

Siyah cübbeli dava yargıcı arenaya girip sessizliği sağlamak için her iki elini birden havaya kaldırdı. Kalabalığın yeterince yatışması için birkaç dakika beklemesi gerekti.

Yüksek sesle yöneltilen suçlamaları okudu:

“Slither olarak bilinen haizda büyücüsü, Nunc adıyla bilinen Yüce Büyücüyü öldürmek ve şu anda burada gördüğünüz üç purrayı çalmakla suçlanmaktadır.”

Bunun üzerine seyircilerden öfkeli bir kükreme yükseldi ve sessizliği sağlamak için yargıcın bir kez daha elini kaldırması gerekti.

“İkinci suçlamaysa çaldığı purralarla kaçmasına engel olmaya çalışan bir Shaiksa katilini öldürmek. Üçüncü olarak bu suçlarından ötürü kendisini öldürmekle görevlendirilen bir Hib savaşçısını öldürmek.”

Seyirciler bir kez daha öfkelerini belli edince yargıç elini kaldırıp daha uzun süre havada tuttu. Sessizlik sağlanınca konuşmasına devam etti.

“Haizda büyücüsü, bu üç purranın kendi malı olduğunu ve haklarını korumak için öldürdüğünü söyleyerek bu suçlamaları reddediyor. Ayrıca, zihni tamamen tarandı ve doğruyu söylediğine inanıyor. Dolayısıyla kendisi serbest bırakılacakken bu haizda büyücüsü tarafından öldürülen katilin ölmek üzereyken zihninden geçirdiklerini kanıt olarak gösteren Shaiksa Kardeşliği buna itiraz etti.

“Buna göre Lort Nunc bu purralar için Slither’a para ödemiş ve bunlar kendi malıymış. Nunc öldüğünden sorgulanamıyor. Dolayısıyla bu çelişkiyi çözmek imkânsız olduğundan davanın dövüşle karara bağlanması gerekiyor.”

Ardından yargıç beni işaret etti.

Seyirciler suçlamaların son bölümü okunurken çıt çıkarmamışlardı. Şimdiyse yargıç arenanın dört bir yanından duyulabilecek otoriter bir ses tonuyla bağırdı. “Seçimini yap!” diye bağırdı.

Başlama konumumu seçmem isteniyordu. Üç kazıktan birinin tam karşısında başlamam gerekiyordu. Tabii ben seçimimi daha arenaya girmeden önce yapmıştım. Ayağa kalkıp Nessa’nın benzerinin önünde durdum. Yanımda bir kılıç vardı ve bunu çekip dövüşe hazırlandım. Buna ilaveten üç bıçağım daha vardı; cadının da bu görüntüsünün altında kendi bıçaklarını taşıdığını bilsem de cebimde onun için de ilave bir bıçak daha vardı. Illüzyonun inandırıcı olması için seyircilerin ona bir bıçak verdiğimi görmeleri gerekiyordu.

Arenada gizleme ya da fiziksel büyüklüğünü değiştirme gibi büyülerin kullanılması yasaktı. Cadının bu büyüünün fark edilmemesini umuyordum. Aksi takdirde kaybetmiş sayılır ve benimle birlikte kız kardeşlerin de sonu gelirdi.

Yargıç bir kez daha kollarını kaldırarak işaret verdi. Bu kez üç Kobalos belirdi. Birlikte ağır mazgala doğru ilerleyip kaldırdıktan sonra arena boyunca taşıyarak ileriye bıraktılar. Artık çukurun karanlık ağızı açıktı.

Yargıç üçgen şeklindeki arenanın her bir köşesine yürüyüp seyircileri selamladı. Dördüncü olaraksa beni, yani ölmek üzere olan kişiyi selamladı. Ve ardından gitgide yükselen bir mırıltı başladı.

Selamına karşılık verdikten sonra doğrulup başını çevirinceye kadar gözlerinin içine baktım. Sonra yargıç arenadan çıktı ve elini başının üzerine kaldırdı. Bu işaret üzerine güçlü bir trompet sesi duyuldu. Tüm arenayı doldurarak duvarlardan yankılandı.

Bu ses üzerine birkaç bin seyirci yine sustu. Önce tek duyulabilen ses en küçük kız kardeşin burnunu çekip durmasıydı.

Fakat sonra Haggenbrood çukurun karanlığından bana seslendi.

Bir tür hırıltı, her nasılsa bir şey anlatmaya çalıştığı belli olan bir tıkırtı ve çatırtı duyuldu; bu bir tür konuşmaya benziyordu, sanki yaşlı bir Kobalos bomboş düşünce mağarasında anı kırıntıları bulmaya çalışırken bir yandan ağzını açıp kapıyordu. Sonra sesler keskinleşti ve hepimizin duyup anlayabileceği kelimelere dönüştü.

Yaratık, Kobalos ve insanlar tarafından kullanılan Losta dilinde konuşuyordu. Sesin üç ayrı bileşeni vardı, öyle ki ben bile dinlerken bu üçünü birbirinden ayırmakta zorlanıyordum; yaratığın üç benliği de benimle aynı anda konuşuyor, üç ağız birden açılıyor; tek bir zihinse benimle alay ederek dayanıklılığımın sınırlarını ölçmeye çalışıyordu.

“*Sen bir haizda büyücüsün,*” dedi. “*Senin türünden tatmayalı çok olmuştu.*”

“Yemekten konuşma. Sen son yemeğini yedin!” diye bağırdım. “Bu akşam etini küçük parçalara kesip kentin lağım-larındaki etobur yaratıklara yedireceğim. Sonra zambak olarak kullanılabilsinler diye kemiklerini fırında eriteceğim. Hiçbir şey boşa gitmeyecek! Sonuna dek faydalı bir hizmetkâr olacaksın!”

Kalabalık bu sözlerimi desteklercesine kükredi. Fakat artık benim tarafıma geçtiklerini düşünmek gibi bir hata yapmadım. Aslında tam tersiydi; kanlı ölümümü dört gözle bekliyorlardı. Ama bu sözlerim kolay pes etmeyeceğime, dövüşün alışlageldik şekilde kısa sürmeyeceğine dair umuda kapılmalarını sağladı.

“Cesurca sözler ediyorsun, ama çok yakında çılgılık atmaya başlayacaksın haizda büyücüsü. Kollarınla bacaklarını koparıp kanın akmasın diye köklerini yalayıp kapatacağım. Sonra tüm izleyenler keyif alsın diye seni yavaş ve acı verici bir şekilde öldüreceğim. Son olarak da purralarının taze etlerini çok ama çok yavaşça kesip her bir lokmanın tadına varacağım.”

Bu sözler üzerine üç tutsak iyiden iyiye paniğe kapılıp onları saran iplere rağmen çaresizce debelenmeye başladılar, fakat ben yanıt vermedim. Yeterince konuşmuştuk. Artık dövüşmenin vakti gelmişti.

Sonra ikinci trompet sesi duyuldu. Bunu takip eden sessizlikte Haggengbrood’un hareket etmeye başladığını duydum. Yaratık kendini çukurdan yukarı doğru çekerken jilet kadar keskin bir gaga ve iki keskin pençe gördüm. Saniyeler sonra benliklerinden ilki karşıma geçmiş düşmanca ve aç bakışlarla bana bakıyordu.

Daha önce serbest kalan Haggenbrood'a hiç bu kadar yakın olmamıştım ve bir an için dehşete kapıldım. Her bir parçasının yalnızca dört uzvu ve tek bir tane uzun boynu olmasına rağmen böceğe benziyordu. Yapışkan bir maddeyle kaplıymış gibi parlıyordu, yan kısımlarıyla kolları tıpkı Kobalos Yüce Büyücüler tarafından giyilen nervürlü zırhları andıran kemik tabakalarıyla kaplıydı. Yeni bir koku yayıyordu. Açlığını ve dövüşmek için duyduğu sabırsızlığın kokusunu alabiliyordum.

Derin bir nefes aldım, dik durdum ve cesaretimi topladım. Ben bir haizda büyücüsü, şimdiye kadar hiç yenilmemiş bir savaşıydım. Galip gelecektim.

Çok geçmeden üç benliği de dört ayak üzerinde saldırıya geçmeye hazır bir şekilde çukurdan çıkmıştı, fakat üçüncü trompet duyulmadan saldırıya geçemezlerdi.

İnsan cadının iplerini kesip bıçağımı yapmamı söylediği gibi eline tutuşturmaya hazırlanıyordum. Tam bıçağıma uzanacakken son anda vazgeçip cebimde bıraktım. Bunun için iyi bir sebebim vardı.

BÖLÜM 20

ALACA ÖLÜM

Daha önce incelediğim son üç dövüşün yalnızca ikisinde Haggenbrood gücünü rakibine odaklamış, adak olarak sunulan purralara ancak rakibi öldükten sonra saldırıp onları yemişti.

Her iki dövüşte de rakipleri her nasılsa ilk darbeyi Haggenbrood'a vurmayı başarmışlardı. Hiçbirinde dövüş fazla uzun sürmemiş, ancak bu ilk hareket mücadelenin seyrini değiştirmişti. Dolayısıyla yalnızca bana odaklanmasını sağlayabilirsem cadının araya girmesi daha da etkili bir sürpriz olurdu.

Üçüncü trompetin sesi duvarlardan yankılanırken Haggenbrood'un on iki uzvu öne doğru uzandı ve üç benliği de iki ayağının üzerine kalkıp öfke içinde kükredi. Ardından saldırıya geçti. Hedef bendim, purralar değil.

Fakat saniyenin onda biri kadar sonra ben de harekete geçtim. Hem de tam onun üstüne doğru. Sol elimde Rowler'ın kılıcı vardı; sağ elimdeyse favori bıçağım.

Her biri bir öncekinden daha uzağa atılan beş adım sonra çukurun kenarına ve kılıcımı rakibime savurabileceğim bir mesafeye ulaştım. Şaşırtma avantajı bu kez bende idi.

Bu kadar cesur olacağımı beklemiyordu. Beni ısırarak havayı dişledi. Yüzümde o sıcak, leş gibi kokan nefesini duydum. Pençeleri yüzümü kıl payı sıyırdı.

Sıra bendeydi.

Birbiri ardına iki vuruş yaptım. Savurduğum kılıç hedef aldığım benliğin şaşırtıcı derecede hızlı tepkisi yüzünden iskaladı; en sevdiğim bıçaksa hedefi buldu.

Bıçağın ucu gözlerinden birine saplandı. Kalabalık kükredi. Üç boğazdan aynı anda tatlı bir çığlık yükseldi. Her bir benlik bu acıyı hissediyordu. Bunu bilmek güzeldi.

Artık Haggenbrood'un yalnızca beş gözü kalmıştı.

Sonra çukurun üzerinden atlayıp karşı tarafa geçtim. Kuyruğum sırtıma paralel ve beklemedeydi. Dengemi sağlamak için ona ihtiyacım vardı.

Benlikler çenelerini açıp yüzlerini öfke içinde buruşturarak bana doğru ilerledi. Ama çukurun üzerinden atlamadılar. Yanlarından dolaştılar; ikisi soluma, biriyse sağıma geçti. Son ana kadar bekledikten sonra geriye doğru bir takla atarak karşı tarafa geçtim. Vakit kaybetmeden Nessa kılığındaki cadının bağlı olduğu kazığa gidip iplerini kestim.

Bıçağı ona verirken kalabalıktan şaşkınlık dolu bir ses yükseldi. Bu daha önce hiç yapılmamıştı, kurallarda böyle bir şey yasaklanmıyordu. Yani kurallara uygun olmadığı iddia edilemezdi.

Çukurun karşısında yan yana durduk. Haggenbrood'un üç benliği bir kez daha çukurun etrafından yavaşça dolaşırken gözlerin beşi de emellerini belli ediyordu.

Dövüş esnasında bazen içgüdülerimize göre hareket ederiz. Bir kılıç darbesi, mızraktan sıyrılma gibi hareketler düşünceden daha hızlı ve otomatik bir şekilde gerçekleştirilir. Kişi bir tür trans haline geçer ve bedeni sanki kendi kendine hareket ederek planlanabilecek tüm eylemlerden daha hızlı davranır.

İşte şimdi de böyle bir andı. Ve başka bir şey daha vardı: Cadının yanında dövüşürken sanki ortak bir bilinci paylaşıyor gibiydik. Bunu başarmak için bir tür büyü mü yaptı yoksa savaş alanının kızıışmış ortamında bir şekilde bu ruh haline mi ulaştık bilinmez, fakat bedenlerimiz sanki tek bir zihinle kontrol ediliyormuş gibi hareket etmeye başladı. Ama bu durum bana Haggenbrood'un birbirinden ayrı benliklerinin aynı şekilde dövüşmelerini andırıyordu.

İyiden iyiye odaklanmıştım ve artık heyecanlı kalabalığın sesini duymuyordum. Grimalkin'le birlikte bir sessizliğin ortasında dövüşüyordum.

Tek bir dokunuşu bile kirrhos, yani 'alaca ölüm'e sebep olmaya yeterdi, fakat birlikte Haggenbrood'a saldırırken pençeleri yüzümün kıl payı yanından geçiyordu. Benliklerinin yakıcı nefesini yüzümde hissediyordum, ama bıçaklarımız hızla çalışmaya devam etti ve yaratık çığlık attı. Biz onu kestikçe kanı aktı.

Grimalkin'in darbelerini de kendiminkiler gibi hissediyordum; onun da yüzleştığımız düşmana karşı savurduğum darbeleri aynı şekilde hissettiğine emindim. Sanki bedenimin dışına çıkmış, yukarıda bir yerde bu dövüşü izliyordum. Bir an için dövüşü seyircilerin nasıl gördüklerini

merak ettiğimi hatırlıyorum. Bizim gördüğümüz gibi görüyor olamazlardı?

Zira yalnızca bir purra olan Nessa nasıl böyle vahşi ve becerikli bir şekilde dövüşebilirdi ki? Cadı bir şekilde tüm bunları onların görmemesi için gizliyor, dövüşü tamamen benim kontrol ettiğimi düşünmelerini sağlıyor olmalıydı. Gerçekte hangimizin daha fazla katkıda bulunduğunu kestirebilmem güçtü. Söylediğim gibi, sanki tek vücut gibiydik. Kollarım onun kollarıydı; bıçakları benim bıçaklarım. Arenayı böyle bir dövüşçüyle paylaşmak mutluluk vericiydi.

Çok geçmeden Haggenbrood'un benliklerinden ikisi paramparça edilerek arenaya saçılmıştı bile. Zafer bizim olmak üzereydi, fakat sonra tam mücadeleyi kazanmak üzereyken işler bir an için tersine döndü.

Düşmanın benliklerinden sonuncusu elimizden kurtulup kazıklara bağlı kız kardeşlerinden Susan'a doğru koşmaya başladı. Bu beni tamamen hazırlıksız yakaladı: Yaratık o ana kadar gözlerini dehşet içinde kapamış olan tutsaklarla hiç ilgilenmemişti. Yaratık yenilmişti ve her iki purrayı da öldüremediği müddetçe bu ani saldırısı hiçbir işe yaramazdı; tabii bunu yapacak vakit bulamazdı. Belki de bunun sebebi salt öfkeydi.

Önünü kesip bıçağımı sol gözüne saplayarak oracıkta öldürdüm. Titreyip sarsılarak ölüm spazmına girdi. Saniyeler sonra geriye cansız bir beden kalmıştı! Haggenbrood'u yenmiştik. Ben kazanmıştım!

Bu beklenmedik zaferim neredeyse ayaklanmaya dönüşecek bir tepkiye neden oldu. Yüzden fazla görevli arenaya

dalıp aptal seyircileri sopa ve gürzlerle dövmeye başladı. Görevliler işlerini zevkle yaparken kafaların yarılıp etrafın kan içinde kaldığını gördüm. Çok geçmeden arenada akan kandan çok daha fazlası akıtıldı. Bunu seyretmek hoştu ve her saniyesinden keyif alıyordum. Çok geçmeden bu asi seyirciler zorla koltuklarına geri gönderilmişti.

Düzen sağlandıktan ve cesetler ortadan kaldırıldıktan sonra dava hakimi arenaya inip zaferimi resmi olarak anons etti. Bu beklenmedik ve alışlagelmişin dışındaki zaferim karşısında pek mutlu görünmüyordu. Yaşadığı şok ve hayal kırıklığını gizlemeye çabaladığını görebiliyordum. Ama zaferimi onaylamaktan başka ne yapabilirdi ki?

Bu kez yüksek sesle kâğıttan okumadı. Yalnızca bir konuşma hazırlamış olsa gerekti: Yenilgimi ve ölümümü duyuran bir konuşma. Ama sanki ağzından çıkan her kelimeyi iyice ölçüp biçiyormuş gibi yavaş yavaş konuşmaya başladı:

“Karşınızda gördüğünüz bu haizda büyücüsü dövüşte galip gelerek iddiasını aksi ispat edilemeyecek şekilde kanıtlamış oldu. Hem Shaiksa Kardeşliği hem de Üçlü Erk bu zaferi tasdik edip gerekeni yapmalı. Kendisi şehri terk etmekte özgürdür ve purralarını de yanında götürebilir. Onlar artık kanunen kendi malıdır. Kanun böyle ve kimse kanundan üstün değildir.”

Geriye sadece mülkümü alıp odama dönerek en kısa sürede buradan gitmek kalmıştı. En küçük purra olan Bryony'nin iplerini kestikten sonra Susan'ın bağlı olduğu kazığa doğru ilerlerken bir anda neler olduğunu fark ettim.

Haggenbrood'un üçüncü benliğini durdurmaya çalışırken farkında olmadan pençesinin ucu Susan'ın ön kolunu çizmiş olmalıydı. Böylelikle yazgısı belirlenmişti. Teni sarımtırak bir kahverengiye dönüşerek eski bir parşömen kâğıdı gibi kurumuştı. Yüzü iyice ekşimişti ve çektiği korkunç acı nedeniyle boğazından birtakım hırıltılar yükseliyordu. Yanına ulaştığımda son nefesini vererek titredi. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kirrhos'a karşı hiçbir panzehir yahut tedavi yoktur.

Saniyeler içinde Susan'ın gözleri büzüşüp teni çatlamaya başlayınca en küçük kardeş dehşet ve acı içinde bir çığlık attı. Teninin sertleşen kabuğunun altında eti yumuşak, sarı bir yağ gibi eridi ve cildinde gitgide genişleyen çatlaklardan sızıp vücudundan akarak ayaklarının dibinde berbat kokan bir birikinti oluşturdu.

Alaca ölüme teslim olmuştu.

BÖLÜM 21

SLARINDA

≡ NESSA ≡

Slither'ın odasında, bana ayrılan küçük alanda karma-karışık düşünceler içinde bir ileri bir geri yürüyüp duruyordum.

Arenayı ve Slither'ın olacıkları tarif ederken yaptığı detaylı açıklamaları anımsadım. Zihnimde, dehşet verici Haggenbrood'un pençeli eliyle mazgalı tutup dışarı çıkışını görebiliyordum. Slither üstüne basıp yaratığa küçümser bir şekilde yaklaşmıştı, oysa bu yaratık şimdiye kadar hiçbir dövüşü kaybetmemişti. Yaratığın üç benliği birden üstüne saldırdığında büyücü ne yapacaktı?

Peki ya Grimalkin, şu katil cadı? Çok güçlüydü ve kara büyü yapabiliyordu. Üstelik özgüveni tamdı, kendinden çok emindi. Peki ya Haggenbrood galip gelirse, o zaman kız kardeşlerimin ikisi de ölecekti.

Slither'ın odasına yaklaşan ayak sesleriyle birlikte onun ve cadının seslerini duydum. Sonra bir çocuk ağlaması. Zavallı Bryony'nin sesine benziyordu. Arenada yaşananlar onu çok kötü etkilemiş olsa gerekti, ama yine de kalbim neşe içinde çarpıyordu. Buradaydılar. Galip gelmişlerdi, bu

kesindi... Yoksa hepsi ölmüş olurdu. Kazanmışlardı ve çok yakında beraber bu lanet şehirden ayrılabilircektik!

Sonra anahtar kilitte döndü ve odamın kapısı ardına kadar açıldı. Bir adım atıp yüzlerine baktım. Aniden umutsuzluğa kapıldım.

Susan neredeydi?

“Elimden geleni yaptım küçük Nessa,” dedi Slither ve ilk kez gözlerimin içine bakamadı, “ama zavallı kız kardeşin korkunç alaca ölümden kurtulamadı. Beyni pelteye döndü, gözleri çukurlaştı ve eti kemiklerinden sıyrıldı. Çektiği acı korkunçtu ama artık huzur içinde. Buna minnettar olmalıyız.”

“Ne?” diye bağırdım. “Ne demek istiyorsun? Susan nerede?”

“Anlatmaya çalıştığım gibi o öldü. Böylesine muazzam bir zafer için tek bir kayıp vermek çok küçük bir bedel. Hepimizin ölmesinden daha iyi olduğunu düşüneceğine eminim.”

“Ama söz vermiştin!” dedim, boğazım düğümlendi ve göğsüm sıkıştı; öyle ki güçlkle nefes alabiliyordum. “Babama kardeşlerimin güvende olacağına dair söz verdin!”

“Elimden geleni yaptım Nessa, fakat şansımız çok azdı. İnan yaptığımdan daha fazlasını yapamazdım.”

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve hıçkırarak ağlayan Bryony’nin yanına diz çöküp ona sarıldım. Kendimi ihane te uğramış hissediyordum. Babamın istediği gibi kendimi feda etmişim, peki ama ne için?

“Daha fazla konuşma,” dedi Grimalkin, Slither’a. “Sözlerinin faydası yok.”

Bryony ile beni acımızla baş başa bırakmak için geniş odanın uzak köşesine doğru yürümeye başladıklarını duydum.

Aynı anda iki yerdeydim: Zihnim zavallı Susan’ın ölümünün dehşetini yeniden kuruyordu; zihnimin diğer yarısıysa Slither’la cadı arasında geçen ve hâlâ belli belirsiz duyabildiğim konuşmayı dinliyordu.

“Hayatta kalan kızların ikisi de akrabalarıyla yaşamak üzere güneye götürülmeyi hak ediyorlar,” dediğini duydum Grimalkin’in. O bir cadıydı, fakat bizim safımızda yer alması iyi bir şeydi.

“Genç purrayla ilgili sözümü tutacağım,” diye yanıtladı Slither. “Ama Nessa’yı hakkım olduğu gibi köle pazarında satmak istiyorum. Ne de olsa o bana ait. Benim kölem. Bindos kanunlarına uymalı ya da bir kanun kaçağı olmayı göze almalıyım. Kayıtlar tutuluyor ve arenada kazandığım zafeirin ardından sıkı takip edileceğime eminim. Yüce Büyücüler beni alaşağı etmek için hiçbir fırsatı kaçırmayacaklardır. Amacın bana engel olmak mı?”

Yukarı bakınca cadının başını iki yana salladığını gördüm. “Bir anlaşma yaptık ve buna uyacağım. Ben sözümü her zaman tutarım. Ama şu bahsettiğin köle pazarı nerede?”

“Valkarky’nin güney batısında, Dendar Dağları’nın eteklerinde Karpotha adı verilen bir yerde düzenleniyor.”

“Orada çok köle oluyor mu?”

“En büyük purra pazarı orası, fakat sayılar sezondan sezona değişiyor. Kış sonunda ilk açık arttırma yapılır. Yaklaşık bir hafta içinde orada büyük sonbahar pazarı kurulacak. Yüzlerce purra alınıp satılacak ve sonra zincirler içinde Valkarky’ye geri getirilecek.”

Grimalkin neredeyse bir dakika kadar sessiz kaldı, bir şey düşünüyor gibiydi. En sonunda yeniden konuştu. “Kadınlarınız nerede yaşıyor?” diye sordu. “Kent duvarlarının bu yanında hiç izlerine rastlamadım.”

Slither’m yüzündeki dehşet dolu ifadeyi fark ettim ve sanki bu soru onun tüm benliğini sarsmış gibi bocalamaya başladı.

“Biz Kobaloslar bu tür konular hakkında konuşmayız,” diye yanıtladı bariz bir şekilde öfkelenerek. “Bu tür sorular sormak görgü kurallarımıza aykırıdır.”

“Ama ben bir yabancıyım,” diye yanıtladı Grimalkin. “Gelenek ve inançlarınızı bilmiyorum. Dolayısıyla öğrenebilmem için sorumu yanıtlamanı rica ediyorum.”

“Ben de bir yanıt almak istiyorum!” diye öfke içinde bağırды. “Bir şey saklıyorsun. Buna eminim!”

Slither hızla dönüp bana baktıysa da yanıtı Grimalkin’e verdi. “Kadınlarımıza *slarinda* denir; üç bin yılı aşkın bir süre önce nesilleri tükendi.”

“Nesilleri mi tükendi? Bu nasıl olabilir? Kadınlar olmadan neslinizi nasıl devam ettirebiliyorsunuz?” diye sordu.

Slither önce ikinci soruyu yanıtladı. “Kobalos erkeklerini purralar doğurur, yani zindanlarda tutsak edilen insan dişileri.”

Cadı başını salladı. “Tüm Slarindalar neden öldü?” dedi ısrarcı bir şekilde.

“Bu, halkımızın geçici bir süre için aklını kaçırdığı döneme dair korkunç bir hikâye. Kadınlarımızın tamamı devasa bir arenada infaz edildi; kapıları kapatıldıktan sonra içerisi suyla doldurulabiliyordu. Ve o delilik gününde arena kanla doldu.”

“Ne?! Kadınlarınızı öldürdünüz mü?” diye bağırdım ağlamaya devam eden Bryony’ye daha sıkı sarılarak. “Ne pis yaratıklarsınız siz?”

Öfkelendiğinde ya da bir tehlikeyle karşılaştığında olduğu gibi Slither’ın kuyruğunun havaya dikildiğini gördüm. Ama bana doğru bakmıyordu. Sanki hiç konuşmamıştım.

“Kobalos kadınları gruplar halinde basamaklardan indirildiler,” dedi yavaşça. “Boğazları kesildi ve stadyumun çatısından sarkan zincirlere asıldılar; ta ki vücutlarındaki kan son damlasına kadar akarak arena zeminini dolduruncaya dek. Arenanın yan oluklarından sıcak hava üflendiğinden kan donmadı.

“Bu iş çok hızlı ve etkili bir şekilde yapıldı. Kanı akıtılan beden, zincirinden alınıp basamaklardan yukarı taşınırken onun yerini hemen bir başkası alıyordu. Kadınlar karşı koymadı; çoğu başları önde itaatkâr bir şekilde ölüme yürüdü. İçlerinden birkaçı yaklaşan bıçak karşısında korkuya kapılarak bağırdı; ara sıra devasa stadyum tiz bir çığlıkla yankılanıyordu.

“Bu yedi gün devam etti, ta ki stadyum omuz hizasına kadar kanla doluncaya dek. Büyücüler kanın pıhtılaşmasına

engel olmak için ara ara başka sınıflar karıştırıyorlardı. En sonunda bu çılgın çalışma sona erdi. Yedinci günün sonunda son kadın da öldürüldü ve ırkımız artık yalnızca erkeklerden ibaret. Yol açılmıştı; zayıflık ortadan kaldırılmış, leke temizlenmişti. O dönemde bunu başardıklarına inanıyorlardı.”

“Anlamıyorum,” dedi Grimalkin. “Hangi zayıflıktan bahsediyorsun?”

“Kadınların bizi güçsüzleştirdiği düşünülüyordu. Kurnazlıklarıyla erkekleri yumuşattıkları ve bir savaşçı için gereken barbarlığı zayıflattıklarına inanılıyordu.”

“Sen buna inanıyor musun?” diye sordu Grimalkin onun gözlerinin içine bakarak.

Slither başını iki yana salladı. “Bir savaşçı doğasının yumuşamasına karşı her zaman tetikte olmalıdır, fakat bu duruma pek çok şey sebep olabilir. Tüm kadınlarımızı öldürmek bir çılgınlıktı, tabii tüm toplumlar geçici bir süre için mantığını yitirebilir.”

Midem bulanıyordu, fakat Grimalkin’in, “Evet, sanırım haklısın,” dediğini duymak beni iyiden iyiye şaşırtmıştı.

“Tabii bu tür olayları önceden kestirmek güçtür, ama kendi halkım söz konusu olduğunda bu çılgınlığın geri döneneğine eminim. Ve beraberinde getireceği koşulları da biliyorum.”

“Bunu gördün mü? Ya da halkının arasında bilinen bir şey midir?” diye sordu Grimalkin.

“Bu, halkımızın körü körüne inandığı bir şey. Ama biz

büyücüler geleceğe baktık ve büyük olasılıkla yeniden gerçekteleşeceğini düşünüyoruz.”

“Ne zaman olacak?”

“Ne zaman olacağını bilmiyorum ama nedenini biliyorum,” diye yanıtladı Slither. “Tanrımız Talkus doğduğunda Kobalos gücü üçe katlanacak ve Valkarky’den çıkarak insanoğlunu bu dünyanın yüzeyinden kazıyacak kutsal bir savaş başlatacağız. Halkım buna inanıyor. Topyekun bir savaşın çılgınlığını kucaklayacaklar.”

“Dürüst olduğun için teşekkür ederim,” dedi Grimalkin. “Halkınızın tarihçesi korkunç. Neden kadınları kaçırp köle yaptığınızı açıklıyor. Ama ben böyle bir uygulamaya tüm benliğimle karşıyım; yine de Nessa’yı satman konusunda verdiğim sözü tutacağım. Kentinizden gizlice ayrılacağım, ama yakında size yeniden katılacağım. Önce küçük kız kardeşi amcasına ulaştırmak üzere güneye yapacağınız yolculukta size eşlik edeceğim. Son olarak da Dendar Dağları’na kadar sizinle birlikte geleceğim. İnsan dişilerinin alınıp satıldığı Karpotha’yı görmek istiyorum.”

Bu sözler üzerine kendimi tutamadan ağlamaya başladım. Bir an için Grimalkin’in Slither’ın karşısında durup Bryony ile birlikte özgürlüğümün iade edilmesini talep edeceğini düşünmüştüm. Şimdiyse verdiği sözü tutacağını anlıyordum – yaratıklar içinde bir yaratık! Bu hayvanlar kendi kadınlarını öldürmüşlerdi ve ben de şimdi onların kirli ellerine düşmek üzereydim!

BÖLÜM 22

KANGADON

Valkarky'den, karda rahat ilerleyebilmelerini sağlamak üzere Kobalos usulünce hazırlanan atlarla ayrıldık. Eyer çantalarımızda atlar için tahıl ve acil durumlarda kullanılabileceğimiz oşer vardı. Aynı zamanda yolculuk boyunca bize yetecek erzak da vardı.

Cadıdan eser yoktu. Dediğini yapmış, Valkarky'yi gizlice terk edip bizden önce yola koyulmuştu.

İki purra da en sonunda ağlamayı kesmişti, fakat oldukça solgun görünüyorlardı ve önlerine düşmüş başları hâlâ acı çektiklerinin bir göstergesiydi. Bu aptallıkları karşısında başımı iki yana salladım. Olan olmuştu. Bu konuyu düşünüp durmanın yararı yoktu. İnsanların zihinleri sahiden çok zayıftı.

Kapıda, Üçlü Erk'in en kıdemlisi Yüce Büyücü Balkai benimle tatsız bir şekilde vedalaştı. Bu zavallı ezik adam yollarımız ayrılırken pis pis bakıyordu. Haızda büyücülerini hiç sevmediğini biliyordum; kentten uzakta yalnız çalışmamız ve dolayısıyla kontrolünün dışında olmamız onu rahatsız ediyordu.

“Buradan galip biri olarak ayrılıyorsun,” dedi ve yanımdakiler duymasın diye sağ kulağıma doğru eğilip konuşmasına devam etti. “Şu shakamure büyüün biraz daha hayatta kalmanı sağlamış olabilir, ama günlerin sayılı.”

“Arenada büyü kullanmadım,” diye dürüstçe yanıtladım. “Ancak buraya gelmeden önce purralarımı geri alabilmek için kanunlara uygun bir şekilde kullandığım doğru. Bu benim hakkım. Kimliğimin bir ifadesi!”

“Yaptıklarını unutamayız; siz haizdalara bir ders verilmeli. Kişisel algılama, sadece otoritemizi korumak için yapılan bir güç gösterisi. Shaiksaların önde gelenlerinden Eblis peşine düşecek; Kudret Mızrağı Kangadon’u kuşanmış olacak.

“Bu dava sonucunda temize çıktım ve buradan özgür bir şekilde, purralarımı alarak ayrılabilirim. Peşime bir katil takarak kanunlara aykırı davranıyorsun!” diye tısladım öfkelenerek.

“Beni iyi dinle aptal,” diye devam etti, hâlâ sağ kulağıma doğru konuşan Balkai. “Biz, yani Üçlü Erk daima kendi çıkarlarımıza en uygun olacak şekilde hareket ederiz. Gerektiğinde kanun yapar, bozar ya da şekillendiririz. Sana ölünceye dek güzel bir yolculuk diliyorum.”

Başımı eğip alaycı bir şekilde gülümsedim. “Nazik sözleriniz için teşekkür ederim Lordum. Eblis’i öldürdükten sonra o çirkin başını en yüksek kambala ağacımdan sallandıracağım. Haizdamda hâlâ sonbahar ve kargalar acıkmıştır. Gözbebeklerinden özellikle hoşlanırlar.”

Sonra yüzüne bile bakmadan atıma atlayıp Nessa ve Bryony ile birlikte Valkarky'den çıktım. Ensemde Yüce Büyücü'nün delici bakışlarını hissedebiliyordum. Öfkeden yanıp tutuşuyordu ve onun bu durumu beni iyiden iyiye keyiflendiriyordu.

Aslında bu kentten iyi bir şekilde, yaşanılan tüm tatsızlıkları geride bırakarak ayrılmayı ummuştum. Fakat bazı insanlar olup bitenleri geride bırakamıyor ve Balkai de hayatıma son vermek için bir girişimde daha bulunmaya kararlı görünüyordu.

Eblis, Shaiksa katillerinin lideri ve en güçlüleriydi. Yenilmeyen olarak bilinirdi. Kardeşlik mensuplarından biri öldüğünde sonunun nasıl geldiğine dair ölüm anında akıldan geçen düşünceler sayesinde kardeşliğin diğer üyeleri de bilgilerini arttırıyordu. İçlerinden bazıları arenadaki dövüşümü incelemiş ve şimdiye dek çoktan dövüş tarzımı zihinlerinde oturtarak benim dahi bilmediğim zayıflıklarımı ortaya çıkarmaya başlamış olabilirdi.

Güçlü büyüler kullanarak Kudret Mızrağı ya da Kırılma Mızrak olarak da bilinen ve son derece tehlikeli bir silah olan Kangadon'u yaratmışlardı. Bir diğer adıyla Kral Kesen'di çünkü son Valkarky Kralı'nı öldürmek için kullanılmıştı. Muazzam gücü ve büyü becerisi dahi böylesine etkili bir silah karşısında yetersiz kalmıştı. Bu mızrakla ilgili çok fazla dedikodu vardı, ancak Shaiksa Kardeşliği mensuplarından başka onu gören olmamıştı.

Yüzleşeceğim ana kadar bu tehdide dair yapabileceğim bir şey olmadığından sorunu zihnimden atıp kız kardeşleri

güneye indirmeye devam ettim. Sözümü tutup genç pur-rayı amcasına ulaştırmaya çalışacaktım. Kızlara yeni tehlikeden bahsetmenin anlamı yoktu. Onlarla yollarımızı ayırmadan ölecek olursam –ya yenmek ya da ömür boyu köle olmak üzere– Valkarky'ye geri götürüleceklerdi.

Güneyden esen rüzgâr baharı muştuluyordu ve yolculuğun beşinci gününde uzun çam ağaçlarıyla dolu bir ormana girdik. Aralarında yapraklarını döken farklı tür ağaçlar da vardı ve çıplak dalları şimdiden tomurcuklanmaya başlamıştı.

Gece çökmeye yakın kamp kurduk ve çok geçmeden bir ateş yakıp purralar için buharı tüten bir çorba pişirmeye başlamıştım bile. Oldukça durgun ve düşünceli göründüklerinden çorbayı karıştıran Nessa'yla aç gözlerle onu izleyen Bryony'yi yalnız bırakıp avlanmaya karar verdim. Benim ihtiyaçlarım farklıydı. Kana ve çiğ ete ihtiyacım vardı.

Toprak, ara ara otların fişkırdığı ince bir kar tabakasıyla örtülüydü. Ancak kar yine de ayak izlerini gösterecek kadar kalındı ve çok geçmeden karnım zil çalar bir vaziyette avıma yaklaştım. Daha şimdiden araziye uyararak gizlenmişti, fakat derin olmayan yuvası onu korumaya yetmiyordu ve uzanıp onu kuyruğundan yakaladım. Neredeyse kolum kadar uzun, yetişkin bir ançiyetti. Kanı ılık ve tatlıydı; kana kana içtikten sonra narin etini kemiklerinden sıyırdım. En sonundaysa lezzetli bacak kemiklerini ktır ktır yedim.

Açlığım bir nebze yatışınca geriye döndüm. Ağaca kazınmış işareti de tam o esnada gördüm:

Ağacın kütüğüne daha yenice kazınmıştı ve eğilip yakından bakarak işaret parmağımı üzerinde gezdirdim. Bu, basit bir makas çizimiydi. Buraya böyle bir işaret bırakılmasının ne sebebi olabilir? diye düşündüm. Acaba başkalarının izleyeceği özel bir işaret mi?

Ve sonra katil cadının deri kınında bir makas taşıdığını anımsadım. Bunu ağaca *o mu* kazınmıştı ve eğer öyleyse neden?

Grimalkin bize güneye doğru yapacağımız yolculukta köle pazarına kadar eşlik edeceğini söylemişti, fakat şimdiye kadar yakınımızda olabileceğine dair başka bir işaret görmemiştik.

Cadıya güvenip güvenemeyeceğimi bir kez daha düşündüm. Neden ortaya çıkmıyordu ki? Şaşkın bir şekilde kam-pımıza geri döndüm.

Ertesi gün purralar yemeklerini yedikten sonra atların yağmurluklarını çıkardım ve güneye doğru ilerlemeye devam ettik.

İki gün sonra ılıman bir vadiye ulaştık. Kuzey rüzgârı almayan bu vadinin kendine has bir iklimi vardı. Yaprak diken ağaçlar sayıca kozalaklıları geçmişti ve dallarının neredeyse tamamı yemyeşil yapraklarla kaplıydı. Burada kar eridiğinden zemin çamurlu bir hal almıştı ve yumuşak toprağın üzerinde yürüdükçe botlarımız vıcık vıcık sesler çıkarıyordu.

Bulutsuz gökte batmakta olan güneşin parlaklığı gözle-rimizi kamaştırıyordu. Dallarda kuşlar öterken, böcekler vızıldarken yavaş yavaş ilerleyerek kamp yapmak için uygun bir yer arıyorduk.

Aniden her şey olağandışı bir sessizliğe gömüldü.

Kuşlar bahar şarkılarını kesti. Böcekler bile sustu. Artık yalnızca atlarımızın soluk alıp verişleriyle yumuşak zemin-deki nal sesleri duyuluyordu.

Sonra bunun nedenini anladım.

Hemen karşımızda tek bir meşe ağacı vardı. Eğri büğrü olmuş, kışın keskin soğuğu içini kurutmuştu. Bu ağacın altında bir Shaiksa bekliyordu. Kara bir aygırın üzerindeydi; siyah, deri zırh eldivenli elinde tuttuğu uzun mızrağı omzuna yaslayacak şekilde geriye doğru eğmişti. Baştan ayağa son derece kaliteli, en keskin kılıç darbelerine bile dayanabilecek simsiyah bir zırhla kaplıydı. Başındaysa si-perliği indirilmiş bir miğfer olduğundan korunmasız tek yeri boğazıydı. Balkai sözünün eri(!) çıkmıştı: İşte peşime takacağını söylediği katil karşımdaydı.

Gözlerini göremiyordum. Düşmanımın gözlerini göremek beni hep rahatsız etmiştir. Avantajsız bir konuma düştüğümü hissedirim.

Katilin boynunda kafataslarından yapılma üçlü bir kol-ye vardı; her ne kadar çok ufak olsalar da bunların bazıları insan kafataslarıydı. Shaiksa katilleri alt ettikleri düşman-larının kafataslarını küçültmek için büyü yapardı; böylelikle kazandıkları zaferlere dair ganimetleri, hareketlerini kısıtlamayacak şekilde üzerlerinde taşıyabiliyorlardı. Bu

tür süslemelerin sayıca çok olması sayesinde karşımdakinin gerçekten de Shaiksa Kardeşliği'nin en öldürücü üyesi Eblis olduğunu anladım. Elindeki mızrak, bundan dokuz yüz yıl önce son Valkarky Kralı'nı öldürmek için kullandığı Kangadon'du.

Bir saldırı beklendiğinden arkamdan gelmekte olan kız kardeşlerin mantıklı davranarak atlarını kenara çektiklerini duydum.

Önce davranıp iki bıçağımı birden çekerek çamurlu toprak üzerinde atımı dörtmala Eblis'e doğru sürmeye başladım. Saldırım öyle anıydı ki Shaiksa mızrağını kaldırmaya bile vakit bulamadı. Daha bana nişan alamadan üzerine çullanmışım.

Bıçaklarım gün ışığında parlıyordu ve birbirine çarpan metal sesi duyuldu. Sağ elimdeki Eblis'in göğsündeki iki zırhın bağlantı yerine denk geldi. Onu boşluğa doğru yukarı çekince sıkıştı. Tenine saplanıp saplanmadığını kestirebilmem imkânsızdı. Ancak sol elimdeki bıçak Shaiksa'nın zırhında parçalanınca kırılan silahımın sapını yere attım. Atımı yeniden saldırıya geçmek üzere döndürürken kılıcı çektim.

Fakat bu kez saldırımın sürprizi kalmamıştı. Eblis hazırlıklıydı ve o da kendi atımı ileri sürerken Kangadon'un sivri ucuyla doğrudan kalbimi hedef aldı. Eyerin üzerinde hareket ederek mızrağın ucunun beni ıskalamasını sağladım, ama bir karşı saldırı yapmaya fırsatım olmadı.

Atlarımızı döndürüp bir kez daha birbirimizin üstüne sürerken atı etrafa çamur saçan katil, mızrağı yatay konuma getirdi.

Ancak iyice odaklanmıştım ve Hib'in keskin pençelerini savuşturana benzer büyümlü bir zırh oluşturdum. Bu ufak, parlak ve havada savrulan el kadar yer kaplayan bir zırhtı fakat zihin gücümü kullanarak onu sabit tutarak büyü gücüne rağmen yönünü saptırabilecektim.

Fakat tam temas anında Eblis'in onca zaman önce Val-karky Kralı'nı nasıl alt ettiğini anladım. Kral da muhtemelen benimkine kıyasla çok daha güçlü bir büyümlü zırh kullanmış, ancak gerçek gücünü tam ölüm anında anlamış olmalıydı: Hiçbir şey Kangadon'u hedefinden saptıramazdı.

Ve bu gerçek değişmedi. Mızrağın ucu tereyağını kesen bir bıçak gibi zırhı delip geçerek kalbimi hedef aldı. Ölmeme ramak kalmıştı. Geriye yapabileceğim tek şey ka-lyordu; Kangadon'u hedefinden saptıramayacağıma göre ondan kaçınmam gerekiyordu.

Eyerin üzerinde yana kayıp mızrağın ucundan kıl payı kurtularak yere atladım. Kollarımla bacaklarımı bedenime doğru çekip yerde yuvarlanarak çarpmanın şiddetini biraz olsun azaltabildim. Eriyen kar örtü görevi görmesine rağmen yine de soluğum kesildi. Kılıç elimden uçtu ve katil düşmanım vakit kaybetmeden atını döndürüp üzerime saldırırken yerde öylece kalakaldım.

Doğrulmayı başardıysam da kafam allak bullak olmuştu ve bu sert düşüşün ardından kendime gelmeye çalışıyordum. Eblis bana ulaşmak üzereydi, Kangadon'un sivri ucu hâlâ kalbimi hedefliyordu. Sonumun geldiğini düşünürken başka nal sesleri duydum ve sol yanımdan bir şey hızla yaklaştı.

Bu, beyaz atlı biriydi. Katille arama girip saldırıya geçmişti. Beyaz at kişneyip yana devrilirken üzerindeki sürücüsünü bez bir bebek gibi havaya fırlattı. Havada dönüp sertçe yere düşerken yüzünü gördüm.

Bu küçük Nessa'ydı. Beni kurtarmaya çalışmış ve bedelini ödemişti.

Atı bir kez daha kişnedikten sonra yan dönüp ayaklandı. Nessa'ya baktım. Yüzükoyun yatıyordu ve hareket etmiyordu. Ölümü çabuk ve acısız olmuştu. Benim işim bitirildikten sonra Shaiksa'nın eline düştüğünde olacaklardan çok daha iyi. Alaca ölüm hızlıydı ama son derece acı vericiydi; mideyle bağırsaklar köpürüyor ve et içten içe eriyordu.

Yaşlı Rowler'a verdiğim sözü tutamadığımı fark ettim. Ben ölünce en küçük kız da katil tarafından boğazı kesilerek öldürülecekti. Kulede yapmayı istedikleri şeyi şimdi yapacaklardı. Ben yalnızca kaçınılmaz sonu ertelemiştim. Yenilgim karşısında öfkeli ve üzgündüm. Bunca zaman boşuna çabalamıştık.

Eblis yavaş yavaş bir yay çizerek atını yanıma doğru sürerken mızrağını da hazırlamıştı. Yavaş yavaş kendime geliyordum ve kılıcımı bulmak için etrafa baktım. Mızrağı he-definden saptıramazdım fakat hiç olmazsa elimde silahımla ölürdüm. Yine de bacaklarım hareket etmeyi reddediyordu; elimden yalnızca dizlerimin üzerine doğrulmak geldi.

Shaiksa miğferini kaldırıp gülümsedi. Beni kimin öldüreceğini görmemi istiyordu. Boş yere nefesimi harcamadım ve donuk bir ifadeyle öylece baktım. İçten içe Balkai'nin istediği olduğu için öfkeliydim. Dövüşte kendimi kanıtlamıştım;

bu katili peşime takarak onursuzca davranmıştı. Ahlaksız ve soysuzun tekiydi.

Burada öleceğimi bilmeme rağmen kılıcıma ulaşmak istiyordum. Mücadelemizi sonsuza dek hatırlasın diye Eblis'i yaralamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Eninde sonunda ölecektim ve bunun en güçlü Shaiksa katilinin –Yenilmeyen'in– elinden olması onurlu bir ölümdü.

Tekrar üzerime saldırdı. Yana çekildiysem de mızrağın ucu sağ omzuma saplandı ve Eblis onu sertçe yukarı çekerek beni havaya kaldırdı. Bir an için çaresizdim ve çok acı çekiyordum, fakat mızrağın uzunluğu ve ağırlığım düşünülüğünde beni bu şekilde birkaç saniyeden daha uzun süre tutamazdı. Mızrağı indirir indirmez yere düşüp yana doğru yuvarlandım.

Tekrar dizlerimin üzerinde doğrulduğumda kolumdan akan kan yerdeki çamura damlıyordu. Çok geçmeden ölecektim, ama yine de pes etmeye niyetim yoktu ve çamur boyunca kılıcıma doğru emeklemeye başladım. Yol bana çok uzun geldi; Eblis her an yeniden saldırıya geçip mızrağını –bu kez kalbime– saplayabilirdi.

Acı içinde ilerlerken gözlerim üzerindeydi. O da bana bakıyordu ama atını ileri sürmedi. Her şey son derece sessiz ve sakindi. Sonra aslında bana bakmadığını fark ettim. Hızla kafamı çevirip arkama baktım.

Hemen arkamda, biraz sol tarafta en az Eblis'inki kadar siyah ve güçlü bir beygirin üzerinde başka bir savaşçı daha vardı. Bu athıyı tanıyordum. Bu bir purraydı.

Bu, katil cadı Grimalkin'di.

BÖLÜM 23

ÖLMEYEN

Grimalkin'in boynuna taktığı kemiklerden yapılma kolyesi bu kez elindeydi. Eblis'in küçültülen kafataslarından yapılma kolyesinin aksine onunki yendiği düşmanlarının el kemiklerinden yapılmıştı. Onları tuhaf bir ayin yapar gibi okşayıp duruyordu. Ben bakarken kemikleri bırakıp uzun bir bıçak çekerek yanıma geldi, atı yumuşak çamurun üzerinde hafif hafif ileri geri gidiyordu.

"Ayağa kalk Slither," diye emretti. "Şununla düşmanını öldür. O seni öldürmeden sen onu öldür. Asla pes etme! Asla geri çekilme!"

Bıçağı bana doğru attı. Acı dolu bir çığlık atarak döne döne ilerleyen bıçağı havada yakaladım.

Bu bıçakta bir tuhaflık vardı. Kuyruğumu havaya kaldırıncı bunun gümüş alaşımından yapıldığını anladım. Gözlerimse çok daha çarpıcı bir şey görüyordu.

Bıçağın sapı bir emicinin başı şeklindeydi ve bu emicinin gözleri yerinde iki yakut vardı. Bu, doğmamış tancarımız Talkus'un suretiydi. Ben bakarken yakut gözlerden damlayan kan ayaklarımın dibinde çamura karıştı. Bunun kudretli bir bıçak olduğuna kuşku yoktu. Yayıdığı büyü gücü hissedebiliyordum.

Grimalkin gülümsedi ve atını benden geriye doğru uzaklaştırdı. Tazelenen bir umut ve güçle ayağa kalktım. Eblis temkinli bir ifadeyle Grimalkin'e bakıyordu fakat onun gerilediğini görünce dikkatini yine bana, yani asıl hedefine çevirdi.

Atını dosdoğru üzerime sürmeye başladı. Derin bir nefes alıp tüm benliğimle odaklanarak olduğum yerden kıpırdamadım. Mızrağın ucu menzilime girince beygirin ayakları altında ezilmemek için yana çekilip bıçağı kaldırıarak mızrağı savuşturdum.

Şaşkınlık içinde bıçağın kırılmadığını gördüm. Mızrağı hedefinden saptırıp boylu boyunca yan tarafına sürtünerek etrafa kıvılcımlar saçtı. Shaiksa'nın zırhlı eldivenlerine ulaşmış ellerine değince katil şaşkınlık içinde bağırdı. Kangadon'u bıraktı ve mızrak döne döne uzaklaştı.

Sonra bir *whalakai* –yani haizda büyücülerine nadiren gelen anlık bir duyumsama– anında içinde bulunduğu durumu tüm detaylarıyla kavradım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum! Bıçağı yana savurdum, kolum neredeyse görünemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu ve havada dönen mızrakla buluştu.

Kangadon ikiye ayrıldı.

Böylece Kırılmayan Mızrak artık işe yaramazdı.

Fakat Eblis bir katil olarak iki bin yıldan uzun süre boşuna yaşamamıştı. Mızrağı parçalanmış, kendisi de yaralanmıştı ama yine de gücünü toparlayıp tekrar saldırıya geçti. Bu kez atını üzerime sürerken her iki elinde birer uzun kılıç vardı.

Bir kez daha emici bıçağını savurup atın altında kalmamak için hızla yana kaçtım. At dörtmala yanımdan geçerken soğuk havada burnundan dumanlar çıkarıyordu. Ama Eblis sertçe yere düştü ve orada öylece hareketsiz kaldı.

Yaklaşıp düşmanıma baktım. Ve kendimi dahi şaşırtarak bitirici darbeyi vurmadım. Bu bilinçli bir seçim değildi. İçimde bir şey bunun için başka bir son belirlemişti. Bıçak elimde sessizce bekledim. Dakikalar sonra Eblis güçlkle doğruldu. Silahsızdı. Düşerken onları elinden kaçırmıştı. Yine de onları dörtmala koşan atının dağıttığı çamurlu topraktan almasını sabırla bekledim.

Sonra yakın dövüşe başladık. Güçlerimiz birbirine yakındı ve mücadele uzun süre devam etti. Çok geçmeden güneş battı ve hava kararmaya başladı. Artık karanlıkta dövüşüyorduk ve düşmanımı görmek için shakamure büyüü yapmam gerekiyordu. Gücümü tazelemek için de büyüye başvurmam gerekti. Eblis de büyü yapıyor olmalıydı, çünkü bıçaklarını son derece etkili bir şekilde kullanıyordu ve bir süre darbeleri karşılamakta güçlük çektim. Sessizce dövüş-tük. Yalnızca zorlandıkça çıkan hırıltılar, birbirine çarpan metaller ve çamuru ezen botlarımızın sesleri duyuluyordu.

Sonra yavaş yavaş üstünlüğü ele geçirmeye başladım ve en sonunda düşmanımı dizlerinin üzerine çöktürüp öldürücü darbeyi indirmek üzere bıçağımı havaya kaldırdım.

Tam o esnada kolumu tutan bir el hissettim.

“Sen kazandın Slither, ama o artık benim,” diye fısıldadı Grimalkin. “Bıçağı bana ver.”

Boyun eğmekten başka ne yapabilirdim ki? Ne de olsa

muazzam bir zafer kazanmıştım ve bunu cadıya borçluydum. Onun müdahalesi olmasaydı çamurun içinde ölmüş olurdu. Bıçağı ona verip Nessa'nın düştüğü yere gittim.

Yanına diz çöktüm. Hâlâ soluk alıp veriyordu, fakat hayat belirtileri gitgide zayıflıyordu. Az biraz daha büyü gücüm kalmıştı, elimi alnına koyup onu canlandırıncaya kadar bu gücü bedenine aktardım.

Bir süre sonra doğrulmasına yardım ettim ve gözlerini açtı.

“Ölüyordun küçük Nessa, ama gücümü kullanarak seni hayata döndürdüm. Sana olan borcumu ancak böyle ödeyebilirdim.”

O beni yılan ısırığında kurtarmıştı, ben de şimdi ona olan borcumu ödemiştim. Uzun süre bana bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, ama sonra arkadan kanımı donduran bir ses duyuldu.

Shaiksa katilleri çığlık atmaz. Ama buna rağmen en güçlü ve acımasız katil Eblis bağııyordu. Çığlıkları uzun süre devam etti.

Bu ses karşısında Nessa gözlerini belerterek bana baktı. Oysa benim hoşuma gidiyordu, onunsa hiç hoşlanmadığı belliydi. Katil yavaş yavaş öldürölüyordu ve ölürken aklından geçenler kardeşliğin diğer mensuplarına iletiliyordu. Ölürken bile onların bilgisini arttırıyordu. Peki ama bundan ne öğreniyorlardı?

Bir başka whalakai anında neler olup bittiğini anladım. Yalnızca bilgileri arttırıyordu; bir ders alıyorlardı. Onlara Grimalkin tarafından bir ders veriliyordu: Nasıl ki makas

sembolünü ağaçlara kazıyarak düşmanlarını uyarıp uzak tutuyorsa, işte şimdi Shaiksa Kardeşliğine bir mesaj gönderiyordu.

Onlara kim olduğunu, neler yapabileceğini iletiyor; acı ve korku hakkında ders veriyordu.

Ve sonra yüksek sesle mesajını kardeşliğe ilette: “Benden uzak durun!” diye uyardı. “Yoksa bu kardeşinize yaptıklarımı size de yaparım! Peşime düşenler bu şekilde ölürlər! Benim adım Grimalkin.”

Böylelikle Kırılmayan Mızrak kırılmış, Yenilmeyen ise yenilerek iki bin yılı aşkın bir süre sonra bu dünyayı terk etmişti.

Ve o an katil cadının şimdiye dek karşılaştığım en tehlikeli savaşçı olduğunu anladım. Yani önümde aşmam gereken büyük bir engel vardı. Günün birinde onunla dövüşüp yenmeliydim. Bunu yapabilirsem bir haizda büyücüsü olarak kariyerimin en önemli zaferini elde etmiş olurdum.

Daha sonra ona neler yapıldığını anlamak için Eblis’in cesedini incelediğimde o kadar çok bağırmasına sebep olabilecek hiçbir şey göremedim. Doğru, makas sembolünü alnına kazımişti fakat görünürde başka bir şey yoktu. Bu insan cadıdan öğrenebileceğim çok şey olduğunu itiraf etmem gerekiyordu.

BÖLÜM 24

KARANLIĞIN KIZI

Nessa hırpalanmış ve yaralanmıştı, ama benim yardımımla bu badireyi atlatmıştı; en derin acısı hâlâ kız kardeşi Susan'ı kaybetmiş olmaktı.

İki kız ağlaya ağlaya uyuduktan sonra cadıyla birlikte kamp ateşinin başında konuşmaya başladık.

“Eblis'i alt etmek için kullandığım şu harika bıçak... Onu nereden buldun?” diye sordum.

“Benim değil,” diye yanıtladı. “Bir başkası adına taşıyorum ve iade etmem gerekiyor.”

“Bir kez daha görebilir miyim?” diye sordum.

Cadı sivri dişlerini göstere göstere gülümsedi ve bir an için reddedeceğini sandım. Ama sonra bıçağı kınından çekip bana uzattı. Onu dikkatlice tutup evirip çevirerek inceledim. Gücünü anında hissetmiştim.

“Bu çok özel bir bıçak. Kim yapmış?” diye sordum.

“Tanrılarımızdan biri tarafından yapılmış küçük büyücü. Demirci tanrımız Hephaestus tarafından.”

“Kabzası için bir emicinin başının kullanılması çok tuhaf,” dedim. “Doğmamış Tanrımız Talkus doğduğunda buna benzecek.”

“Söylediklerini hatırlıyorum,” dedi cadı suratını asarak. “Halkın kutsal bir savaş başlatıp bizi denize dökcek.”

“Sonra dünyayı biz yöneteceğiz,” diye ekledim.

“Sahiden çok ilginç bir süreç olacak!” dedi. “Böyle bir şeye kalkışırsanız benim halkım muazzam bir direniş gösterecektir. Ve eninde sonunda Valkarky’nin duvarlarını alaşağı edip dünyayı Kobaloslardan kurtarırız. Yani dua edelim de Talkus dünyaya epey sonra gelsin!”

Hiç yorum yapmadan bıçağı geri uzattım, fakat sonra aklıma aniden bazı düşünceler geldi.

“Şu yıldız taşı, insanlar için değerli mi?” diye sordum. “Bölgemize girip Valkarky’ye gelmenin nedeni bu mu? Dünyaya düştüğünde bu civarda olman çok tuhaf bir rastlantı gibi geliyor bana.”

“Bu bir rastlantı değildi. Nereye ve ne zaman düşeceğini biliyordum,” diye karşılık verdi cadı.

“Bu bilgiyi büyü yaparak mı edindin?”

“Biz cadılar zaman zaman geleceğe dair kehanetlerde bulunabiliriz; ayrıca yaklaşan tehlikelerin ‘kokusunu alabiliriz’. Fakat taşın gelişini rüyamda gördüğümü itiraf etmeliyim. Hatta gerçeğe öylesine yakın bir rüyaydı ki uyan-dığımı sandım. Gözlerimi kör edebilecek denli güçlü bir ışık vardı. Sonra bir ses bana taşın nereye ve ne zaman düşeceğini ve taşı ele geçirince onunla ne yapmam gerektiğini söyledi.”

“Işığın içinden gelen ses seni halkımın sebep olacağı tehlikelere karşı da uyardı mı?”

“Yıldız taşının kentinizin yakınına düşeceğini biliyordum,” diye yanıtladı. “Tam da kehanetteki gibi oldu, ama sonra onu taşıyabilmem için soğumasını beklerken yaklaşan savaşçıların kokusunu aldım. Onlarla dövüştüm, ama sayıca çok fazlaldı.”

“Şimdi taşı bir kez daha ele geçirdiğine göre, onunla ne yapacaksın?”

“Bu Karanlık’a ait bir bıçak ve onu tutan kişiye uygun değil!” diye bağırdı emici şeklindeki kabzayı bana doğru uzatarak. “O yüzden yeni bir bıçak yapacağım. Çok daha büyük ve etkili bir bıçak!”

“Peki bu bıçağı kim kullanacak? Bir kral mı?”

“Şu anda kendisi bir hayaletin çırağı. Karanlık ve onun hizmetkârlarıyla başa çıkma konusunda becerikli biri. Şeytanı sonsuza dek yok edebilecek tek kişi o. Bunu başarabilmesi için kullanması gereken üç bıçaktan biri de işte bu. Ama eğer hayatta kalmayı başarırsa onu daha başka görevler bekliyor.”

“Ne gibi görevler?”

“Geleceğı okudum ve başka zorluklarla yüzleşeceğini biliyorum. Fakat tüm bunlar çok belirsiz. Kehanet kusurlu bir sanattır. Şeytan’ı öldürmeye çalışırken hayatını kaybedebilir de. Onun geleceğini görebilmek için aynaya baktım, fakat görüntü bulanıklaştı. Ben yine de bu bıçağı onun için yapacağım.”

“Demirci tanrınızdan daha iyi bir bıçak yapabilmeyi mi umuyorsun?” dedim bu düşüncesi karşısında başımı iki yana sallayarak. “Halkım bu tür umutsuz hırslara *hubris*

adını verir. Kibir en büyük günahtır; tanrıların ortak gazabını üzerine  kebilecek kadar büyük.”

“Ben yine de denemekte kararlıyım,” diye yanıtladı. “Duydu um ses böyle emretti: Işıktan bir bıçak yapmalıyım. Adı da Yıldız Bı a ı olacak.”

“Sen Şu ‘karanlık’ dedi in Şeyin bir parçası olmana rağmen yine de onun antitezini yaratmaya çalışıyorsun. Karanlı a ait birinin ılık bıçağı yapmak istemesi gerçekten çok tuhaf!” dedim.

“Tuhaf zamanlarda yaŐıyoruz,” diye yanıtladı cadı. “Benim gibi bir cadının klanımın düŐmanlarıyla ittifak oluŐturması da tuhaf. Ama durum bizi bunu yapmaya itti,” diyerek kara tanrılarının başını içeren heybeyi havaya kaldırdı. “Şeytan yok edilmeli. Bundan daha önemli bir Şey yok.”

BÖLÜM 25

KIZ KARDEŞİME VEDA

≡ NESSA ≡

Güneye, Pwodente yakınlarındaki Stoneleigh kasabasına doğru ilerlemeye devam ettik. Bryony ile aynı atı paylaşıyordum. Şu an bu kadar yakın olmamıza ve kollarımı onun boynuna dolayabilmeme rağmen bunu bir daha yapamayacağımı düşünmek içimi acıtiyordu.

Öne eğildim. “Umudunu yitirmemeye çalış Bryony,” diye fısıldadım. “Günün birinde yanına gelmenin bir yolunu bulacağım, yemin ederim!”

“Buna eminim Nessa!” dedi gülümseyerek. “Sen çok zekisin. Bunu yapman fazla uzun sürmeyecektir.”

Kız kardeşimin naif iyimserliğine rağmen bir daha karşılaşmamızın çok zor olduğunu biliyordum. Ama en azından Bryony uzun ve mutlu bir hayat sürebilecekti. Susan’ın artık yanımızda olmadığına hâlâ inanamıyordum. Cadı yarattığın yanında savaşmış ve bir şekilde galip gelmeyi başarmışlardı. Fakat bedeli çok ağır olmuştu! Zavallı Susan çok korkmuş olmalıydı. Hele bir de o şekilde ölmek! Çektiğim acı dayanılmazdı.

Onu kurtarabilmek için kendi canımı seve seve verirdim.

“Ya amcamlar bana kötü davranırsa?” dedi Bryony aniden.

“Onlar ailemizin bir parçası. Sana iyi davranacaklardır. Buna eminim,” dedim usulca.

Aslında hiçbir şeyden emin değildim. Zor zamanlar yaşıyorduk ve amcamlar Kobalos bölgesinin sınırında kıt kanaat bir hayat sürüyorlarsa ihtiyaçları olan son şey beslenecek ilave bir boğaz daha olurdu.

O gece kamp ateşinin etrafında Bryony’yi akrabalarımıza teslim etmek için izleyebileceğimiz en iyi yöntemin ne olacağına dair tartıştık.

“Yüzümüzü gösterirsek paniğe sebep olabiliriz,” dedi Grimalkin yaratığa, “ne de olsa sen Kobalos’sun, benimse bir cadı olduğum açık. Bunu yaparsak peşimize düşerler ve bizi takip edenleri öldürmemiz gerekir. Kızların akrabaları da bunların arasında olabilir.”

Alenen görülmeleri sonucunda gerçekten de bunların olacağını düşündüğümünden başımı aşağı yukarı salladım.

“Gizlenme büyüsü yapmayı öneriyorum,” dedi Grimalkin.

“Buna gerek olmayabilir. Arazi şartlarına bir bakalım. En küçük purrayı tek başına gönderip uzaktan izleyebileceğimiz bir yerleşim olabilir,” diye önerdi Slither.

“Evet, ama eve sağ salim ulaştığına ve kabul gördüğüne emin olmalıyız,” diye ısrar ettim. “Ne de olsa onları ilk kez göreceğiz. Kardeşimin yükünü almak istemeyebilirler. Hatta şimdiye kadar ölmüş bile olabilirler, üstelik hayatta

kalmak için mücadele eden bu kadar küçük bir topluluğun beslenmesi gereken bir kişiyi daha kabul edeceklerine dair hiçbir garanti yok. Kardeşimin güvende olduğuna dair şüphelerimin giderilmesine ihtiyacım var.”

Ertesi sabah çıktığımız yolculuğun son aşamasını tamamladık.

Nehrin solumuzda kalan kıyısı boyunca akıntı yönünde ilerleyerek uzakta görünen Batı Denizi’yle aramızdaki son köprüye yaklaştık. Köprüyle aramızda ufak bir koruluk vardı. Yaptığımız plan için daha iyisi olamazdı.

“Bu harika,” dedi Grimalkin. “Koruluğun sınırında ağaçların arkasına gizlenirken Bryony’nin köprüyü geçişini uzaktan izleyebiliriz.”

“Ama eğer yengemle amcam seni yanlarına almayı kabul ederlerse köprüye geri gelip her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için bize doğru el sallamalısın,” dedim. “Bana söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedi Bryony duygulanarak. “Bana seni ve Susan’ı soracaklardır,” diye devam ederken gözleri dolmuştu. “Ne söyleyeyim?”

Uzun uzun düşündüm. Bildiğim kadarıyla babam Pwodente’deki akrabalarıyla hiç yazışmamıştı. Kızları olduğunu ya da karısını kaybettiğini bilmiyor olabilirlerdi. Ama olabildiğince gerçeğe yakın şeyler söylemek en iyisiydi.

“Cesur olmalısın Bryony,” diye yanıtladım. “Onlara babamın nasıl öldüğünü anlat, ama ablalarının satabilecek hale getirinceye kadar onu işletmek üzere çiftlikte kaldıklarını

söyle. İşlerin zor olduğunu, sana düzgün bir şekilde bakamadıklarını ve günün birinde yanına gelebileceklerini ya da onu yanlarına geri çağıracaklarını umduğunu söyle. Seni buraya sağ salim getirebilmek için yollarından kilometrelerce sapan yabancılarla birlikte geldiğinden ve seni daha fazla taşıyamayacaklarından ancak her şeyin yolunda olduğunu bilmek istediklerinden bahset. Bunu yapabilir misin?”

“Elimden geleni yaparım Nessa. Denerim.” Olabildiğince cesur davranmaya çalışıyordu.

Atlarımızdan inip ağaçların arasında beklemeye başladık. Bryony ile birlikte Grimalkin ve Slither’dan uzaklaşıp son kez ağlamaklı bir şekilde vedalaştık, hatta bu vedalaşma öyle uzun sürdü ki yaratık kuyruğunu kaldırıp volta atmaya başlayınca sabrının sınırlarını zorladığımızı fark ettim.

Son bir kez daha sarıldık, Bryony yutkundu ve nehre doğru ilerlemeye başladı. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak arkasından bakakaldım. Beni geride bırakmanın onun için ne anlama geldiğini bildiğimden onunla gurur duyuyordum. Köprüye yaklaştıkça silüeti giderek küçülmeye başladı ve köprüyü geçince Stoneleigh’e ait olduğunu düşündüğümüz kulübelerin ardında gözden kayboldu.

Sessizce bekledik, Slither giderek sabırsızlanıyordu ve bir saat kadar sonra üç kişi köprüye yaklaşp otlak boyunca bize doğru baktılar. Bir adam ve bir kadın gördüm, aralarında da kız kardeşim Bryony duruyordu. Elini kaldırıp üç kez salladı.

Bu, her şeyin yolunda olduğuna ve yengemle amcamın onu yanlarına aldığına dair önceden anlaştığımız bir işaretti. Son kez elini sallamasıyla birlikte rahatladım. Artık kuzeybatıya, o çok korkulan köle pazarına doğru yola koyulabilirdik. Bryony'nin yeni hayatı başlamıştı; benimkiyse bitmek üzereydi. Kobalos kölesi olarak fazla uzun yaşayabileceğimi sanmıyordum.

BÖLÜM 26

KÖLE KULADI

Nessa satıldıktan sonra haizdama dönebileceğimi bildiğimden yola daha moralim yüksek bir şekilde devam edebiliyordum. Eve döneceğim anı dört gözle bekliyordum. Fakat bu mutlu, iyimser ruh halimin Nessa'nın durmak bilmeyen gözyaşlarıyla gölgelenmesi beni rahatsız ediyordu. Skaiium tehlikesi henüz geçmemişti. Her ne kadar elimden geleni yapmaya gayret etsem de bazı davranışlarını bir türlü unutamıyordum.

Skulka tarafından ısırıldığım da beni hayata döndürmek için kanından vermişti; çok daha sonraysa Eblis'le arama girerek hayatta kalmamı sağlamıştı. Sanırım bu yaptıkları da Haggenbrood'la dövüşmek için benden bıçak istemesiyle aynı şekilde açıklanabilir: Yalnızca kız kardeşlerinin hayatta kalmalarını sağlamaya çalışıyordu.

Fakat alnını benim alnıma dayadığı anı nasıl unutabilirdim; bir purra için son derece cesur bir hareketti. Bu da yine beni Bryony'yi kurtarmaya ikna etme isteğiyle yapılmış ve önce Nunc'u, ardından Shaiksa katilini öldürmemle sonuçlanmıştı. Yine de teninin tenime değdiği anı unutamıyordum.

Bir yanım onu serbest bırakıp kardeşiyle birlikte yaşamasına izin vermek istiyordu, fakat buna göz yumamazdım. Ben bir haizda büyücüsüydüm; güçlü olmalı ve içimdeki en ufak zayıflıkla dahi mücadele etmeliydim. Hem bir köle satın Bindos'un gerekliliklerini karşılamam önemliydi; aksi takdirde kendimi yine bir sürgün olarak bulabilirdim.

Kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik, Fittzanda Yarığı'm olaysız bir şekilde, yalnızca birkaç orta büyüklükte sarsıntı yaşayarak geçtikten sonra çok geçmeden kendimizi bir kez daha karların arasında bulduk. Sert bir buz tabakasıyla kaplı kar iyice incelmşti; hava açıktı. Kobalos topraklarında bile kısa süren bir yaz mevsimi yaşanrdı ve iyice yaklaşmştı.

Dendar Dağları'nın etekleri boyunca tırmanmaya başladık ve ikinci gün alacakaranlık çökmeden hemen önce, en büyük köle kuladı Karpotha uzakta göründü. Göge yükselen geniş, kapkara bir kuleydi; etrafında geniş, duvarlarla çevrili bir avlu vardı. Purraların tutulduğu zindanlar oradaydı.

Nessa'yı satma işini bir an önce halletmek istiyordum. Artık tek istediğim haizdama dönüp büyü gücümü tazelemektir. İyiden iyiye azalmıştı. Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordum fakat çocuğun ailesine görünmemek için gizlenme büyüsu yapmayı reddetmemin sebebi buydu. Bunu yapabilecek kadar dahi büyü gücüm kalmamıştı ve gücümün son zerrelere her an ihtiyaç duyabilirdim.

Kayalık bir çıkıntının altına kamp kurduk ve cadıya şafak söker sökmez Nessa'yı kulada götürüp satacağımı söyledim.

Grimalkin yanıt vermeden uzun bir süre sessiz kaldı. Kamp ateşinin etrafı kuzey rüzgârlarından bile daha serindi ve üçümüz de sessizce yemeğimizi yedik. En sonunda Nessa tek kelime etmeden battaniyesine sarınıp bizden uzaklaşarak kayalığın altına sığındı. Purra gittikten sonra cadı konuşmaya başladı.

“O paltoyu nereden aldın?” diye sordu. “Daha önce hiç böylesini görmemiştim.”

“Bu vazifemizin bir işareti,” diye yanıtladım. “Çıraklığını tamamlayan haizda büyücülerine böyle bir palto verilir. Üzerinde on üç doğruyu simgeleyen on üç düğme vardır.”

“On üç doğru mu? Nedir bunlar?”

“Bunu bilseydin sen de bir haizda büyücüsü olurdun,” dedim. “Belki günün birinde sana öğretirim. Ama otuz yılını alabilir. Bu tür bilgiler kısa yaşamlar süren insanlara göre değildir.”

Cadı vahşice gülümsedi. “Harcayacak otuz yılım yok, ama günün birinde tekrar ziyaretine gelebilirim. Belki o zaman mesleğine dair bir şeyler öğretebilirsin. Pendle’daki cadı kız kardeşlerim tutucudur ve eski yöntemlere bağlıdır, fakat ben farklı kültürler ve disiplinleri öğrenip yeni yöntemlere dair bilgimi arttırmaktan hoşlanırım.

“Fakat şimdi beni çok ilgilendiren bir başka konu hakkında konuşacağım. Senden bir kez daha kızı köle pazarında satmamamı rica edeceğim. Çok cesur davrandı ve bazı yaptıklarıyla hayatta kalmanı sağladı. Bu iki kız olmasaydı katili öldürmek için kullandığın bıçağı sana vermezdim.”

“Söylediklerin doğru,” diye itiraf ettim, “ama bu ricanı geri çevirmeliyim. İçinde bulunduğum durumu anlatamadım mı? Bu kadar çabuk mu unutuyorsun? Sorun paraya ihtiyacım olması değil, fakat Bindos adı verilen bir Kobalos kanununa göre her vatandaş köle pazarında en az bir purra satmalıdır. Bu satış dikkatli bir şekilde kayıt altına alınır. Aksi takdirde vatandaşlığımızdan feragat etmiş sayılır ve bir daha asla dönmek üzere Valkarky’den gönderiliriz. Bunun sonucunda kanun kaçağı durumuna düşer ve görüldüğümüz yerde öldürülürüz.”

“Yeni toplumunuzun özünde yer alan köle ticaretine bulaşmaya kanunen zorlanıyorsunuz. Sizi ortak değerlerle bir araya getirmek üzere tasarlanmış zekice bir uygulama.”

“Bu doğru,” diye yanıtladım. “Köle ticareti olmasa çoğalıp hayatta kalmaya devam edemezdik. Soyumuz tükenirdi.”

“Peki ya muhalif görüşlü kimse yok mu?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Şehirde kendilerine *Ska-pien* adını veren bir grup var. Merkezi bir organizasyonlarının olmadığı ve birbirinden bağımsız ufak gruplar halinde hareket ettikleri söyleniyor. Ne başardıklarını yahut ne yaptıklarını kimse bilmiyor. Ara sıra birileri kamuoyu önünde kendilerini afişe ediyor; kısa süren bir dava sonunda amacı devleti yıkmak olan bir hain olarak asılıyor.”

“Bu şekilde idam edilmiş birini tanıyor musun?”

“Hayır,” diye yanıtladım. “Ben kente nadiren geliyorum ve bana her türlü haberi getiren Hom gibi haizda hizmetkârları dışında dostum ya da tanıdığım yok.”

“Peki ya diğer haizda büyücüleri?... Onlarla iletişimin var mı?”

“Sadece tesadüfen karşılaşırsak,” dedim cadiya.

“O halde sahiden çok yalnız bir hayat sürüyorsun.”

“Bu benim seçimim,” diye yanıtladım. “Başka türlüünü istemiyorum. Şimdi benim *sana* bir sorum olacak... Bana zorluk çıkarmamaya söz vermiştin. Sözünü tutacak mısın?”

“Evet, sözümü tutacağım,” diye yanıtladı cadı. “Yarın kulada gidip bir köle satabilirsin. Bu da bir vatandaş olarak yükümlülüğünü yerine getirmen anlamına gelir. Ama sonrasında aramızdaki anlaşma son bulur. Anlıyor musun?”

“Yani o andan itibaren düşman olacağımızı mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Belki de düşmanla dost arasında bir yerde kalırız. Ama şimdilik yollarımızın ayrılması gerek.”

Çok geçmeden geceyi geçirmek üzere ayrıldık, ama daha sonra birtakım fısıltılar duyarak uyandım. Duyma becerimi kullanıp neler konuştuklarını duymaya çalıştıysam da anında sustular. Görünüşe bakılırsa bir şey planlıyor olmalıydılar. Ama bu beni fazla endişelendirmiyordu, cadının dürüst ve sözüne sadık biri olduğuna inanıyordum. Yarın daha fazla sorun çıkmadan Nessa’yı satıp kırk yıllık bir süre için vatandaşlık görevimi yerine getirmiş olacaktım.

Gecenin geri kalanında iyi uyudum. Ancak bir ara şimdiye dek gördüğüm en tuhaf rüyalardan birini görmeye başladım. Bu rüyada Nessa’yı ölümcül bir tehditten kurtarıyordum. Öyle gerçektir ki. Rüyanın sonu dışında her şeyi

hatırlıyordum; çok güzel bir rüyaydı; sonunda her ne oluyorsa olsun çok keyif vericiydi.

Şafak sökerken uyandığımda cadının kampı terk ettiğini gördüm. Kendi ırkına mensup birinin köle olarak satıldığını görmek istememiş olmalıydı. Ama en azından işimi zorlaştırmama konusunda verdiği sözü tutmuştu. Dolayısıyla kahvaltıyla vakit kaybetmeden Nessa'yla birlikte atlarımıza bindik ve onu sessizce kulada doğru götürdüm.

Yolda çok üzgün görünüyordu ve köle olarak yeni hayatında faydalı olacağını düşündüğüm birkaç tavsiyede bulundum.

“Küçük Nessa, artık benim malım olmaktan çıktığında her daim itaatkâr ve saygılı ol. Asla yeni efendilerinin gözlerinin içine bakma. En önemlisi bu. Ve açık arttırma başladığında platformun üzerinde başın dik olsun, ama gözlerini üzerinde durduğun ahşap zeminden ayırma. Tenine vurulan her kırbaç ve etini kesen her bıçak darbesi için onlara teşekkür et. Bekledikleri budur. Böylelikle yalnızca daha fazla fiyata satılıp sana bakanlara keyif vermekle kalmaz; aynı zamanda bir purra olarak mümkün olduğunca uzun yaşarsın.”

“Köleler ne kadar yaşıyor?” diye sordu Nessa.

“Yetişkinliğe erişen bazı purralar on ya da on iki yıl yaşar, ama tenleri gençliğini yitirip kanları o eski tadını yitirince öldürülüp whoskorlara, yani Valkarky kentinin çok bacaklı işçilerine yem olurlar.”

“O halde çok fazla zamanım yok,” dedi üzgün bir ifadeyle. “İnsanlara bu şekilde davranmak doğru olamaz.”

Yanıt vermedim, çünkü artık kuladın bize tepeden bakan siyah taşlı dış duvarını görebiliyordum; işe başlama vakti gelmişti. Kuzeydoğudan kaleye uzanan ve at nallarıyla ayakları zincirli kölelerin kelepçeleri altında ezilen yol çamur içindeydi. Kapıya ulaşınca neden orada olduğumu söyleyip içeri girdim. Sonrasında daha fazla vakit kaybetmeden kızı ite kaka ilerlettim. Aslında Nessa'dan bu şekilde kurtulma fikrine hâlâ alışamamıştım ve bu işi mümkün olduğunca hızlıca halletmek istiyordum.

Saatin henüz erken olmasına rağmen kuladın geniş avlusunda hummalı bir faaliyet vardı. Zincire vurulu purralar, Kobalos tüccarlarının gruplar halinde etrafında toplandığı üç ahşap platforma çıkarılmıştı. En az bir düzine Oussa muhafızı vardı. Sinirli görünüyordardı ve buradaki olayları küçümsedikleri belliydi. Cadının peşine düşmeyi yeğleyeceklerine hiç şüphe yoktu; onun güneye doğru gittiğine dair söylentiler vardı. İlk yakalandığında dört muhafızın cadı tarafından öldürülmesi karşısında hâlâ rahatsız olmalıydılar.

İçlerinden bazılarının neredeyse saygı dolu bir ifadeyle bana kaçamak bakışlar attıklarını fark ettim. Haggenbrood'u alt edişimi seyretmiş olmalıydılar.

Atımdan inip Nessa'yı da indirdikten sonra onu en yakındaki platforma kadar sürükledim. Daha nazik davranmak isterdim fakat böyle halka açık bir ortamda toplumun normlarına uymaktan başka çarem yoktu. Tüccarla satış sürecini tamamlamam bir dakikadan daha az vaktimi aldı.

“Purra karşılığında yüz valkron veriyorum,” dedi ellerini ovuşturarak.

Bir valkron Kobalos erlerinin gündelik yevmiye tutarıydı ve onu satışa çıkardığında bu tutarın en az iki mislini kazanacağını biliyordum. Ancak pazarlık yapacak durumda değildim ve satışı bir an önce bitirmek istiyordum. Para umurumda değildi; beni yalnızca yasal zorunlulukları yerine getirmek ilgilendiriyordu. Dolayısıyla başımı aşağı yukarı sallayıp teklifini kabul edince parayı sayıp küçük bir çantaya koydu.

“Bu at için ne verirsin?” diye sordum Nessa’nın sürmekte olduğu atı göstererek.

“İki yüz yirmi valkron,” dedi gülümseyerek ve bir kez daha iş üstündeki tüccarlara özgü o sinir bozucu şekilde ellerini ovuşturmaya başladı.

Parayı çantaya koyup bana uzattı ve satış tamamlandı.

Yani at için Nessa’dan daha çok para almıştım. Çünkü Nessa çok cılızdı. Bu tür purralar asla fazla para etmez.

Yine de asıl önemli olan şey satış işleminin adıma kaydedilmesiydi ve artık Bindos kayıtlarında adım geçecekti. Bir vatandaş olarak yükümlülüğümü yerine getirmiştım.

Tüccarın hizmetkârları Nessa’yı sürükleyerek yanına götürdüklerinde kızın tavsiyelerime uyup onun gözlerinin içine bakmak yerine saygılı bir biçimde başını öne eğdiğini gördüğüme sevindim. Gözlerimin içine bakması beni hep rahatsız etmişti. Eğitilmiş bir purra bunu asla yapmamalıdır. Durumunu kabullenir ya da korkunç acılar çeker.

Tüccar kemerinden bıçağını çekip hızla Nessa'nın ön koluna iki çizik attı. Kız gözünü dahi kırpmadı. Sonra belli belirsiz bir şekilde, "Teşekkürler efendim," dediğini duy-
dum.

İçimde bir şey bu olanlara isyan ediyordu. Ne de olsa Nessa benim malımken ona asla bir çizik atmamıştım.

Fakat yapabileceğim bir şey yoktu. Atımı kapıya doğru sürerken arkama bakmamak için kendimi zor tuttum. Skaiium belirtilerine karşı tüm gücümle karşı koymam gerektiğini biliyordum. Bu çok zordu, fakat ben de güçlüydüm ve teslim olmadım.

BÖLÜM 27

GECEDE BİR ÇIĞLIK

Kapıdan geçtikten sonra başımı gökyüzüne çevirip suratımı astım. Kuzeyden bulutlar yaklaşıyordu. Bu tür fırtınalara ilkbaharda nadiren rastlanırdı, fakat yine de çok şiddetli olabilirlerdi.

Kulada dönüp fırtınanın geçmesini orada bekleyebildim, ama içimden bir şey Nessa'nın içinde bulunduğu duruma tanık olma konusunda isteksizdi. Ancak çok geçmeden daha fazla ilerlemek imkânsız olacağından atımı bir önceki geceyi geçirdiğimiz kayalık araziye çevirdim.

Artık rüzgâr hızını iyiden iyiye arttırmıştı ve kayalık çıkıntının altına sığınır sığınmaz ilk kar taneleri kurşun rengi gökten düşmeye başladı. Birkaç dakika içinde kuzeyden şiddetli bir fırtına çıktı.

Bu tür erken bahar fırtınalarına özgü bir şekilde sert fakat kısa süreliydi. Altı saat kadar sonra yatışmaya başladı ve gece çökmesine yakın gökyüzü apaçıktı. Yaklaşan karanlık, yolculuğuma günün ilk ışıkları belirinceye kadar ara vermeme neden olmuştu. Her ne kadar karanlıkta yolculuk etmeye alışkınsam da, dağın eteklerinde yoğun kar yığınları olacağından ilerlemem tehlikeli olabilirdi.

Ben de atımı besledikten sonra geceyi geçirmek üzere bulunduğum yere yerleştim. Beklenen bir tehlike yoktu, haizdama dönüyor olduğum için keyifliydim; zihnim de son derece berrak olunca geçtiğimiz haftalarda yaşadığımız olayları düşünüp olup bitenlerde oynadığım rolü değerlendirmeye başladım.

Onurlu bir davranış sergileyip yaşlı Rowler'a verdiğim sözün gereklerini yerine getirdiğimi düşünüyordum. Susan'ın ölmesi benim suçum değildi. Onu kurtarmak için elimden gelenin en iyisini yapmışım. Tek başıma bir Yüce Büyücü, bir Shaiksa katili ve tehlikeli bir Hib savaşçısını alt etmişim. Daha sonra bir insan cadiyla işbirliği yaptığım doğrudu, fakat bu da yüzleştiğim tehlikenin büyüklüğü düşünülduğünde gerekliydi. Grimalkin'le birlikte Haggensbrood'u yenmişim ki bu muazzam bir başarıydı. Sonrasında emici bıçağını kullanarak ulu Eblis'e diz çöktürmüştüm. O halde neden skaiium belirtilerinden korkuyordum? Şimdi sakın kafayla bunun son derece saçma bir düşünce olduğunu görebiliyordum. Savaşçı bir büyücü olarak mükemmeliyete iyice yaklaşmışım.

Dolayısıyla skaiiumdan korkmadan cömert davranabilirdim. Küçük Nessa'yı düşününce bana her fırsatta yardım ettiğini hatırladım. Bunu kız kardeşlerinin hayatta kalması için yaptığı doğrudu, ama yine de tam zamanında ve kararlı bir şekilde harekete geçmişti. Aniden ona olan borcumu nasıl ödeyebileceğimi anladım.

Onu sattığım tüccardan geri almam mümkün değildi. Bu yasaktı. Ona rüşvet verip ikna etsem bile benim yaptı-

ğım satış geçersiz sayılır ve yükümlülüğümü yerine getirmemiş olurum. Fakat başka bir yol daha vardı.

Nessa satıldıktan sonra onu yeni sahibinden herhangi bir sorun yaşamadan satın alabilirdim. Tabii bu bana satıştan aldığım paranın en az iki misline mal olurdu, fakat para önemli değildi. İhtiyacım olanı haizdamdan kazanabilirdim. Bu durum beni herhangi bir sıkıntıya sokmazdı. Fırtına yüzünden yeni sahibi henüz Karpotha'dan ayrılmamış olmalıydı.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte kulada gidip Nessa'yı geri almaya karar verdim. Sonrasında onu güneye, kız kardeşinin yanına götürürdüm. Tabii yolda biraz kanının tadına bakardım. Ona zarar vermeyecek kadar. Buna itiraz edemezdi, öyle değil mi?

Şafak sökmeden bir saat kadar önce, gecenin karanlığında yankılanan belli belirsiz bir hayvan çığlığına uyanımdım. Duyularımı odaklayıp etrafı dinledim.

Çok geçmeden yeniden duyuldu. Bu gerçekten de yüksek, tiz bir çığlıktı. Fakat bir hayvandan gelmiyordu. Ya bir insan ya da bir Kobalos sesine benziyordu. Kuyruğumu dikleştirdiysem de kuzeyden esen rüzgâr hâlâ oldukça sertti ve kokuları benden hızla uzaklaştırıyordu.

Hemen ardından daha başka bağırış ve haykırışlar duyusam da esneyip fazla önemsemedim. Alıcıları cezbedememiş birkaç purra cezalandırılıyor olmalıydı. Uygun şekilde davranmadıkları için bunu hak ediyorlardı. Sahipleri onları ya kırbaçlıyor ya da kıyafetlerinin örttüğü yerlerine sivri bıçaklarını batırıyor olmalıydılar.

Şafak sökerken atıma binip Karpotha'ya doğru yola koyuldum. Nessa'nın yeni sahibi oradan ayrılmadan kulada ulaşmalıydım.

Tepeyi tırmanıp kulada doğru bakar bakmaz tuhaf bir şeyler olduğunu anladım. Kapılar açıldı.

Atımı taze karın üzerinde hızlandırdım. Tam o esnada güneye uzanan izleri gördüm, buradaki kar tabakası dağılmıştı ve artık bembeyaz değildi. Sanki bir grup köle bu yöne doğru gitmişti. Peki ama bunun anlamı neydi? Çok mantıksız bir durumdu. Ya doğu veya batıdaki diğer köle pazarlarına ya da kuzeydoğudaki Valkarky'ye gitmeleri gerekirdi. Yani güney dışında diğer her yöne...

Sonra cesetlerden ilkinin fark ettim. Oussa muhafızlarındandı, kölelere Karpotha'ya kadar eşlik eden gruptan biriydi. Başıyla gövdesinin üst kısmının altında kalan kar tabakası iyice ezilmiş ve kanıyla kırmızıya dönmüştü: Boğazı kesilmişti.

Kapının yanında iki ölü Oussa muhafızı daha vardı ve sonra kentten kuzeye doğru uzaklaşan kana bulanmış ayak izleri gördüm. Atlar da aynı istikamete gitmişti.

Ne olmuştu? Neden kaçmışlardı?

Kuladın içi Kobalos tüccarlarının yanı sıra Oussa muhafızlarının da cesetleriyle doluydu. Ahşap platformlar yapış yapış kandı. Yaşayan hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Fakat kölelere dair en ufak bir iz yoktu. Nerede olabiliyorlardı?

Sonra kapının kenarına kazınmış şekli fark ettim:

Bu, katil cadının deri kınında taşıdığı makasın işaretiydi. Nasıl olup da bu kapı direğine kazınmıştı? Yoksa geri mi dönmüştü?

Hayır! Geri dönmemişti. Buradan hiç gitmemişti.

Aniden neler olup bittiğini anladım.

Köle pazarında Nessa'yı satmamıştım.

Grimalkin'i satmıştım!

BÖLÜM 28

YENİDEN BULUŞACAĞIZ

İnsan cadıya güvenmekle ne büyük aptallık etmiştim!

Nessa ben uyanmadan önce kamptan ayrılmış ve Grimalkin de tıpkı arenada yaptığı gibi kızın yerini almış olmalıydı. Çok sayıda Oussa muhafızını ve tüccarı katlettikten sonra köleleri güneye, insanların yaşadığı bölgeye, özgürlüğe götürmüştü.

Ama bu kez karşısında beni bulacaktı.

Bana zorluk çıkarmama konusunda verdiği sözü tutmamıştı ve şimdi onun peşine düşüp bunun hesabını sormalıydım.

Cadı ve purralara ulaşmam bir saatten az sürdü.

Cadı, kölelerin en önünde atını sürüyordu ve hemen yanında başka bir atlı daha vardı. Bu da Nessa olmalıydı. Peşlerindeki yüz kadar purra ikili gruplar halinde ilerliyordu; hava koşullarına uygun bir şekilde giyinmişlerdi ve ellerinde erzak heybeleri taşıyorlardı.

Grubun sol yanından atımı cadıya doğru sürerken purralar düzeni bozup düşmanımınla benim arama girdiler. Sonra bağırıp çağırarak bana doğru kartopları fırlatmaya başladıklarında atım paniğe kapıldı. Bu, daha önce hiç görülmemiş

ve purralardan asla beklenmeyecek bir davranıştı ve büyü gücüyle Shaiksa katiline bile karşı durabilen atım kar topu saldırısına karşı koyamadı.

Hayvanı kontrol altına almak için geriye çekilmek zorunda kaldım. Ben geri çekilirken Grimalkin ise sabah güneşinde parlayan iki bıçağını çekip saldırıya geçmişti. Ama benim de kılıcımı çekip atımı öne sürecek vaktim oldu ve böylelikle sert bir şekilde karşı karşıya geldik.

İkimiz de birbirimize zarar veremedik ve hızla dönüp yeniden saldırıya geçtik. Cadı sol tarafıma çok yakın bir şekilde geçerken bıçağını savurdu. Ancak bu darbesi son kalan shakamure büyü gücümü kullanarak oluşturduğum kalkandan sekince bu kez ben öne atıldım.

Cadı yana eğilince ıskaladım, ama kılıcımın ucu omzunu keserek kanını akıttı. Bunun üzerine kalbim neşe içinde çarpmaya başladı. Bir sonraki dönüşte işini bitirecektim!

Ama düşmanımınla yeniden yüzleştiğimde bu kez yalnızca bir bıçağı olduğunu gördüm. Kalkanıma çarpan diğer bıçak kırılmamıştı, o halde neden elinde değildi? Belki de sol omzundaki yara yüzünden artık o eliyle bıçak tutamıyordu? Hayır, tek bıçağı da sol elindeydi.

Sonra iyice odaklanınca sağ elinde emici bıçağını tuttuğunu gördüm! Yani Kangadon'u kıran o muazzam silahı. Kalkanıma da aynı şeyi yapacaktı. Üstelik kabzası gelmiş geçmiş en güçlü Kobalos tanrılarından Talkus görünümündeki bir bıçağa karşı dövüşmek hiç hoşuma gitmiyordu.

Bu kötü haber demekti. Acaba ölümümü mü simgeliyor? diye düşündüm.

Bu tür düşüncelerin zamanı değildi; kendimi toparlayıp atımı dizginleyerek bir kez daha öne atıldım. Gidererek yaklaşırken atlarımızın nalları etrafa kar sıçratıyordu. Grimalkin'in sol omzundan kan akıyordu, ama o gülümseyordu.

Bıçağım yüzündeki gülümsemeyi silecek! diye düşündüm.

Sonra aramıza bir başka at daha girince yön değiştirip atımı sola doğru sürmek zorunda kaldım. Bu Nessa'ydı. Peşimden geldi ve biraz uzakta durduk.

Arkama dönünce cadının atını durdurmuş, bize baktığını gördüm.

"Seni aptal!" diye bağırdı Nessa. "Hemen dur yoksa seni öldürecek. Burada ölmek zorunda değilsin. Haizdana dön ve bırak gidelim."

Bu sözleri beni çılgına çevirmişti. Bana 'aptal' demişti! O kimdi ki benimle bu şekilde konuşabiliyordu? Ama öfkemi ondan çıkaramadan Grimalkin atını Nessa'nın yanına sürdü.

"Uzak dur!" diyerek emici bıçağını bana doğrulttu. "Anlaşmamız bitti küçük büyücü ve artık güvende değilsin!"

"Bir de sözünün eri olduğunu iddia etmiştin!" dedim öfkeli bir ifadeyle.

"Ben sözümü *tuttum!*" diye ısrar etti cadı. "Sözümü tutup Haggenbrood'u öldürmene yardım etmedim mi? Ve o

iğrenç şehrinizden çıktıktan sonra da yasalara uygun bir şekilde yürüttüğün işi bozacak hiçbir şey yapmadım.”

“Sadece kelimelerle oynuyorsun!” diye bağırdım. “Sana hakkım olduğu şekilde Nessa’yı köle pazarında satmayı düşündüğümü söylemiştim. Ve sen de bu konuda bana zorluk çıkarmayacağını söyledin.”

“Karpotha’da bir köle satın Bindos yasaları uyarınca yükümlülüklerini yerine getirdin. Asıl önemli olan bu. Kölenin ben olmam hiçbir şeyi değiştirmez. Satış yapıldı ve aramızdaki anlaşma bitince köleleri kuladdan çıkarma konusunda özgürdüm. Ve şunu sakın unutma: Halkının, insanları köle olarak kullanmaya devam etmelerine izin veremem!

“Kobalos’a savaş ilan ediyorum. Yıldız Bıçağı’nı yapmak üzere buradan ayrılıyorum, ama şununla işim bitince!” diye bağırarak elindeki heybeyi havaya kaldırdı. “Kız kardeşlerimle birlikte geri dönerek Valkarky’nin duvarlarını yerle bir edip içindeki tüm Kobalosları öldüreceğiz! Dolayısıyla haizdanda kal büyücü! Şu lanet kentten uzak durursan biraz daha fazla yaşayabilirsin! Ama şimdi, vakitsizce ölümüne savaşmadan bir soru sormak istiyorum. Neden Karpotha’ya dönüp yaptıklarına tanık oldun?”

“Fırtınadan korunmak için kayalığa sığındım,” diye yanıtladım.

“Bu durum gecikmeni açıklar ama kulada dönmek zorunda değildin. Neden geri döndüğünü biliyorum. Nessa’nın özgürlüğünü satın almak istiyordun. Öyle değil mi?”

Grimalkin’in sözleri beni şaşkına çevirmişti. Bunu nasıl bilebilirdi?

Başımı aşağı yukarı salladım.

Gülümsedi. “Bu durumda kaybedilen bir şey var mı? Nessa kendisi için istediğin özgürlüğüne kavuştu ve bunu sağlamak için maddi yahut hukuki bir çaba sarf etmen gerekmedi. Şimdi bu kadınlardan bazılarını kendi topraklarına götüreceğim. Köle ağılarında doğmuş olsalar bile onlara insanların arasında birer yuva bulacağız. Nessa’ya gelince, onu kardeşinin yanına götüreceğim. Sen de bu arada evine dön ve toparlan. Haizdana dönmek için sabırsızlanıyorsun, öyle değil mi?”

Bir kez daha başımı evet anlamında salladım, ardından kılıcımı kaldırıp ona doğrulttum. “Günün birinde aramızda bir hesaplaşma olacak! Buna söz veriyorum!”

“Ve ben de bu sözüne karşılık veriyorum, bu durumda güle güle git Slither. Günün birinde tekrar karşılaşacağımız kesin, ama bugün daha fazla kan akıtmamıza gerek yok. Ben gidip kendi işlerimi halledeceğim. Sen de bu arada benim geri dönüşüme hazırlan. Gücünü topla, dövüş becerilerini arttır ve büyü gücünü çoğalt. Sonra yüz yüze gelir ve ölümüne savaşarak kimin daha güçlü olduğunu kanıtlarsın. Senin gibi zorlu bir savaşçıyı yenmek bana büyük keyif verir. Anlaştık mı?”

“Evet! Anlaştık!” diye bağırarak kılıcımınla onu selamladım.

Söyledikleri mantıklıydı. Büyü gücüm tükenmişti ve kan bularak toparlanmam gerekiyordu. Onunla gücümün zirvesinde yüzleşmem en iyisiydi. Bunu iple çekiyordum.

Sivri dişlerini göstererek gülümsedikten sonra atını gerisingeri kalabalık grubun önüne sürdü.

Nessa olduğu yerde kaldı. “Bu doğru mu? Gerçekten beni satın alıp özgürlüğümü geri vermek mi istedin?” diye sordu.

“Bu doğru küçük Nessa. Grimalkin yalan söylemiyor, ancak yaptığı bir anlaşmanın sınırlarını genişletme konusunda çok özgür davrandığını söyleyebilirim. Ben yapılan anlaşmada belirtilen koşullarla daha çok ilgiliyim.”

Nessa gülümsedi. “Ama anlaşmanın ruhuna sadık kaldı. Öyle değil mi?”

Haizdama ulaşmam neredeyse bir haftamı aldı. Yolculuğun bu kadar uzamasının nedenlerinden biri de üçüncü gün korkunç bir susuzluğa kapılmamdı. Bu ihtiyaç öylesine ani ve yoğundu ki dişlerimi atımın boynuna geçirip kanını içmek zorunda kaldım.

Genellikle bu tür güdülere karşı koyabilirim, fakat geceler boyunca kendimi tutmuş olmam –Nessa’nın gürbüz kız kardeşlerinden birinin üzerine atlayıp kanının son damlasına kadar içmemek için– sonunda etkisini göstermişti. Böylesine uzun süren disiplinli bir sürecin sonunda bir boşalma beklenmeliydi. Bir Kobalos için bu çok doğaldı.

Kış bir kez daha yaklaşıyor ve ben geleneksel kış uyku hazırlanıyorum. Kısa süren yaz aylarını haizdamda kan içip ruh toplarken bir yandan da dövüş becerilerimle büyü gücümü geliştirerek geçirdim. Şimdi ben uyurken hazırlıklarımın son evresi de gerçekleşecek.

Cadının geri dönüşüne hazır olacağım. Sonucu ne olursa olsun Grimalkin'le dövüşmek için sabırsızlanıyorum. Bu, savaşçı bir büyücü olarak kazandığım başarıların zirvesi olacak. O kadın Valkarky kentini tehdit etti. Her ne kadar bu kent ve halkıyla aramızda pek hoş duygular olmasa da kendi halkıma karşı bir sorumluluğum var.

Belki de bu tehlide son veren kişi ben olurum.

Slither

Güneş her geçen gün ufka daha da yaklaşıyor; çok geçmeden yaz sona erecek.

Artık amcam, Susan'ın nasıl öldüğünü ve benim nasıl köleliğe sürüklendiğimi biliyor. Yaşananlar onu öfkelen-dirdi ama aynı zamanda korkuttu da. Dünyanın gitgide soğuduğunu ve bu durum karşısında endişelendiğini söylüyor. Dedeleriyle ninelerinin anlattığı hikâyeleri anımsıyor; nesilden nesle aktarılan korkunç hikâyeler.

Kışın Efendisi olan Golgoth son kez uyandığında buzullar genişlemiş ve Kobalos yaratıkları da onunla birlikte güneyle ilerleyerek erkekleri öldürürken kadın ve kızları ayırıp onları köle olarak yanlarına almışlar. Amcam bunun yenisinden gerçekleşeceğine inanıyor; ama bu durumun kendisi hayatta olduğu sürece gerçekleşmemesi için dua ediyor.

Amcamla yengem iyi kalpli insanlar ve Bryony ile bana evlerini açtılar; artık evim burası. Sıkı çalışıyoruz, ama ben zaten babamın çiftliğinde de sıkı çalışıyordum. Bu bakımdan değişen bir şey yok.

Zavallı babamın ölümünden bu yana oldukça zorlu bir süreçten geçtim, fakat yaşadıklarım dünyanın ne kadar büyük olduğunu kavrayıp, bilmediğim ve öğrenmem gereken ne çok şey olduğunu öğrenmemi sağladı.

Bir bakıma bu beni daha huzursuz kılıp gündelik hayatın sıradanlığıyla yetinemememe sebep oldu. Dünyayı dolaşıp daha fazla şey öğrenmek istiyorum.

Belki de Grimalkin ve Slither'ı yeniden görürüm. Bu sadece bir his, ama günün birinde yollarımızın tekrar kesişeceğine inanıyorum. Umarım öyle olur...

Nessa

Slither'in Rüyası

Küçük Nessa beni çağırıyor
 İpeksi dizine eliyle vurarak.
 Demir parmaklıkların arkasında
 İrademle bükmeyi düşündüğüm.
 Bu demir parmaklık uzun ve geniş
 Odayı bir baştan bir başa çevreliyor
 Tabandan tavana ve duvardan duvara
 Ve her ne kadar henüz uzun boylu olmasam da
 Haızda büyü gücüm tam kıvamında;
 Parmaklığı eğiyor ve büküyor ve sallıyor
 Ta ki metal titreyip, kıvrılıp pes edinceye dek
 Tarlalarda dans eden gelincikler gibi
 Çünkü bu parmaklık canlı, buna şüphem yok ki;
 Esnek ve kıvrak, sanki bir kedi.
 Şimdi iyice açılıyor
 Ve Nessa'yı yanıma çağırıyorum
 Dolambaçlı tünel basamaklarını çıkarken
 Nessa elimi tutup mırıldanıyor
 Fakat bir gölge büyüyüp kıvrılıyor
 Zehirli bir yılan gibi
 Şeytanların lordunun nefesi sanki
 Ya da ahşap zeminde dolaşan tekinsiz biri.

Ama gümüş bıçağım çok keskin,
 Karanlıkta tuhaf şekiller çiziyor.
 Kıvrık ucu sivri ve uzun
 Kaygan dilimden bile daha istekli.
 Daha korkak biri duaya başlandı,
 Ama ben öylece duruyorum
 Ve bıçağımı çekiyorum!
 Gecenin karanlığında bağırان bir Şatek
 Orduları bile kaçırmıştır
 Çünkü şateklerin ailesi tek bir ruhu paylaşıır,
 Ve bunların tamamına cin adı verilir
 Güneşin etrafına karanlıktan
 Bir koza örsün diye doğan
 Tenin örttüğü tüm hazları kesip atan
 Karanlıkta kıskançlığını besleyen
 Ve onu leş gibi bir kabukla saran
 Yaşlı Combesarke'in karanlık Jibberdee'sinden farkı olmayan!
 Ve küçük Nessa'yı gördü
 Ve onu zorla götürdü
 O demir parmaklığın arkasına hapsetmeye.
 Beni ağacının altında son bir dövüş için geri getirmeye
 Çünkü bu çukurun üzerinde ulu bir ağaç yükselir
 Toprağa upuzun gölgesini gösterir;
 Şatek'in ininin üzerindedir
 Yüzüncü basamağın bittiği yerdedir
 Ve yemyeşil meyvesi öyle yapışkandır ki

Bakire bir kraliçenin rahmini bile kirletir.
 Yaprakları kıvrılıp döner ve ters ters bakar
 Her biri sonbaharda yağmur gibi yağar
 Ruhları zehirleyip soluksuz bırakmaya
 Ve ölümler rahat edemesin diye toprağı karıştırmaya.
 Ama gümüş bıçağı çok keskin,
 Karanlıkta tuhaf şekiller çiziyor.
 Kıvrık ucu sivri ve uzun
 Kaygan dilimden bile daha istekli.
 İşte bıçağı kavriyorum
 Ve bıçağı şarkım oluyor!
 Taşın üzerinde altı ayağın sesi
 Bir çıtırtı ve çatırdayan kemiğin sesi,
 Atık bir beden ve zekice bakışlar
 Korkumu arttırmaya çalışıyorlar.
 Ama havada çevirdiğim bıçağı tıslayarak dönüyor
 Çünkü burayı tanıyorum ve bunu daha önce yaptım;
 Lekeleri örten kumları gördüm,
 Zincirlere vurulan cesetleri gördüm,
 Adı 'Hob' olan şeytan lortlarını gördüm,
 Ve yenik düşen bakirelerin ağladıklarını duydum.
 Çünkü annesinin yattığı çukur nerede biliyorum,
 Kan kokusu aldım, sineklerin vızıltısını duydum,
 Akbabaların göğü işgalini gördüm.
 Ve bu dansı biliyorum,
 Adımları ezberimde,

Hatta daha bile iyi biliyorum giden yoldan Cehennemel
 Bıçağımı kaldırıp dudaklarımı ıslatıyorum
 Karşımda altı göz belirinceye kadar
 Ve bir sola bir sağa kayıyorum
 Gecenin karanlığında tuhaf şekiller çizerek.
 Başlardan birini kesip ilk kanı akıtan ben,
 Bıçağımı yeniden savuruyorum hiç vakit kaybetmeden,
 Ve iki baş daha kopuyor,
 Ve basamaktan basamağa sıçrayarak düşüyor
 Şatek'in zindanının karanlığına.
 Ey bu kadim ağacın lordu,
 Bana bulaşmakla ne büyük aptallık ettin!
 Çünkü ben en derin denizlerde köpekbalıklarına işkence ettim
 Ve onlara öcülerin dizlerini kusturdum;
 Kartalları yuvalarından ettim
 Ve gulyabanilerin kemiklerini parçaladım,
 Doğuda vampir avladım
 Ve Şeytan'ın rahibinin yüzüne karşı güldüm.
 Ey bu kadim ağacın kibirli lordu
 Nessa bana şu yemini etti:
 Aşkımız bir taşyaprağı gibi,
 Ve güneş denize batmadan önce
 Nessa'ya söz verdim özgür olacaksınız diye!
 Ama o bana bir kez daha engel olmak istiyor
 Önüme çıkıp kötü kötü bakıyor.
 Ama ben kaçıyorum bir sola bir sağa,

Ve vuruyorum tüm gücümle.
 Miğferinde, zırlı yelek, kalkan ve göğsüne,
 Bıçağım kesiyor doğudan batıya
 Kartalın avını yakalamasından hızlı
 Bıçağım bu şeytanı kesiveriyor,
 Bana bulaşmakla aptallık ettin,
 Çünkü ben ölüyken bile kazanmaya yazgılıyım
 En karanlık sırrıma rağmen,
 Çünkü ben Kinderquest adında bir dünyaya gidiyorum
 Lanetlilerin bile affedildiği bir yer
 Binlerce yıl boyunca dinlenebilecekleri
 Korkudan uzak, uykunun koynunda
 'Güvenli karanlıktan' sıkılıncaya kadar ta ki
 Yeni kanatlarını aşip havalanacaklar
 Masmavi göğe yükselecekler
 En gizli rüyalarının bile gerçek olduğu.
 Savaş bitti, zafer kazanıldı
 Ama son iş henüz yapılmadı.
 Çünkü görüyorum küçük Nessa'yı
 Bırakmıyor bir türlü dizine vurup durmayı!
 Etini dolgun parçalar halinde kesiyor,
 Bir tutam baharat ekliyorum.
 Sonra onu kaynatıp çorbasını yapıyor
 Gizli öfkemi bastırıyorum.
 Çünkü her ne kadar yumuşacık yatağımızı sevsem de
 Çok daha mutluyum bir güzel beslendiğimde!

Eski Çağlarda Hayalet Olarak Görev Yapan Nicholas Browne'un Defterinden Bir Bölüm

KOBALOS DÜNYASI SÖZLÜĞÜ

acemilik: Bir haizda büyücüsünün eğitim sürecinde yaklaşık olarak otuz yıl süren ilk basamak. Aday, bir yahut daha fazla yaşlı ve güçlü büyücünün altında çalışır. Acemilik dönemini başarıyla tamamlayan büyücü sonrasında kendini geliştirmeye tek başına devam etmelidir.

ançiyet: Kuzeydeki kar hattı sınırında yer alan ormanlarda, toprakta kazdığı çukurlarda yaşayan bir memeli. Kobalos bu hayvanların çığ olarak yendiğinde daha lezzetli olduklarını düşünür. Vücutlarında çok az miktarda et bulunur, fakat bacak kemikleri iştahla kemirilir.

Askana: Kobalos tanrılarının yaşadığı yerdir. Muhtemelen Karanlık için kullanılan bir terim.

Baelce: Kobalos halkının kullandığı günlük dil, yalnızca aile fertleri arasında resmi olmayan durumlarda yahut arkadaşlık göstermek için kullanılır. Gerçek Kobalos dili Losta'dır ki bu da Kobalos bölgesi sınırında yaşayan insanlar tarafından da bilinir. Bir yabancının bir Kobalos'la Baelce konuşması yakınlık göstergesidir, fakat kimi zaman takas anlaşmaları öncesi de kullanılır.

Balkai: Kralı öldürdükten sonra yönetimi ele geçiren Üçlü Erk'i kuran üç Kobalos Yüce Büyücüsü'nün ilki ve en güçlüsü.

biçon: Eyalette öcü olarak bilinen ruh için Kobalosların kullandığı ad.

Bindos: Bindos, vatandaşların her kırk yılda bir köle pazarlarında en az bir purra satmalarını dayatan Kobalos kanununa verilen addır. Bu kanuna uyulmadığı takdirde kişi aforoz edilir ve halkı tarafından dışlanır.

boska: Kobalos büyücülerinin bir insan kurban üzerinde ani baygınlık yahut felce neden olan veya dehşet duygusu uyandıran nefeslerine verilen ad. Büyücü, nefesinin kimyasal yapısını değiştirerek boska'nın etkisini düzenleyebilir. Aynı zamanda hayvanların ruh hallerini değiştirmek için de kullanılır.

büyücüler: Çok çeşitli insan büyücüleri vardır; aynı şey Kobaloslar için de geçerlidir. Ancak dışarıdan biri için bunları tanımlayıp kategorilere ayırmak güçtür. En üst rütbe genelde Yüce Büyücü olarak adlandırılır. Bir de haizda büyücüsü adı verilen ve bu hiyerarşik düzende hiçbir kategoriye mensup olmayan bir büyücü çeşidi vardır ki bunlar Valkarky'den uzakta kendi bölgelerinde yaşarlar. Güçlerini sınıflandırmak çok zordur.

Cougis: Kızıl yıldızı gökte görülebilen köpek-başlı tanrı.

Cumular Dağları: Güney Yarımadasının kuzey batı sınırlarını belirleyen yüksek bir sıradağ.

çaal: Haizda büyücüler tarafından insan kurbanlarının tepkilerini kontrol etmek için kullanılan bir madde.

Dendar Dağları: Valkarky'nin yaklaşık yetmiş kilometre ötesindeki yüksek sıradağlar. Eteklerinde Karpotha olarak bilinen kulad yer alır. Bu arada, diğer tüm kalelerdeki köle ticaretinin toplamından daha fazla köle alınıp satılır.

dexturai: İnsan dişilerinden doğan ancak Kobalos tarafından yetiştirilen çocuklar. Her ne kadar dış görünüş itibarıyla tamamen insana benzeseler de herhangi bir Kobalos'un iradesi altına kolaylıkla girebilirler. Son derece güçlü ve dayanıklıdırlar ve muhteşem savaşçı olurlar.

Eblis: Shaiksa, yani Kobalos Kardeşliği'nin katilleri arasında en bilineni. Kangadon adıyla bilinen büyülmüş bir mızrakla Valkarky Kralını öldürdü. Yaşının iki bini aşkın olduğuna inanılır ve şimdiye kadar hiçbir dövüşte yenilmemiştir. Kardeşlik ona iki ayrı lakap daha takmıştır: Yenilemeyen ve Ölmeyen.

emici: Su yakınlarında yaşayan ve kurbanlarını, uzun hortumunu bedenlerine saplayıp kanlarını emerek öldüren bir yaratık. Kobaloslar tanrıları Talkus'un doğduğu anda bu yaratığın şeklinde olacağına inanırlar.

Erestaba: Erestaba Ovası, Kobalos bölgesindeki Shanna Nehri'nin hemen kuzeyinde yer alır.

fersah: Dörtmala koşan bir atın beş dakikada kat edeceği mesafe.

Fittzanda Yarığı: Burası aynı zamanda 'Büyük Çatlak' olarak da bilinir. Deprem bölgesidir ve Kobalos bölgesinin güney sınırını çizer.

Galena Denizi: Combesarke'nin güneydoğusunda kalan deniz. O krallık ile Pennade arasında yer alır.

Ganimet Odası: Üçlü Erk'in büyü gücüyle, silah zoruyla yahut kanuni yollarla el koyduğu malların tutulduğu oda. Valkarky'deki en güvenli yerdir.

Gannar Buzulu: Kaynağı Cumular Dağları olan geniş buz kütlesi.

Haggenbrood: İnsan dışısından olma bir savaşçı. Ayinsel dövüşlerde kullanılır. Aynı zihni kullanan üç benliği vardır; bunlar tek bir yaratık oluşturur.

haizda: Haizda büyücülerinin bölgesine verilen ad; büyücü burada sahip olduğu insanları avlar ve onları yetiştirir. Onların kanlarını ve ara sıra ruhlarını alır.

Haizda büyücüsü: Valkarky'den uzakta, kendi bölgesinde yaşayan ender rastlanan bir tür Kobalos büyücüsü; aynı zamanda kendisinin olduğunu belirtecek şekilde işaretlediği bölgesinde güç toplar.

Hibuski: Hibuski (ya da bilinen adıyla Hib), Kobaloslar tarafından yaratılan ve savaşlarda kullanılan özel bir savaşçı türüdür. Kobalos ve at melezidirler, fakat özellikle yakın dövüşte kullanılabilecek bazı başka özellikler de barındırırlar. Tüylü ve kaslı üst gövdeleri muazzam bir güç ve çevikliğe sahiptir. Düşmanlarını paramparça edebilecek bir güçleri vardır. Elleri de özellikle dövüşe uygun bir şekilde gelişmiştir.

Homunkulus: Köle ağlılarındaki purralardan elde edilen küçük bir yaratık. Genellikle tıpkı Haggenbrood gibi tek bir zihin tarafından kontrol edilen farklı benliklere sahip olurlar. Ancak bunlar birbirinin aynısı değildir, her bir benliğin kendi özel işlevi vardır ve içlerinden yalnızca biri Losta dilinde konuşabilir.

hubris: Tanrılara karşı kibirli davranarak işlenen günaha verilen ad. Yinelenen uyarılara rağmen tanrılara karşı bu tür bir tutumu sürdüren kişilerin tanrıların gazabına uğraması muhtemeldir. Büyücü olmak başlı başına bir hubris sayılabilir ve büyücülerin çok azı ace-milik döneminin ötesine geçebilir.

kambala: Kobalos haizda büyücüler tarafından ev olarak kullanılan, yaprak döken bir tür sakız ağacı.

kambalsam: Kambala ağacından akıtılan reçinemsi madde kullanılarak haizda büyücüler tarafından yapılan ve çaal gibi merhemlerin yapımında kullanılan bir madde.

Kangadon: Kırılmayan Mızrak olarak da bilinir, bir diğer adı da Kral Kesen'dir ve Kobalos Yüce Büyücüler tarafından yapılmıştır. Ancak kimileri bunun demirci tanrı Olkie tarafından yapıldığına inanır.

Karpotha: Dendar Dağları'nın eteklerinde yer alan ve en büyük purra köle pazarlarından birini içinde barındıran kulad. Bu pazarların çoğu baharın geldiği ilk aylarda kurulur.

Kashilowa: Valkarky kapısındaki bekçi; kente giriş çıkış yapmak isteyenlere izin vermek yahut geri çevirmekle görevlidir. Bin bacağı olan devasa bir yaratıktır ve bu görevini yerine getirmesi için büyü gücüyle yaratılmıştır.

Kastarand: Kobalosların Kutsal Savaşı için kullanılan bir kelime. Bu, kaçıp kurtulmuş kölelerden geldiklerine inandıkları insanlardan kurtulmak için başlatacakları bir savaştır. Bu savaş, Kobalos tanrısı Talkus doğmadan başlayamaz.

kirrhos: Bu, Haggengbrood kurbanlarının sonunu getiren 'alaca ölüme' verilen bir başka addır.

köle ağılları: Valkarky'de yaşayan Kobalosların yiyecek elde etmek, kendi istediklerini yapacak yeni türler yahut melezler yaratmak için dişi insan kölelerini tuttukları ağıllar.

kulad: Kobaloslar tarafından inşa edilen ve bölgelerinin sınırlarında stratejik konumları belirleyen savunma kuleleri. Kobalos bölgele-
rinin iç kısımlarında inşa edilenleri köle pazarı olarak kullanılır.

Kuzey Krallıkları: Pwodente ve Wayaland gibi Büyük Çatlak'ın güneyinde yer alan küçük krallıklarının tamamına verilen ad. Genellikle Shallotte ve Serwentia'nın kuzeyindeki tüm krallıklar için kullanılır.

Lenkleweth: Üçlü Erke mensup üç Kobalos Yüce Büyücüsü'nün ikincisi.

Losta: Güney Yarımada halkının kullandığı dil. Bunların arasında, insanoğlu tarafından bu dilin kendilerinden çalınıp küçük düşürüldüğünü iddia eden Kobaloslar da vardır. Losta'nın Kobalos lehçesi, insanlar tarafından kullanılanın neredeyse üçte biri kadar daha fazla sözcük içerir ve bu da iddialarına bir doğruluk payı katar. Birbirinden çok farklı iki türün ortak bir dil paylaşması da dilsel anlamda son derece tuhaf bir durumdur.

mandrake: Mandragora olarak da bilinir; insan bedenini andıran bir köktür ve Kobalos büyücüler tarafından kendi zihinlerindeki gücü belli bir noktaya yönlendirmekte kullanılır.

Meljann: Üçlü Erk'i oluşturan Kobalos Yüce Büyücülerinin üçüncüsü.

Olkie: Kobalos demircilerinin tanrısıdır. Dört kolu ve pirinçten dişleri vardır. Hedefinden sapmayan büyülü mızrak Kangadon'u yaptığına inanılır.

oşer: Acil durumlarda atların beslenmesi için kullanabilen bir madde; yulaflardan yapılır, içinde hayvanı uzun bir yolculuk boyunca ayakta tutabilecek farklı kimyasal katkı maddeleri bulunur. Ne yazık ki hayvanın ömrünü ciddi anlamda kısaltır.

Oussa: Üçlü Erke hizmet eden ve onları koruyan seçkin muhafız topluluğu; aynı zamanda satılmak üzere kuladlara götürülen köle gruplarına da muhafızlık yaparlar.

purra: Kobaloslar tarafından köle olarak yetiştirilen dişi insanlara verilen ad. Bu terim aynı zamanda haizdada yaşayan dişiler için de kullanılır.

salamander: Bir ateş ejderi

shaiksa: Kobalos katillerinin en üst rütbesi. İçlerinden biri öldüğünde Kardeşlik katili bulup öldürmeye ant içer.

shakamure: Haizda büyücülerinin gücünü insan kanından ve ödünç alınan ruhlardan alan kolu.

Shanna Nehri: Shanna kuzeydeki insan krallıklarıyla Kobalos bölgesi arasındaki eski sınırı çizer. Günümüzde Kobaloslar genellikle bu hattın güneyinde yer alır. Bu sınırın çizildiği anlaşma uzun süre önce her iki tarafça geçersiz kabul edilmiştir.

shudru: Kuzey Krallıklarında sert geçen kış ayları için kullanılan bir terim.

skaiium: Haizda büyücülerinin içlerindeki avcı doğalarının yumuşamaya başladığı bir dönem.

Skapien: Valkarky'de purra ticaretine karşı çıkan gizli bir Kobalos örgütü.

sklutch: Kobaloslar tarafından hizmetkar olarak kullanılan bir tür yaratık. Özelliği, Valkarky'deki evlerin duvar ve tavanlarında oluşan mantar tabakasını hızla temizleyebilmeleridir.

skoya: Whoskorların bedenlerinde bulunan ve Valkarky inşa edilirken kullanılan malzeme.

skulka: Isırması halinde anında felce neden olan zehirli bir su yılanı. Kobalos katilleri tarafından kurbanlarını öldürmeden önce etkisizi hale getirmek için sıklıkla kullanılır. Ölümün gerçekleşmesinin ardından kurbanın kanında toksin bırakmaz.

slarinda: Kobalos dişilerine verilen ad. Üç bin yıl önce nesilleri tükenmiş. Kadınlardan nefret eden Kobalos erkeklerinden oluşan bir tarikat tarafından öldürülmüşler. Artık Kobalos erkeklerinin nesillerinin devamı, köle ağlarında tutulan purralar, yani insan dişiler tarafından sağlanıyor.

Şatek (cin olarak da bilinir): Üç benliği ve tek bir zihni olan savaşçı bir varlık. Haggenbrood'dan farkı savaşta kullanılmak üzere yaratılmasıdır. İçlerinden bazıları isyan etmiştir ve artık Kobalos emri altında değildirler. Valkarky'den uzakta, inlerinin yakınındaki bölgelere ölüm ve dehşet saçarlar.

takas: Her ne kadar para birimi olarak *valcron* kullanılsa da, çoğu Kobalos ve özellikle de haizda büyücüleri 'takas' adı verdikleri şeye güvenirler. Bu da mal yahut hizmetlerin takas edilmesi anlamına gelir ancak bundan çok daha fazlasıdır. Bir onur meselesidir ve sonu ölümle bitecek dahi olsa her iki taraf da sözünü tutmalıdır.

Talkus: Kobalosların henüz doğmamış tanrıları. Vücuda geldiğinde *emici* adıyla bilinen yaratığa benzeyecek. Talkus kelimesi ‘Var Olacak Tanrı’ anlamına gelir. Zaman zaman ‘Doğmamış’ olarak da adlandırılır.

therskold: Engelleme yahut zarar verme büyüsü yapılmış bir tür eşik. Burası, haizda gücünün yoğun olduğu bir bölgedir ve bu tür bir eşiği aşmak, insan büyücüler için dahi tehlikelidir.

tulpa: Bir büyücünün zihninde yaratılan ve dış dünyada nadiren de olsa vücut bulan bir yaratık.

ulska: Kurbanlarını içten içe yakan son derece nadir fakat öldürücü bir Kobalos zehri. Haggembrood’un pençelerinin alt kısmındaki bezlerden de çıkarılır. ‘Alaca ölüm’ adıyla bilinen kirrhusa neden olur.

Uktus: Kentin yalnızca en alt tabakasınca tapılan düşük seviye bir Kobalos tanrısı. Başının üzerinden arkaya doğru kıvrılan çok küçük boynuzlarla tanımlanır.

Üçlü Erk: Kentteki en güçlü üç büyücüden oluşan ve Valkarky yöne timini elinde bulunduran oluşum. Valkarky Kralı, Shaiksa katili Eb-lis tarafından öldürüldükten sonra oluşturuldu. Aslen iktidarı elinde tutmak için acımasız yöntemlere başvuran bir diktatörlüktür. Bu üç büyücünün yerine geçmeyi bekleyen çok sayıda kişi vardır.

vaşşiler: Bunlar savaşta ölme yemini etmiş Kobalos savaşçılarıdır.

valcron: Çoğunlukla *valc* olarak adlandırılan ve Güney Yarımadası’nda geçerli olan bir madeni para. Onda bir gümüş içeren bir alaşımdan yapılan valcron Kobalos piyadelerine ödenen günlük yevmiyedir.

Valkarky: Kobalosların en büyük şehri, Buzul Çemberi’nin hemen içinde yer alır. Valkarky kelime olarak Taşlaşmış Ağacın Kenti anlamına gelir.

whalakai: Olanın görüntüsü anlamına gelir veya Yüce Büyücü ya da haizda büyücülerinin anlık sezgileri için kullanılır. Bir tezahür

yahut aydınlanma anıdır ve içinde bulunulan durumun tüm karmaşıklığı bir anda ortadan kalkar. Kobaloslar bu gibi durumların Var Olacak Tanrı Talkus tarafından, kendi doğumuna uzanan yolu açmak için yapıldığına inanır.

whoskor: Valkarky kentini sonsuza kadar genişletme görevini üstlenmiş, Kobaloslara hizmet eden yaratıklara verilen genel ad. On altı bacakları vardır, bunların sekizi aynı zamanda kol görevi de görür ve ağızlarından salgıladıkları yumuşak taş skoyaya şekil verirler.

The first part of the paper discusses the importance of the study of the history of the English language. It is argued that the study of the history of the English language is not only a matter of historical interest, but also a matter of practical importance. The study of the history of the English language can help us to understand the development of the English language and to see how the English language has changed over time. This can be useful in many ways, such as in the study of literature, in the study of the history of the English language, and in the study of the English language in general.

The second part of the paper discusses the importance of the study of the history of the English language. It is argued that the study of the history of the English language is not only a matter of historical interest, but also a matter of practical importance. The study of the history of the English language can help us to understand the development of the English language and to see how the English language has changed over time. This can be useful in many ways, such as in the study of literature, in the study of the history of the English language, and in the study of the English language in general.

The third part of the paper discusses the importance of the study of the history of the English language. It is argued that the study of the history of the English language is not only a matter of historical interest, but also a matter of practical importance. The study of the history of the English language can help us to understand the development of the English language and to see how the English language has changed over time. This can be useful in many ways, such as in the study of literature, in the study of the history of the English language, and in the study of the English language in general.

The fourth part of the paper discusses the importance of the study of the history of the English language. It is argued that the study of the history of the English language is not only a matter of historical interest, but also a matter of practical importance. The study of the history of the English language can help us to understand the development of the English language and to see how the English language has changed over time. This can be useful in many ways, such as in the study of literature, in the study of the history of the English language, and in the study of the English language in general.

HAYALET BENİM ADIM ALICE

“Ben küçükken başıma korkunç şeyler geldi. Yaşadıklarımı en yakın arkadaşım Tom Ward’a bile anlatmadım. Bu karanlık ve ürkütücü olayları sonsuza dek ardımda bıraktım sanmıştım...”

Alice yıllar boyunca Hayalet ve çırağı Thomas Ward’ın yanı başında kötülükle savaştı. Oysa şimdi karanlıklar diyarında bir başına kaldı. Üstelik oraya hapsettiği yaratıklar intikam almak için peşine düştü.

Alice, Şeytan’ı sonsuza dek yok etmeye yarayacak nihai silahı aramak zorunda. Başarısız olursa dünya çöküşe doğru ilerleyecek. Başarılı olursa en yakın arkadaşının elinde can verecek. Karanlığın etkisinden kurtulmayı başarabilecek mi?

BÖLÜM 1

ÖDENECEK BEDEL

Hayaletin çırağı Tom Ward ile tanıştığım da cadılık eğitimi alıyordum, öyle değil mi? Aslında birbirimize düşman olmalıydık, fakat tuhaf bir tanışmanın sonrasında arkadaş olduk. Ona yardım ettim, Karanlık'a karşı omuz omuza mücadele ettik ve işte bu süre zarfında kendimle ilgili korkunç bir gerçeği öğrendim:

Ben Şeytan'ın kızlarından biriydim ve gerçek annem de Kemikli Lizzie'ydi.

Ama yine de Tom ve Hayalet Gregory'e yardıma devam ettim. Geçmişime rağmen kendimi Karanlık'a teslim etmiyordum.

Şeytan'ı durdurmanın ve sonsuza dek yok etmenin tek bir yolu var. Arkadaşım Tom Ward önümüzdeki Cadılar Bayramı, yani dört aydan kısa bir süre sonra saat gece yarısını vurduğunda bir adak ayini gerçekleştirmeli. Bu ayinde kahraman kılıçları olarak bilinen üç farklı kılıç kullanılıyor. İkisi Tom'un elinde, ama üçüncüsü Karanlık'ta ve onu getirmek bana kaldı.

Ayin aslında bir kurban verme töreniydi. 'Gönüllü bir kurban' olması gerekiyordu. Biri ölecekti.

Tom hayatta en sevdiği kişiyi kurban etmeliydi.

O kişi...

İşte şimdi ben Dolorous adı verilen bıçağı, yani eninde sonunda beni öldürmek için kullanılacak o bıçağı bulmak üzere Karanlık'a doğru yola çıkıyorum.

Tek başımaydım ve etraf karanlıktı. Üç kez havayı koklayıp bir tehlike olup olmadığını yokladım. Her şey yolunda göründüğünden patikaya inip yürümeye başladım. Patika dümdüz uzanıyor, ilerledikçe giderek inceliyor ve uzakta neredeyse düz bir çizgi halini alıyordu. Yalnızca beyaz taşlar görünüyordu. Daha hızlı ilerlemeye başladım.

Zamanın akışını kestirmek güçtü ve solumdan gelen bir uluma duyduğumda ne zamandır yürüyor olduğumu bilmiyordum. Bu, bir kurt ya da ona benzer yırtıcı bir hayvanın ulumasına benziyordu.

Endişelenerek adımlarımı hızlandırırken bir yandan da kulak kabarttım. Ayağımın altındaki taşların ezildikçe çıkardığı sesleri duyuyordum. Eğer bu bir kurtsa ve şimdiye kadar kokumu almadıysa bile ayak seslerim onu bu yöne çekerti. Patikanın üzerinde değil de yanında yürümeye karar verdim.

Fakat patikadan ayrılmaya çalışınca sol ayağım basacak bir zemin bulamadı. Orada hiçbir şey yoktu. Bomboştu.

Pan bölgelerin arasında bir abis olduğundan bahsetmişti! Abis de böyle kapkara, uçsuz bucaksız bir boşluktan başka bir şey değildi!

Karanlıkta ilerlerken çaresizce dengemi bulmaya çalışıp yan bir şekilde patikaya düşmeyi başardım. Kıl payı kurtulmuştum. Aşağıya baktım, hiçbir şey göremiyordum. Her yanımda zifiri bir karanlıkla çevriliydi. Sol elimle aşağıya uzandıysam da hiçbir şey hissetmedim. Patika üzerinde ilerlemekten başka seçeneğim yoktu.

Kalbim yavaş yavaş normal ritmine dönünce yürümeye devam ederek olup bitenlere bir açıklama getirmeye çalıştım. Ya zemin tamamen yok olmuştu ya da patika bir şekilde yükselmişti. Peki ama bu durumda patika neyin üzerinde yükseliyordu?

Uluma yeniden duyuldu. Bu kez çok daha yakından ama aşağıdan geliyordu. Demek zemini *gerçekten* arkamda bırakmıştım. Şimdilik yaratıktan uzaktaydım. Tabii bir şekilde patikaya çıkmanın yolunu bulamazsa...

Çok geçmeden uluma yine duyuldu –bu kez daha yüksekte ve yakından geliyordu– ve yoğun bir endişeye kapıldım. Yoksa patikaya çıkmış mıydı?

Beni ne tür bir yaratığın takip ettiğini düşünerek adımlarımı iyice hızlandırdım. Yoksa avlanıyor muydum?

Beni neyin kovaladığını anlayınca iliklerime kadar titrediğimi hissettim.

Bu bir korşaktı, yani Şeytan'ın başını taşıyan Grimalkin'i öldürmesi için cadılar tarafından yaratılan varlık. Babası Tanaki adlı bir ecinni idi, üstün kendini yenileme güçleri vardı ve katil cadıyla giriştiği her mücadeleden yeni bir şey öğrenerek çıkmış, kendini geliştirip güçlenmişti. Silahlarından biri de Grimalkin'i zayıf düşüren ölümcül bir zehirdi; katil cadı onu ancak benim büyümle alt edebilmişti.

Şimdi Karanlık'ta yeniden vücut bulmuştu.

Ve hedefi bendim.

Büyü gücümü kullanmak istemiyordum, fakat başka çarem yoktu. Gücümü tutumlu bir şekilde kullanmaya karar vererek

irademi zorladım ve korşak, yoğun sisle kaplanan patikada gözden kayboldu. Buna bir de akıl karıştıran bir başka büyü ekledim.

Tüm bunların böyle bir yaratığa karşı ne derece etkili olacağını bilmiyordum, ama birkaç saniye geçmeden yeniden uludu. Ama bu kez duyduğum bir avcının acımasız sesinden ziyade şaşkın bir inlemeye benziyordu.

Fakat çok geçmeden beni endişelendirecek başka bir durum ortaya çıktı. Uzakta patikanın sonlandığını görebiliyordum. Beyaz taşlar aniden bitiyordu ve daha ötede karanlıktan başka bir şey yoktu.

Ya bölgeler arasındaki boşlukta kapana kısılırsam? Patika öylece boşlukta başlayıp boşlukta mı sonlanıyor? diye düşündüm. Hemen önümde karanlık, kayalık bir tepe vardı ve beyaz patikanın aslında sonlanmadığını, ufak bir mağaranın içinde gözden kaybolduğunu gördüm.

Yoksa burası bir sonraki bölgenin girişi miydi?

İçeride sarı bir ışık yanıyordu. Yanılmıyorsam bu bir mumun titrek ışığıydı. Peki ama kime aitti? Temkinli bir şekilde girişe yaklaşıp içeri baktım.

Bana geri bakan bir çift safir mavisi göz gördüm. Karşımda benim yaşlarımda bir kız duruyordu. Saçları kısa kesilmişti ve yanağında bir ayı dövmesi vardı. Yere bağdaş kurmuş, ellerini bana doğru uzatmıştı. Sakat bırakılmıştı, ellerinden kan akıyordu ve bunun sebebi korkunçtu. Başparmaklarının olması gereken yerde iki büyük boşluk vardı.

“Sen Alice olmalısın,” dedi. “Benim adım Thorne.”

WARDSTONE GÜNLÜKLERİ SERİSİ

1. kitap

2. kitap

3. kitap

4. kitap

5. kitap

6. kitap

7. kitap

8. kitap

9. kitap

10. kitap

11. kitap

